

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN
Tập 6

Trưởng Lão THÍCH THÔNG LẠC

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN

(Tài Liệu Chuyên Ngữ Pháp Âm)

Tập 6

NHÓM BẢO TỒN CHÁNH PHÁP

MỤC LỤC

046-(LCK-023A)	7
* Thông suốt như thật mới xả tâm được	
* Nhân quả thân hành (Diệu Hiền - Nguyên Thanh)	
047-(LCK-023B)	41
* Tri kiến giải thoát	
* Tư duy áp dụng nhân quả xả tâm	
* Đường đi nhân quả	
* Chánh niệm tĩnh giác	
048-(LCK-023C)	85
* Nhân quả con người	
* Vấn đạo Định vô lậu	
* Định Chánh niệm tĩnh giác	
049-(LCK-024A)	135
* Nhân quả thân hành (Minh Nhân)	
* Giữ độc cư để nhiếp tâm	
* Bình đẳng	
* Thọ trai	
050-(LCK-024B)	169
* Vấn đạo làm chủ ngũ nghị	

- * Tôn trọng pháp
- * Oai nghi tế hạnh
- * Ăn uống
- * Chánh niệm tỉnh giác

051-(LCK-024C) 211

- * Vấn đạo oai nghi tế hạnh khát thực
- * Thiền định Tam Minh
- * Đường đi nhân quả
- * Nhiếp tâm an trú

052-(LCK-025A) 267

- * Đường đi nhân quả con người
- * Pháp tu cho người già và người bệnh
- * Chánh niệm tỉnh giác

053-(LCK-025B) 299

- * Triển khai tri kiến giải thoát
- * Tu tập tâm định tĩnh
- * Tứ niệm xứ
- * Vấn đạo nhân quả

054-(LCK-025C) 341

- * Vấn đạo Tứ Niệm Xứ
- * Nhân quả con người
- * Chánh niệm tỉnh giác
- * Sống vô sự

046-(LCK-023A)

- * Thông suốt như thật mới xả tâm được
- * Nhân quả thân hành (Diệu Hiền - Nguyên Thanh)

Hôm nay chúng ta tiếp tục học về Định Vô Lậu, quán xét về nhân quả, đường đi nhân quả và nhân quả thân hành của chúng ta.

Trước khi học bài có một vài ý của quý Thầy cũng như quý cô có những cái ý mà xin Thầy như thế này: Bên tăng thì có một vị, bên ni thì cũng có một người xin Thầy để được ở trong thất mình ngồi mình quét tâm, mình quét mình xả cái tâm của mình hơn là cho vào mà như học tập như thế này thì rất động. Đây là cái quan niệm đúng, sai thì để Thầy phân tích để thấy được.

Có nhiều người chấp, cho rằng hiện giờ chúng ta tu mà chúng ta viết bài, làm bài thì nó rất động, do đó thì muốn ở trong thất mình tu cho yên tịnh, để tâm mình nó bất động, và nếu có niệm nào đó thì mình quét cái tâm của mình thì tốt hơn là mình đi ra

làm bài.

Ví dụ cái người đó mà muốn ở trên Tứ niệm xứ mà quét tâm thì người đó phải có một cây chổi, cũng như chúng ta muốn quét sân thì chúng ta phải có một cây chổi mới quét sân. Mà nếu không có cây chổi thì chúng ta không thể quét sân được. Cũng như muốn quét nhà thì chúng ta cũng phải có cây chổi mới quét nhà, muốn lau nhà thì ít ra chúng ta phải có một vật gì để lau chứ không thể nói suông được. Vì vậy cho nên đức Phật trước khi muốn dạy chúng ta tu Tứ niệm xứ thì phải trải qua sáu giai đoạn học, tu tập để rồi mới tu Tứ niệm xứ, chúng ta thấy Tứ niệm xứ là lớp Chánh niệm thì Chánh niệm thì lớp thứ bảy, cho nên muốn ngồi mà quét tâm để giữ tâm thanh thản, an lạc, vô sự thì phải trải qua một cái thời gian là sáu cái lớp học của Bát Chánh Đạo, như vậy là sáu lớp học đó đức Phật đã trang bị cho chúng ta có cây chổi để quét cho được cái tâm của chúng ta tức là quét bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp có chướng ngại. Như vậy khi mà chúng ta chưa có chổi thì chúng ta biết lấy gì quét, hay là chúng ta ngồi để mà ức chế tâm, để cho tâm không niệm khởi mà chúng ta quét bằng cách nào? Như thế nào? Cái lối quét

nó có phương pháp, có cách thức chứ không thể nói suông được.

Chẳng hạn bây giờ Thầy ngồi đây Thầy quét tâm tu Tứ niệm xứ, Thầy không cần học hành, Thầy không cần tu Định Vô Lậu, Thầy không cần quán xét. Thầy quyết định là Thầy sẽ quét tâm Thầy bằng cái pháp Như Lý Tác ý.

Khi Thầy ngồi Thầy giữ tâm thanh thân của Thầy, có một niệm khởi, bây giờ một cái niệm nào khởi thì Thầy nói rằng “đây là nhân quả hãy đi đi”, hoặc là một cái niệm thọ, cái cảm thọ giác ở trên thân Thầy, Thầy đau Thầy bảo “thọ là vô thường đi đi”. Thì Thầy quét như vậy là quét nó có hết hay không? Hay là chúng ta bị ức chế. Cho nên chúng ta trước khi mà quét được như vậy đó, khi mà nói “thọ là vô thường, thọ mà đi đi” thì chúng ta phải thông suốt được cái lý của các pháp vô thường thì thọ là một pháp trong các pháp vô thường. Khi chúng ta chưa học tập vô thường thì phỏng chừng chúng ta tác ý cái vô thường đó nó có đi hay hoặc là nó bị ức chế.

Khi muốn xả một cái pháp nào đó thì cái pháp đó chúng ta phải thông suốt như

thật thì chúng ta mới xả được. Còn chưa thông suốt như thật chỉ hiểu sơ sơ là cũng bị ức chế. Cho nên cái lớp Chánh kiến, Chánh tư duy, Chánh ngữ, Chánh nghiệp, Chánh mạng, Chánh tinh tấn là toàn bộ giúp cho chúng ta có một cái tri kiến hiểu biết rất là rõ ràng, cụ thể trên con đường đi của sự tu tập của chúng ta.

Cho nên đến Tứ niệm xứ là hộ trì chân lý, tức là giữ gìn cái tâm thanh tịnh, an lạc, vô sự của mình. Giữ gìn cái chân lý thì ít ra chúng ta phải có cây chổi mới quét được, mà cây chổi đó phải trải qua sáu cái giai đoạn để tạo thành một cái cây chổi ngòi đó nó mới quét mới đi.

Thí dụ như tâm chúng ta khởi một niệm, niệm đó hiện ra chúng ta hiểu biết nó rất rõ ràng như thật thì chúng ta tác ý “thọ là vô thường, ta không sợ người đau, người hãy đi đi”. Tại vì chúng ta đã hiểu cho nên cái lời tác ý của chúng ta nó có cái nội lực, nó làm cho chúng tâm chúng ta bình an, mà không bị tác động cái niệm đó gọi là ngòi quét tâm.

Bây giờ chúng ta không tu tập Chánh niệm tỉnh thức thì khi thân chúng ta đau nhức, như nhức đầu, đau bụng. Mà nếu

chúng ta nhiếp tâm và an trú tâm không được thì chúng ta tác ý “thọ là vô thường, hãy đi đi” thì phỏng chừng cái cảm thọ đó có đi được hay không? Hay đang tiếp tục đau nhức trên thân chúng ta. Đó là những cái lầm lạc của những người này đã chịu ảnh hưởng sự tu tập của Đại Thừa, của các pháp ngoại đạo, luôn nghĩ rằng mình tu tập là phải sống im lặng. Phải sống im lặng rồi giữ tâm bất động không khởi niệm, như vậy chúng ta chưa đủ sức để mà giữ tâm, chưa đủ sức mà quét tâm, thì chúng ta không thể nào mà giữ gìn được, bảo vệ được cái chân lý của chúng ta thanh thân, an lạc, vô sự.

Nhưng có Thầy lại nói với Thầy như thế này, chứ ông Châu Lợi Bàn Đạc ông có học hành gì đâu? Ông có làm bài gì đâu, ông chỉ ngồi ông quét tâm thì ông cũng chứng quả A la hán, ông là cái người u tối, đọc bốn câu kệ không thuộc, nhưng mà ông vẫn chứng quả A la hán.

Con đường đi của đạo Phật thì chúng ta biết rằng đức Phật tu khổ hạnh sáu năm theo pháp của ngoại đạo, gần như muốn chết, nhưng mà khi tìm ra được đường đi đức Phật tu không bao lâu, mà chứng đạo trong 49 ngày thì chứng đạo. Còn 6 năm khổ

hạnh gần như muốn chết mà không chứng đạo.

Thì khi mà tìm ra được lối đi, cho nên khi chứng đạo thì Ngài đã nói lên bốn chân lý, bốn cái sự thật để chúng ta hiểu biết cái đường đi, cái đường lối tu tập như thế nào để cái thời gian chúng ta không bị mất. Đã có con đường đi đúng đắn tại sao chúng ta lại không học mà chúng ta lại lầm lạc trên sự hiểu biết.

Thật sự ra Thầy chỉ muốn an ủi cho người già họ giữ tâm thanh thản, an lạc, vô sự nhờ cái phương pháp tác ý, nhưng thật sự đó là một cái điều kiện an ủi cho những người già người ta có chỗ bám người ta tu mà thôi. Nhưng sự thật Thầy biết rằng không khéo họ cũng vẫn bị ức chế tâm họ chịu đựng chứ chưa hẳn đã là xả tâm, cho nên cái kết quả của họ chỉ giữ được Bất động tâm trong ức chế thanh thản, an lạc, vô sự mà không thể đi đến chỗ có đủ sức định được để làm chủ sự sống chết của mình được. Chỉ an ủi họ để cuối cùng họ được thanh thản, an lạc trong khi họ chết vào Niết Bàn mà thôi, chứ không thể nào khác hơn được vì không đủ căn bản tiêu chuẩn để quét sạch tâm tham, sân si của chúng ta.

Ở đây có một thiền sinh xin Thầy:

Hỏi: *Con xin Thầy cho con tu pháp quét tâm hằng ngày và hiện tại con đang tu tỉnh thức phá ngục, đây là điều phải gian nan trường kỳ thì mới thức nổi theo đúng quy định.*

Đáp: Sự thật ra thì mọi người cũng nghĩ rằng phải phá cho sạch hôn trầm thù miên. Đối với thân con người chúng ta còn đang tu chưa phải đủ sức tỉnh thức, mà phá hôn trầm thù miên là vất vả và cũng không bao giờ mà phá hôn trầm thù miên hết. CHỈ KHI NÀO CHÚNG TA LY DỤC, LY ÁC PHÁP TỨC LÀ TÂM CHÚNG TA HẾT THAM, SÂN SI THANH TỊNH THÌ CHÂN LÝ TỰ HIỂN BÀY THÌ LÚC BẤY GIỜ TỰ NÓ TỈNH THỨC CHỈ CHÚNG TA PHÁ KHÔNG HẾT.

Các con thấy như Thầy Chân Thành hiện giờ thức suốt đêm được, ngày chỉ ngủ 3 tiếng, nhưng hở ra là bị hôn trầm, thù miên đánh gục liền ngay tức khắc, nghĩa là tâm ban đêm cũng như ban ngày thường xuyên cảnh giác, đi kinh hành nhiều, không dám nằm, mà hễ nằm xuống thì ngay trong vòng năm phút, mười phút là bị ngủ ngay liền tức khắc không thể nào tránh khỏi mặc dù rất

cảnh giác tu tập, nhưng cuối cùng vẫn không hết hôn trầm thù niệm, nghĩa là còn một tướng hôn trầm, thù miên thì không bao giờ hết. Cho nên nghe nói thì chúng ta thấy rằng tướng là hết. Như hồi hôm nay, hồi khuya tới 11, 12 giờ Thầy đi thăm thầy Thiện Thảo, Thầy cũng đang thức để mà đấu tranh với hôn trầm, thù miên của mình. Nhưng Thầy đến đó thì lúc bấy giờ Thầy thấy Thầy đang ngồi ở một cái ghế như thế này, rồi Thầy gục xuống vậy, Thầy đến gần Thầy thấy rõ ràng là đang ngủ... như vậy là rõ ràng là thức để làm gì cho khổ mà vẫn bị đánh. Hôn trầm thù miên đánh gục như vậy. Cuối cùng khi chúng ta tập tỉnh thức là không có một bóng dáng buồn ngủ, còn đang này ránh cố gắng chống cự nhưng nó đến mà vừa ngồi là nó vừa đánh vô. Như vậy rõ ràng là hôn trầm thù miên không còn như vậy, để rồi chúng ta tập luyện một cách không có trí tuệ thông minh như vậy thì nó phí sức, nó uống công rồi nhiều khi nó lại bị mất ngủ, rồi nó lại bệnh đau, khi mà thân bệnh đau thì là một điều khó tu không phải dễ, nó không đơn giản.

Cho nên những cái điều mà hiểu lầm lạc như thế này thì Thầy rất tội nhưng biết

làm sao hơn khi người ta quyết tâm để rồi xem những người ấy như thế nào? Nhưng Thầy rất lo, là vì cố gắng mà tỉnh thức được ở trong cái phá như vậy mà không lo dùng cái tri kiến giải thoát của mình để tu tập, để xả tâm mình, thì chắc chắn những người này sẽ không đạt được mà còn rơi vào bệnh tưởng, có khi thức nhiều quá. Và đồng thời nó sẽ rơi vào trong tưởng khi bị ức chế không niệm thì lúc bấy giờ có thể trở thành địa ngục. Đó là một điều mà Thầy đang lo lắng cho những người này. Nếu họ không điên khùng thì họ cũng chẳng đi tới đâu, nghĩa là họ cũng chẳng giải quyết được sự sanh tử luân hồi của họ, đó là những điều lo lắng trong cái số tu sĩ hiện trước mặt của Thầy, bởi vì một người tu sai mà có thể người khác chưa hiểu biết, tưởng là người này tu vậy rất hay, rồi chúng ta cũng đồng ý theo cái điều tu tập đó, rồi cố gắng người nào cũng tập trung cố gắng thức như vậy, điều đó là điều không đúng.

Đạo Phật không có dạy chúng ta để thực hiện sự cố gắng như vậy, để làm khổ mình. Sự thật ra mấy con thấy thức như vậy là tự làm khổ mình rất nhiều. Đạo Phật nói không làm khổ mình, khổ người. Từng bài

học Định Vô Lậu, từng áp dụng vào đời sống của mình để đem lại sự ích lợi cho chúng ta. Nhiều khi chúng ta viết bài tức là chúng ta tư duy, suy nghĩ về nhân quả để cho tâm chúng ta vô lậu, nhiều khi chúng ta người nào viết cũng có cái ý nhân quả trong đó nhưng trọn vẹn để nói lên được sự giải thoát của nhân quả thì chúng ta chưa biết áp dụng đúng. Cho nên có những bài viết áp dụng vào được cái nhân quả của bản thân chúng ta. Nhưng dù sao thì các con cũng nhớ rằng mình biết nhân quả thì mình phải biết phải dựa vào cái đặc tướng của nhân quả.

Cái tướng của nhân quả ở đây chúng ta, cũng như cái thân người, thì người mập, người cao, người lớn, người ốm, người thể này, người thể khác có nhiều cái chướng duyên mà cái đặc tướng của nhân quả nói về thân hành, còn cái đó là đặc tướng của con người chúng ta, còn đặc tướng của thân hành, bởi vì ở đây Thầy nói: nhân quả thân hành là cái hành động của thân chúng ta, cái hành động, cái tướng của thân hành. Một người thì nhẹ nhàng, cái hành động nhẹ nhàng, một người thì cái hành động thô tháo, cái tướng thô tháo, cái tướng nhẹ nhàng. Một người thì cái lời nói la lối hét ầm ĩ đó

là cái tướng của nó, do vì vậy mà chúng ta nói cái tướng của thân hành, cái tướng của khẩu hành, cái tướng của ý hành, rồi cái đặc tính của cái thân hành, đó là cái phần, chứ không phải ở đây chúng ta nói cái tướng của con người, nhiều khi chúng ta lại làm bên kia thì thảo mộc thì chúng ta nói cái cây này nó như vậy, cái cây khác nó như thế, thì cái hình dáng cái tướng, rồi cái hình dáng cái trái, cái quả nó khác nhau, nó không giống nhau. Thì ở đây cũng vậy con người chúng ta cũng còn có cái tướng người lùn, người cao, người thấp, nhưng ở đây chúng ta muốn nói cái tướng của thân hành, bởi vì cái bài chúng ta viết nói về thân hành cho nên chúng ta không có nói về cái tướng của con người mà chúng ta nói cái tướng của thân hành, rồi cái tính của thân hành đó các con nhớ không? Cái tính của thân hành đó, rồi chúng ta mới nói cái duyên hợp của thân hành. Cái duyên hợp là có nhiều cái duyên nó hợp lại, nó mới tạo thành cái ác pháp đó, tạo thành cái hành động giết nó có những cái duyên. Nếu mà không có cái đám giỗ thì chắc chắn người ta không có giết mấy con gà, phải không? Nếu mà nhà có đám giỗ hoặc có khách người ta mới bắt gà người ta giết, do cái duyên đó nó

mới tạo ra, cái nhân ác đó nó có cái duyên cho nên gọi là duyên hợp, rồi duyên hợp rồi thì mới duyên tan, khi đó con gà bị chết, rồi những cái hành động uống rượu say sưa chửi mắng tạo ra cái ác rồi nó xảy ra những cái điều kiện nó có thể tan hoại nó làm cho cái gia đình nó buồn khổ, bằng cách này, bằng cách khác trong cuộc sống chúng ta và bản thân chúng ta lãnh lấy những cái hậu quả đau khổ, rồi tai họa.

Thì ở đây cái nhân quả nó muôn mặt cho nên chúng ta nó được cấp độ này, tới cấp độ khác cho nên dựa vào cái đặc tướng, đặc tính, duyên hợp, duyên tan chuyển đổi nhân quả mà chúng ta viết. Đưa ra một cái mẫu chuyện, cái mẫu chuyện đó chúng ta viết, chúng ta suy luận theo đặc tính, đặc tướng duyên hợp, duyên tan và chuyển đổi nhân quả, và cuối cùng thì chúng ta áp dụng vào bản thân của mình, áp dụng vào bản thân để nhắc nhở mình, mà chính nhắc nhở mình đừng làm cái nhân quả đó tức là nhắc nhở mọi người.

Thì hôm nay có một cái bài viết của Diệu Hiền, ở đây Thầy thấy nó nêu lên những câu chuyện và đồng thời trong đó có duyên hợp, và duyên tan, có nhiều bài viết cũng rất hay

nhưng mà tượng trưng cho chúng ta đọc một bài. Ở đây tuy bài này nó chưa được đầy đủ nhưng nó có cụ thể một chút, thì mong các con đọc cái bài này để nghe rồi chúng ta lấy đó để mà chúng ta viết, còn nhiều bài viết rất hay đưa ra mẩu chuyện rất là xúc tích, những câu chuyện của nhân quả rất hay nhưng chúng ta không có thì giờ để đọc hết, có nhiều bài viết cũng rất hay, còn có nhiều bài thì chưa có đạt được cái ý của nhân quả, cho nên chúng ta nghe để mà chúng ta cố gắng mà làm cho đúng. Hầu hết là chúng ta được làm bài từ góc độ này đến góc độ khác. Cho nên Thầy muốn rằng chúng ta khi mà quán xét nhân quả thì muốn cho chúng ta nói hết những cái điều kiện xảy ra hoàn toàn chân thật hết cái lý của nhân quả. Để làm gì, để cho chúng ta thấu suốt được cái lý nhân quả, vì vậy mà cái lớp học của chúng ta hôm nay nói về nhân quả chúng ta hoàn toàn có cái đôi mắt nhân quả, mọi sự kiện xảy ra, buồn vui chúng ta đều thấy đó là nhân quả, có gì chúng ta phải buồn, có gì chúng ta phải vui, mà khi buồn, khi giận, khi vui đều là có cái nhân, cái nhân để tiếp tục tái sanh cho có những cái quả của những con người khác, của loài vật khác để chịu đựng những

cái nhân quả.

Vậy thì bây giờ Thầy nhờ một người nào hay hoặc là Diệu Hiền con hãy đọc cái bài của con dùm Thầy cho mọi người nghe, tuy rằng nó chưa được đủ lắm nhưng đọc để chúng ta thấy được cái ý của chúng ta mà tiếp tục mọi người cố gắng làm. Có những bài viết cũng rất là đầy đủ, nhưng nhiều quá chúng ta đọc sơ thôi, để rồi

[Tu sinh]: Thưa Thầy con đem về bàn con đọc

[Trưởng lão]: Được, con đem về bàn con đọc được, thấy được

[Tu sinh]: Thưa Thầy, có cái micro đó Thầy

[Trưởng lão]: Vậy hả, có cái Micro đó, con đọc.

[Tu sinh]: Dạ kính bạch Thầy!

Trong cuộc sống của xã hội của loài người chúng ta, ai ai cũng đều có một gia đình riêng, cuộc sống riêng, sự suy nghĩ, tư tưởng, nghề nghiệp, hình tướng, sắc da, giọng nói, tiếng cười, đi đứng nằm ngồi, ăn uống, nói nín v.v.. thấy thấy đều không ai giống nhau, duy nhất chỉ có một điều giống

nhau là ai cũng muốn mình mạnh khỏe, sống lâu, an vui, hạnh phúc, nhưng rồi mấy ai toại nguyện? Tại sao vậy?

Tại vì họ sống trong nhân quả nhưng không hiểu, tin nhân quả. Nhiều lắm là họ chỉ biết “làm ác gặt ác, làm thiện gặt thiện”, nhưng họ không biết trong con người chúng ta chỗ nào làm ác, chỗ nào làm thiện, nhân quả ra sao? Đường đi nhân quả ở đâu?

Xin thưa, trong con người chúng ta có 10 điều ác và 10 điều thiện. Mười điều thiện ác nằm ở ba nơi trong con người chúng ta, đó là thân, khẩu, ý và thân, khẩu, ý chính là đường đi nhân quả của con người chúng ta. Chúng ta nói về hành động, hành động là thuộc về thân hành.

Trong mỗi con người chúng ta ai ai cũng đều có một từ trường, từ trường ác và thiện; ác và thiện này đều nằm trong nhân quả. Nếu một từ trường ác tức là một hành động xấu, ác phóng xuất ra thì là một nhân ác phóng xuất ra (trong quả có nhân).

Ở một nơi nào đó có một từ trường ác tương ứng với từ trường ác này nó sẽ cho ra quả ác, và các quả ác đó sẽ thọ lãnh cái đau khổ của nhân ác này gây ra. Mà nếu đã là

quả thì nó không phải là một quả mà có rất nhiều quả (một nhân có nhiều quả).

Trong nhân ác đau khổ này nếu gặp hợp duyên thì nó sẽ tiếp tục sinh ra hàng trăm, hàng ngàn quả ác, còn nếu nó không gặp duyên hợp thì nó sẽ theo duyên tan của nó. Một con người tạo ác họ có biết đâu trong khi họ đang còn sống mà những nhân quả thiện, ác của họ đang tiếp nhau tái sinh liên tục. Thí dụ một câu chuyện:

Anh Ba muốn ăn thịt gà là duyên hợp, anh bắt một con gà, cắt cổ nhỏ lông rồi làm thịt cho gia đình ăn. Con gà bị cắt cổ gãy dựa rất đau đớn, đây là một việc làm ác. Cái ý anh Ba muốn ăn là nhân và hành động cắt cổ nhỏ lông rồi ăn là quả, cái quả ác của anh Ba là đã có từ trường ác phóng xuất ra, từ trường ác này là nhân sẽ gặp một từ trường ác tương ứng, thì nó sẽ cho ra quả, tức là nó sẽ gặp nhau để sinh làm con gà. Con gà này là cái quả ác của anh Ba sinh ra để trả nợ nhỏ lông, cắt cổ, nhưng không phải sinh ra làm một con gà mà làm nhiều con gà, tiếp nữa không phải là con gà mà là trứng gà, một con gà sinh nhiều trứng gà. Trứng gà này nếu bị người lấy đi làm thực phẩm ăn chín, uống sống thì coi như nhân ác đau khổ

đã bị duyên tan.

Nếu số trứng gà này - thí dụ là 15 trứng - được ấp ủ thì sẽ sinh ra 15 con gà con. Gà con này nếu bị xe cán, người đập, chuột tha, mèo bắt... thì bị duyên tan. Nếu lớn lên đầy đủ, 15 con gà này gặp người thích ăn muốn giết thì sẽ có rất nhiều từ trường ác phóng xuất ra để gặp những từ trường tương ứng để mà tiếp tục tạo quả nhân, nhân quả đau khổ. Rất nhiều từ trường ác là vì đâu phải 15 con gà có 15 người ăn mà có rất nhiều người ăn.

Anh Ba ăn con gà đâu biết rằng cái nhân quả ác đau khổ của anh đang từng ngày sinh sôi, chứ đâu phải anh ăn con gà rồi chờ anh chết thành con gà mới đền mạng đâu!

Nếu như anh Ba dừng cái ý muốn ăn gà và anh không giết thì sẽ không có 15 con gà. (Tạm ví dụ là 15 con gà, chớ cả gia đình ăn thì cũng có hơn). Nếu đã gây tạo con gà mà đừng có ai muốn ăn, thích giết thì nhân quả sẽ dừng lại ở đây, tự 15 con gà sẽ theo duyên tan của nó.

Chúng ta đừng đổ cho có cung, có cầu; có cầu có cung, mà thực ra tại vì sự thích ăn ngon của chúng ta mà thôi, chứ chúng

ta không ăn thì không có nhân sinh ra, nếu chúng ta ăn thì nhân sẽ sinh ra. Cứ một con gà sinh nhiều con gà và cuộc sống này sẽ còn nhiều hơn! Một ngày sẽ có biết bao nhiêu là con gà sẽ sinh ra và các loài vật khác nữa, nói chung như trâu, bò, heo, dê, vịt, chim, tôm, cua, bò, ốc, cá v.v.. Cho nên, nếu chúng ta càng sát sanh bao nhiêu thì loài vật đó càng nhiều bấy nhiêu. Mà chúng là ai? Là nhân quả của chúng ta đó, nó sẽ trả cái quả run sợ, hoảng loạn, đau khổ, khổ sở trước khi chết.

Trong gia đình chúng con có một người em trai chuyên thích chơi đá gà, cứ nhìn em con và đám bạn nó hàng ngày ngồi bên lồng gà, cho gà ăn uống, rồi ôm ấp, ve vuốt, chải chuốt từng sợi lông rồi coi lại sừng cựa, rồi kéo nhau ôm đi đá mà lòng con nhói lên. Má con đau lòng lắm, bà bực tức lớn tiếng rầy la chúng nó thì nó lén đi chỗ khác.

Rồi cái cảnh hai con gà to khỏe đứng xù lông, kênh mỏ rồi xáp nhau đá dữ dội, bên ngoài một vòng người đứng kín chen nhau cất tiếng reo cười cổ vũ. Hai con gà quần nhau, được kéo ra rồi xáp lại, rồi xáp nhau đá lại nhiều lần. Trong hai con đã có vết thương và cánh lông rơi tả, một lát sau một

con gà quy xuống, nó ráng gượng đứng lên đau đớn chạy lòng vòng như tìm nơi trốn núp, nhưng có chỗ nào đâu? chỉ toàn là chân người đứng và tiếng reo hò thích thú, phía sau là tên đồng loại hung hăng đuổi theo thoi gần chết. Đây là một cảnh tượng ác đau khổ và nhẩn tâm vô cùng!

Tan cuộc mọi người tan ra, một người hồn nhiên ôm xác con gà về, một người vui cười ôm con gà độ hơn hở đi về tiếp tục săn sóc tĩa lông, vuốt cánh.

Má con sau này không còn la rầy em con được nữa, bà chỉ khóc và năn nỉ khuyên lớn em con bỏ nghiệp đá gà. Dần dần lần sau này nó không nuôi gà đá nữa.

Một lần nọ con xem truyền hình, chương trình thời sự nói về các chú xe Hon đa ôm giành khách và gây sự với tài xế xe buýt, có lẽ phóng viên đứng quay từ xa, cảnh thật là một trăm phần trăm. Một số thanh niên khoảng bốn năm người, tài xế xe ôm đang cầm cây gậy đánh tới tấp vào một thanh niên đang nằm lăn dưới đất, anh này chỉ lấy hai tay ôm đầu giấu mặt, cong mình hứng những cây tre phang, gậy bổ, anh muốn bò lên chạy trốn nhưng sức còn đâu, xung quanh anh

có người nhưng ai là người dám nhảy vào can thiệp, chỉ lấy mắt mà nhìn tài xế xe buýt nằm oằn oại, đau đớn... Con xót xa, nghĩ lại cuộc đấu gà sao mà nó giống nhau quá!

Lúc trước chúng con hay nói với em trai: “Chơi đá gà tội lắm, em thấy không, con gà gần chết chạy trốn mà không trốn được, không ai tiếp cứu, mai một em bị quả báo, bị người ta đánh mà không ai dám can!”. Bây giờ đây con nghe Thầy dạy về nhân quả con ghê sợ quá, cảnh tượng bác tài xe buýt bị đánh biết đâu là nhân quả của một cuộc đá gà nào đó ngày xưa. Chúng con nghĩ: nếu lúc đó có ai vào can ra chắc anh ta mừng lắm!

Chúng con nhớ trước đây báo chí, truyền hình hay nói về những con người hung hăng thích gây sự, chia từng nhóm thanh toán lẫn nhau, giết người không một chút run tay thương xót, kết quả thì một người chết, một người đi tù, để lại hai gia đình cha mẹ già, người vợ và đàn con thơ dại đau khổ, buồn rầu thương nhớ. Gia đình người sống phải lo bồi thường, ma chay, chôn cất, hàng tháng phải đi thăm nuôi người gây tội ác.

Nếu hai người vợ may mắn giỏi giang thì

đàn con bớt khổ; nếu cuộc sống khó khăn thì đàn trẻ ra sao? Chúng có được học hành hay phải đi bán vé số, làm thuê giúp mẹ? Hoặc đi theo đám bụi đời lẩn lóc?

Chỉ vì một hành động ác giết người thôi mà gây ra biết bao nhiêu là đau khổ. Rồi quả ác đó sẽ phóng xuất ra một từ trường tương ứng, từ trường tương ứng là từ trường có tham, sân, si, đau khổ. Đời này sẽ chuẩn bị chào đón những đứa bé mang sẵn quả sân hận, hận thù, hung hăng chém giết. Những kế hoạch hóa gia đình, điều hòa kinh nguyệt, nạo phá thai là những duyên tan của chúng. Còn những đứa bé gặp được thuận duyên thì sự nhân quả tiếp tục.

Bây giờ báo chí, đài truyền hình, truyền thanh lên tiếng báo động hiện nay có rất nhiều trẻ em, thanh thiếu niên hư hỏng, sống hung hăng, đập đánh, chém giết nhau để trở thành tội phạm khi chưa đến tuổi vị thành niên. Phải chăng những trẻ em thanh thiếu niên này là nhân quả của những bậc đàn anh, đàn chị đang còn ngồi thọ án trong tù với những tội danh giết người mà những tội phạm và số những trẻ em này, thanh thiếu niên này theo người đời nhìn thấy thì họ nào có quan hệ dính dáng chi đâu? Cho nên đây

là những hành động ác tạo ra những điều đau khổ cho mình và cho người.

Kết luận

Nếu chúng ta muốn không đau khổ thì chúng ta không nên tạo những điều ác làm cho chúng sanh đau khổ. Đừng nên giết hại mạng sống con người, con vật thì sẽ không ai làm hại chúng ta được.

[Tu sinh]: Diệu Hiền

Đây là một cái bài nữa, một cái bài này thì chỉ nêu nhiều cái mẫu chuyện về nhân quả thân hành, đây là nêu lên những cái mẫu chuyện để chúng ta viết nhiều những cái thứ chuyện chúng ta đưa ra thành nhân quả. Và nếu chúng ta khéo léo một chút nêu lên cái mẫu chuyện, nó làm chúng ta rất xúc động được thấy con đường đi của nhân quả đối xử với con người rất là công bằng, vì chúng ta làm ác thì có bao nhiêu người phải thọ lãnh cái quả ác đó, cái nhân ác thì cái quả nó cũng xấu đi, vì vậy mà Thầy muốn những cái bài viết của mấy con nêu nhiều cái sự thật của trong cái xã hội chúng ta xảy ra để nói lên cái nhân quả của nó. Hôm nay cái bài này là Nguyên Thanh nêu lên nhiều cái mẫu chuyện xảy ra như báo

chí, truyền thanh, truyền hình để làm cái mẫu cho chúng ta khi viết cái bài về nhân quả con người thì nó phải đem sự thật ra mà viết, Thì Nguyên Thanh lên đọc cái bài của con để cho mọi người thấy cái mẫu chuyện mà nêu ra và cái đồng thời trong những mẫu chuyện này nó thiếu cái sự lý luận về cái nhân, cái duyên hợp, duyên tan và chuyển biến cái nhân quả đó, ở đây chúng ta lấy cái mẫu chuyện để chúng ta viết đó là các cái mẫu chuyện của nhân quả. Nguyên Thanh có đây không con? Lên đây đọc dùm cái bài của con viết về cái nhân quả mà con đã ghi ra nhiều những cái mẫu chuyện. Các con thấy một sắp mẫu chuyện như thế này, các con thấy mẫu chuyện về nhân quả.

Bài viết số 3

Chủ đề: Nhân quả thân hành của con người

Con người đi vào đời với thân nghiệp, nên chỉ thường hay bệnh tật hoặc tai nạn này, tai nạn kia, cho nên thường mang cái tâm tư đau khổ, luôn luôn giận hờn, thương ghét, sợ hãi... Vì vậy, chúng ta hãy cùng nhau quán xét lại nó, tức là suy nghĩ về thân tâm hoàn cảnh và tất cả mọi sự, mọi vật đang

hiện hữu chung quanh chúng ta, để cho những tri kiến sắc bén đó làm thay đổi nhân quả thân hành của mỗi chúng ta.

I- NHÂN QUẢ THÂN HÀNH LÀ GÌ?

Nhân quả thân hành là những hành động của thân chúng ta đã tạo ra nhân thiện, nhân ác, gạt lầy những quả khổ hay quả vui trong kiếp sống hiện tại, quá khứ và tương lai.

II- NHỮNG MẪU CHUYỆN VỀ NHÂN QUẢ THÂN HÀNH CON NGƯỜI

Chúng tôi xin nêu lên những câu chuyện nhân quả thân hành về con người. Những câu chuyện này có thật trong đời sống của chúng ta. Những câu chuyện này sẽ giúp cho các bạn hiểu rõ hơn về đường đi nhân quả của thân hành.

CÂU CHUYỆN THỨ NHẤT:

TRẢ NỢ TÌNH BẰNG BOM TRANH

Tuy mới quen nhau sơ sơ nhưng chàng trai thường có những đòi hỏi vượt quá mức bình thường, cô gái không chấp nhận nên từng bước mỗi tình của họ trở nên đổ vỡ. Để trả thù việc cô gái cự tuyệt tình cảm của mình, lại không có ý trả tiền đã mượn, gã si

tình bèn nghĩ cách chế tạo... bom tranh và bí mật gửi tặng người mình yêu! Cô gái hớn hở khi nhận được món quà lãng mạn, vội cầm bức tranh lên ngắm nghía, một tiếng nổ lớn bất ngờ phát ra từ bức tranh làm 2 người bị thương, thiêu rụi một số đồ đạc trong nhà. Lần đầu tiên hiện tượng bom tranh xuất hiện ở Tp. Hồ Chí Minh.

Cô gái bị phỏng rất nặng ở mặt và cổ, còn bé trai 2 tuổi bị phỏng da mặt và cánh tay. Nghe tiếng nổ bất thường, bà con chung quanh đã dùng bình chữa cháy không chế ngọn lửa nên bà Hoả chỉ thiêu rụi một số vật dụng trong nhà, chưa kịp cháy lan sang những căn nhà khác.

Sau khi công an điều tra vụ án đã bắt được thủ phạm sinh năm 1970 và làm sáng tỏ vụ án. Ngày 18/9/2003, Viện kiểm sát nhân dân Quận 6 đã phê chuẩn lệnh bắt tạm giam về tội cố ý gây thương tích. Toà xử án 10 năm tù giam.

Qua câu chuyện trên đã cho chúng ta thấy rõ nhân nào quả nấy. Từ ý nghĩ ác đưa đến hành động làm cho biết bao người đau khổ vì mù quáng trong tình yêu. Ham muốn tình dục đã làm cho chàng trai mê mờ

không còn làm chủ được cơn giận dữ đã đưa tới hành động giết người mình yêu 1 cách thương tâm. Cô gái sẽ bị mù suốt đời và nỗi oán hận trong trái tim cô gái sẽ theo cô mãi mãi, vết thương da thịt có thể lành nhưng vết thương lòng sẽ còn đó. Nếu cô gái hiểu được đường đi nhân quả của thân hành thì chúng tôi hy vọng rằng nỗi đau đớn của cô gái sẽ giảm bớt đi 1 phần nào trong cuộc đời bất hạnh của mình.

Câu chuyện đã cho chúng ta thấy rõ mỗi một hành động ác này sẽ tái sinh vô số những hành động ác khác và nó sẽ tái sinh luân hồi liên tục, nếu chúng ta không cứu nó, nếu chúng ta muốn nó không tái sinh những hành động ác này thì chúng ta phải có Chánh kiến tư duy về những hành động ác này, khi nó mới xuất hiện thì phải cắt nhanh miệng nó và phải từ bỏ cái ý nghĩ ác đó nếu không cái quả sẽ là ở tù mười năm trời như chàng trai si tình kia, cái nhân là anh ta làm quả bom tranh và cái quả là anh ta ở tù 10 năm. Còn cô gái bất hạnh kia thì bị mù đôi mắt suốt đời. Thật đáng thương vậy

Nhân quả thân hành con người kia cho chúng ta thấy về phương diện vật chất cũng như tinh thần, hễ có nhân thì thế nào cũng

có quả, mà quả lại tạo thành nhân để làm thành quả khác, nhân quả đắp đổi cho nhau và tiếp nối mãi không dứt.

Những câu chuyện trên đây cũng không cần phải nói nhiều các bạn cũng thừa biết rằng hằng ngày tâm chúng ta bị cảnh tượng nhân và quả ấy diễn ra không ngớt, mỗi một tờ báo hằng ngày ra chúng ta thấy đây là bài học nhân quả của thân hành, trước vành móng ngựa kẻ này bị 2 năm tù vì tội ăn trộm, kẻ kia giết người cướp của bị xử tử hình, kẻ nọ say mê cờ bạc cũng bị tịch thu gia sản. Cô kia ngoại tình bị chồng tạt axit v.v..

Nói một cách tổng quát về phương diện vật chất cũng như tinh thần người ta gieo thứ gì thì gặt thứ ấy, tất cả những hành động của thân chúng ta sẽ tạo lên quả và tiếp tục sanh ra vô số điều thiện và ác, vì thế mỗi hành động trên thân chúng ta phải có tri kiến để ngăn mình các ác pháp từ trong tâm khởi lên, như vậy mới chuyển hóa được nhân quả thân hành của mình.

Những câu chuyện mà chúng tôi vừa trình bày ở trên, nhắc nhở cho chúng ta thấy rõ đường đi của nhân quả thân hành con người rất rõ ràng và chi tiết. Nó giúp

cho chúng ta rèn luyện con người dở thành người tốt của xã hội hiện nay và mai sau, giúp cho tâm tánh con người điềm đạm, khiêm hạ, giản dị có nhân cách và đủ sức nhân nại vượt qua thử thách gay go của đời sống, chuyển cảnh khổ đau thành cảnh an vui, no ấm và đưa con người đến cảnh thuận duyên mãi mãi.

Nhân quả thân hành giúp chúng ta thấy sâu và rõ hơn đường hướng đi của nó, giúp cho cuộc sống chúng ta trở thành một cuộc sống đạo đức chân thật, làm gương tốt cho mọi người soi, giúp cho chúng ta không thành kẻ hung ác, sát nhân, trộm cướp, nhờ thế tâm hồn chúng ta không còn lo sợ tù tội thế gian và đọa 3 đường ác.

Đây là con đường nhân quả thân hành của loài người. Tất cả mọi người nếu ai không biết giữ gìn nhân quả thân hành của mình thì sẽ đi vào con đường nhân quả ác, thọ lấy khổ đau hết đời này sang đời khác. Cho nên, người tu tập hiểu rõ, biết rõ mà không chịu thực hành thì sẽ đau khổ mà thôi, còn người nào hiểu biết rõ mà ứng dụng vào cuộc sống hàng ngày của mình trên thân hành thì là người đầy đủ hạnh phúc nhất trần gian.

[Trưởng lão]: Giờ các con đã nghe cái bài viết, tuy là nó chưa có đầy đủ lắm, phải ráng cố gắng viết đầy đủ hơn, dựa theo những cái điều mà Thầy đã ghi ở trong cái bài mà mình dựa theo cái đặc tướng, đặc tính, duyên hợp, duyên tan, chuyển đổi cái nhân quả mà thay vì thảo mộc nhưng con người chúng ta mỗi mỗi hành động nó đều có cái đặc tướng, đặc tính do đó mà chúng ta dựa vào những cái điều này chúng ta triển khai sự hiểu biết chúng ta để viết thành một cái bài luận về nhân quả nó rất là đầy đủ, về cái thân hành, hoặc là khẩu hành, hoặc là

(Từ 42:00 đến hết)

... rất đầy đủ, mà nó có xoáy vào cái đề tài chúng ta muốn nhắc nhở và để chuyển biến và áp dụng vào đời sống của chúng ta, và sau cùng thì chúng ta sẽ làm cái bài viết về nhân quả của chúng ta hiện đang tu hành, nó có những cái thân hành của chúng ta là sát hại chúng sanh, rồi tham lam trộm cắp, rồi tà dâm, dâm dục thì như vậy chúng ta xét qua thân hành chúng ta là những người đang tu còn những cái tâm niệm đó hay không? Còn những cái hành động đó hay không? Vì vậy mà chúng ta cảnh giác chúng ta ... xét lại mình, khi mình nói chuyện của

xã hội, của mọi người nó thô đến cái vi tế trong tâm của chúng ta, khi chúng ta còn tham đắm, còn tham lam trộm cắp, khi mà chúng ta còn tham ngủ, tức là chúng ta còn si mê đó. Tất cả những cái điều đó nó nằm qua cái thân hành của chúng ta, chúng ta suy nghĩ để mà cố gắng khắc phục những gì còn tham, sân, si. Khi làm... nhân quả đâu phải làm mà làm để mà làm cái bài cho có, mà làm để cho áp vào đời sống chúng ta, cho nên đi từ nhân quả mẫu chuyện của sự thật của xã hội đi đến cái sự thật cuộc đời mình, ngay cả từng cái tâm niệm, cái tâm niệm của chúng ta, tham, sân, si. Cái hành động tham, sân, si nó thể hiện qua, thí dụ như cái lòng mà chúng ta sát sanh, mà chúng ta nói bây giờ mình không cầm dao giết con vật, không ăn thịt nó rồi, nhưng mà nhiều khi chúng ta đập chết một con ốc, một con kiến mà chúng ta không hề có khởi chút lòng thương yêu chúng sanh thì đó là cũng mang tội chúng sanh chứ sao. Cho nên vì vậy mà cái người tu chúng ta phải xét, chúng ta không chắc hẳn trước cái sự chết của một con vật mà tôi đi tôi đập dưới chân chúng ta, chúng ta bỏ đi suông qua, sự thật ở đây, ở trong đây chúng ta có nhiều

người thực hiện cái tâm từ của chúng ta khi đập một con ốc thì chúng ta xót xa vô cùng, chúng ta để con ốc trong lòng bàn tay mà tâm chúng ta đau đớn, còn có nhiều người đập cái rốp vẫn đi ngang, bỏ qua. Đập một con cuốn chiếu quàn quay mà người ta vẫn đi qua, bỏ qua với một cái tâm như thường đó là còn cái tâm ác chứ chưa phải là tâm thiện. Chúng ta không có cầm cái dao hoặc là cố gắng đập con kiến hay là giết con cuốn chiếu chết, nhưng mà vì vô tình mà chúng ta không đau xót trong lòng chúng ta thì cũng còn tâm ác chứ chưa phải. Như vậy chúng ta xét qua để chúng ta thực hiện được cái lòng chúng ta thực sự là hiếu sinh, thương sự sống của muôn loài, rồi bắt đầu cái tâm của chúng ta còn một chút tham, thấy cái vật, thí dụ như bây giờ đời sống của chúng ta ba y, một bát phải không? Có người mà đem đến cho chúng ta những vật này, vật kia chúng ta thôi để giành thì điều đó cũng vẫn còn tham, tham mới giữ, thì các con xét nét từ cái tâm niệm, từ cái hành động nhân quả của chúng ta đã học, chúng ta áp dụng vào đời sống để chúng ta thương yêu nhau, các pháp đều vô thường, có việc gì của mình đâu mà của mình đâu mà níu giữ, hết thì mình

không còn thì mình đi xin chứ có gì đâu. Cũng như hôm nay chúng ta xin ăn có gì đâu mà xấu hổ, cho nên cuộc đời của chúng ta là cuộc đời:

Một là ra khỏi cái kiếp làm người không còn tái sinh luân hồi nữa, vì vậy mà cái sự quyết tâm của chúng ta sống trọn vẹn 3 y, một bát để chúng ta xả cho sạch nhờ xả sạch đó mà chúng ta mới đủ đạo lực làm chủ sự sống chết chấm dứt luân hồi. Nếu chúng ta còn giữ dù một chút, dù một cái khăn mà thôi, dù một vật dụng nhỏ mà thôi, dù còn thấy món ăn đó thích thì chúng ta còn chưa làm, chúng ta làm chủ được sự sống chết của chúng ta. cho nên hôm nay Thầy nhắc nhở mấy con làm bài luận về nhân quả, chúng ta nêu nhiều mẩu chuyện, và đây chúng ta tượng trưng đọc cho chúng ta thấy hai bài luận về nhân quả, nhưng chưa đủ mấy con hãy cố gắng làm để mà xác định từ cái nhân quả của mẩu chuyện nó đưa vào cái nhân quả của con người. nó có cái sự liên hệ với nhau. Cho nên cái bài học nhân quả chúng ta còn làm nhiều nữa để chúng ta nhắc nhở mình, để áp dụng vào đời sống mình cho nên mình càng thấm nhuần được thì sự kiện ác pháp bên ngoài, mọi hoàn cảnh xảy đến

cho nó đều do nhân quả hết và vì vậy mà đòi mất nhân quả chúng ta và tri kiến hiểu biết nhân quả chúng ta sẽ ngăn chặn và không ngớt làm cho chúng ta đau khổ, tác động các ác pháp bên ngoài không tác động vào thân tâm chúng ta được, bằng sự thấu suốt được nhân quả như thật, vì vậy mà Thầy mong rằng cái lớp học chúng ta càng học chúng ta càng thấm nhuần càng thấm nhuần, mà càng thấm nhuần thì chúng ta càng ngăn chặn được các pháp bên ngoài tác động vào thân tâm của chúng ta.

Bây giờ cái phần mà Thầy giải quyết có một người đến Thầy để trị bệnh, để cách thức để trị bệnh thì hiện giờ con bị về hơi thở mà nó ngăn ngại thì con không nên tu tập hơi thở, không nên nương vào hơi thở mà để đuổi bệnh. Vì vậy con ở đây là Liễu Ngọc, Liễu Ngọc là người ... Liễu Ngọc là ai? Con hả con? Con đang bị bệnh, thì hiện giờ đó thì con cũng lớn tuổi rồi, thì không thể nào nương vào cái, lẽ ra thì con có thể nương vào cánh tay đưa ra, đưa vô thay cái hơi thở để rồi đuổi bệnh, cái thứ hai nữa con nương vào cái tâm thanh thân, an lạc vô sự nhắc "tâm thanh thân, an lạc, vô sự. Cảm thọ, cái bệnh của con cảm thọ là vô thường, cái bệnh

đau gì đó con nói cái tên của bệnh đau phải rời khỏi thân ta, ta ước nguyện rằng cái thân ta chuyển được cái quả khổ này để tiếp tục tu hành giải thoát, ước nguyện nó, con đuổi nó, cứ mỗi lần mà tu tập trước khi tu một cái pháp nào đó thì con làm cái hành động đó, tức là con tác ý cái câu đó cho xong rồi thì con mới tiếp tục con tu. sau khi tu mà sắp sửa xả ra nghỉ thì con cũng giữ cái tâm mình thanh thản và tác ý cái bệnh của con để đuổi nó đi thì một thời gian sau cái bệnh của con nó sẽ hết. nó không còn có làm cho con khổ sở nữa. Đó là cái vấn đề trị bệnh của con, mang cái thân bệnh năm điều khó mà thân có bệnh là một điều khó tu, cho nên vì vậy mà ráng cố gắng mình biết cái bệnh, đừng giao động, đừng sợ hãi, vì nhân quả mà phải gánh chịu những sự đau khổ sợ hãi đó cho nên giữ tâm bất động thì chuyển được nhân quả, mà tâm còn động thì không chuyển được nhân quả. tức là không chuyển được dục của con, không sợ hãi để giữ tâm bất động và không sợ hãi thì mới chuyển được bệnh, còn sợ hãi thì không chuyển nổi bệnh.

047-(LCK-023B)

- * Tri kiến giải thoát
- * Tư duy áp dụng nhân quả xả tâm
- * Đường đi nhân quả
- * Chánh niệm tĩnh giác

Còn trả lời về các cái ghế để ngồi ở trong thất lần lượt thì có lẽ đủ duyên, hiện giờ thì có một số Phật tử đã cúng dường được một số bàn ghế chúng ta ngồi học, ghi chép hiện giờ thì Thầy thấy rất thoải mái cho mấy con được có những cái bàn ghế học, và lần lượt Thầy cũng nghĩ rằng những người già hiện giờ, trong cái lớp học của chúng ta thì Thầy cũng nói với cô Út là nên giúp đỡ cho những người già, bởi vì trong thất thường là chúng ta có cái giường không à, do như vậy chúng ta không có cái phương tiện để mà viết để tư duy suy nghĩ rồi viết, do đó thì Thầy có nói cô Út cho những người già trước, cấp cho người già trong thất có cái bàn học như mấy con đang ngồi, để tiện việc những cái người lớn tuổi.

Rồi kể đây, nếu mà còn thì Thầy xin cô Út cho những người bệnh, những người mà bệnh mấy con để cho mọi người bệnh người ta có cái bàn người ta học, và đồng thời cuối cùng nếu đủ duyên thì 60 mấy người trong cái lớp học chúng ta mỗi người trong thất đều được cái bàn để mà có cái bàn, cái ghế để mà chúng ta học, khi học xong rồi thì chúng ta xếp lại, chúng ta dựng lên để cái nhà của chúng ta, cái thất của chúng ta có cái khoảng trống để đi kinh hành hoặc là có cái khoảng trống để ngồi thiền, để tu tập Chánh Niệm Tỉnh Giác, thì nhờ cái bàn này nó đã được, xếp được thì nó để lại một cái khoảng không gian trống ở trong nhà của chúng ta thì rất tiện.

Cho nên, Thầy cũng ước ao rằng trong cái lớp học của chúng ta thì các con sẽ có những cái bàn học như vậy. Thì lần lượt chắc có lẽ là Phật tử người ta cũng sẽ giúp đỡ cho chúng ta, vì mỗi cái bàn học như vậy thì nó cũng không là bao nhiêu.

Và đồng thời Thầy cũng nghe nói có cái bàn cũng như vậy nhưng mà nó đã xếp cái bàn đó khi mà chúng ta ngồi thì nó đã xếp cái bàn chúng ta xuống để bên hông, và

khi mà chúng ta muốn trở thành cái bàn thì chúng ta kéo nó lên nó trở qua thành cái bàn. Thì trong cái lớp học chúng ta hôm nay ở bên đây thì chúng ta tiện lặn hơn là bên kia, bởi vì nó làm có một bên, mà nếu mà nó làm cả hai bên thì rất khó là vì chúng ta có vài người viết tay trái thôi, còn bao nhiêu thì viết tay mặt. Cho nên vì vậy nếu có cái bàn mà để hạ xuống như thế này thì chúng ta đi vô, đi ra rất dễ, nó không còn khó khăn nữa.

Do cái điều kiện đó để cho một vài người để đi về Thành phố xem qua cái cơ xưởng nào mà làm được những cái bàn đó thì Thầy cũng sẽ xin tiền Phật tử mỗi người một ít thì chúng ta cũng sẽ có một cái bàn đó mà để trang bị cho cái lớp học của chúng ta nó tiện lợi đi ra, vô của mấy con. Còn những cái bàn này, thì sẽ đưa về cho mấy con ở trong thất cho mỗi người một cái bàn, đó là cái điều kiện thuận tiện để cái lớp học này đào tạo cho chúng ta thật sự là tu hành giải thoát đó. Bởi vì bây giờ đào tạo cho chúng ta có cái tri kiến giải thoát, để giúp cái sự hiểu biết của chúng ta trước ác pháp nó không tác động vào tâm chúng ta nó làm, nhờ cái tri kiến giải thoát đó mà tâm chúng ta được bất động, đó là cái phương pháp giải thoát

cho chúng ta đầu tiên, làm cho tâm chúng ta được bình an, kể đó thì chúng ta có đủ cái phương tiện để chúng ta lần lượt Thầy sẽ hướng dẫn cho mấy con tập luyện về Chánh Niệm Tỉnh Giác để cho mấy con nhiếp tâm và an trú tâm được để các con đẩy lui được bệnh tật, và khi đẩy lui được bệnh tật thì nó hợp với cái Tâm Bất Động, do đó nó tạo cái thần lực để mấy con sẽ làm chủ được sự chết của mấy con, làm chủ được bệnh, rồi mới bắt đầu làm chủ được cái sự chết, muốn chết hồi nào thì chết, muốn sống hồi nào thì sống.

Và cuộc đời chúng ta tu hành đến đây chúng ta thấy mãn nguyện là vì chúng ta đã làm chủ được bốn sự đau khổ của kiếp làm người thì đó là hạnh phúc của chúng ta rồi, chúng ta không bàn đến cái vấn đề Tam Minh để làm gì? Nhưng cái nhiệm vụ trọng trách của chúng ta khi mà làm công việc gì lợi ích cho Phật pháp thì chúng ta có thể sử dụng cái năng lực chúng ta có thể có mà chúng ta có thể làm để cùng hợp với thầy mà làm công việc. Còn không thì chúng ta tới bốn chỗ làm chủ sanh, già, bệnh, chết là đủ rồi.

Vì vậy hôm nay, chúng ta đầu tiên chúng ta làm chủ cái tâm, thì chúng ta thấy rõ ràng làm chủ cái tâm thì phải bằng cái tri kiến giải thoát của chúng ta, cái tri kiến hiểu biết chúng ta làm chủ cái tâm, cho nên mọi ác pháp tác động vào tâm chúng ta không được bằng cái sự hiểu biết, chứ không phải chúng ta ngồi thiền nhập định để rồi chúng ta không thấy, không nghe, không biết điều gì, ai làm gì chúng ta như gộc cây thì gọi là giải thoát thì không đúng. Giải thoát cái con người là một cái con người sống như con người bình thường, nhưng ác pháp tác động vào chúng ta tham, sân, si, phiền não, ham muốn điều này, ham muốn điều kia là phải bằng cái tri kiến, bằng sự hiểu biết chúng ta, cho nên con người chúng ta có sự hiểu biết như người bình thường, nhưng hiểu biết của chúng ta là sự hiểu biết giải thoát, hiểu biết làm chủ các ác pháp, chứ không phải hiểu biết đấm đuổi chạy theo dục và ham mê, sinh ra cái sự hiểu biết của con người hiện giờ là hiểu biết dục vọng, tham đắm, sân hận. Còn cái hiểu biết của chúng ta là cái hiểu biết không tham đắm, không sân hận, nó đem

lại sự bình an cho chúng ta đó là cái hiểu biết hiện giờ chúng ta đang học

Bởi vì nó là những cái bài học thực tế để giúp cho đời sống chúng ta được giải thoát. Thầy mong rằng mấy con cố gắng, mặc dù ở trong cái lớp học chúng ta có nhiều người rất là dở cần phải giúp đỡ họ nhiều hơn, nhưng có người cái tri kiến của các con có người thì sáng suốt viết bài cụ thể, rõ ràng nhưng vẫn còn thiếu, nhờ cái sự thiếu mà Thầy gợi ý thì mấy con có cái sự tư duy, quán xét viết bài rất đầy đủ trọn vẹn. Lần lượt chúng ta sẽ viết trọn vẹn và sự trọn vẹn đó giúp chúng ta có cái sự hiểu biết sâu sắc; và nhờ cái sự hiểu biết sâu sắc đó nó mới làm chủ được tâm chúng ta, khi mà làm chủ được tâm chúng ta tức là ly dục, ly ác pháp của tâm.

Rồi bắt đầu từ đó tâm chúng ta thanh tịnh, tâm thanh tịnh thì chúng ta tập tỉnh thức nhiếp tâm, an trú tâm để đẩy lui bệnh khổ, mà đẩy lui bệnh khổ thì thân không buồn khổ, tâm không buồn khổ, không giận hờn, phiền não mà thân không bệnh tật, bởi vì có bệnh là chúng ta đẩy lui đi được rồi, thân không bệnh tật như vậy cái cơ thể già yếu của chúng ta sẽ quá thước không có

yếu đuối, không có lẫn lộn tại vì tâm không phiền não thì thân đâu bệnh, mà thân có bệnh thì lại được đẩy lui mà không tiếp vào một cái thứ thuốc để rồi trị được bệnh này mà sanh ra bệnh khác.

Ở đây chúng ta dùng pháp nó không phải vậy, nó đẩy lui bệnh, chuyển biến làm cho thân chúng ta không sanh bệnh khác, nhờ Tâm Bất Động, nhờ pháp chúng ta đuổi được bệnh trên thân, cho nên thân tâm không bệnh khổ, mà thân tâm không bệnh khổ thì thân sẽ già mà quắc thước khỏe như một người trẻ, khỏe. Và đồng thời tiếp tục chúng ta sẽ nhập Tứ Thiên tịnh chỉ hơi thở, làm chủ sự sống chết đây là chúng ta đã tu xong con đường tu tập của chúng ta. Pháp chúng ta thực tế và cụ thể rõ ràng, vì vậy mà chúng ta sẽ tu tập đến giải thoát hoàn toàn không có gì khó khăn, chỉ có sự bền chí và cố gắng chúng ta tu tập mà thôi.

Người thì có nghiệp căn nặng, có bệnh đau nhưng chúng ta đừng dao động, đừng sợ hãi; người có tâm u tối không sáng suốt không làm được bài rõ ràng, cụ thể nhưng đừng vì vậy mà thối chí, cho rằng tôi hạ căn, liệt căn không tu tập được theo Thầy.

Trước mắt của Thầy mọi người đang ở trước mắt thầy người nào cũng có thể chứng quả A la hán vô lậu được cả, không có người nào không? Nhưng hãy bền chí, người có đặc cách có duyên tốt thì người đấy sẽ đi trước. Còn chúng ta dở hơn thì chúng ta sẽ đi sau, thì người nào cũng đi đến bờ đến chốn không có gì mà không đi đến, chỉ có chúng ta cố gắng học, tu theo sự hướng dẫn của Thầy, theo sự đào tạo giáo dục của Thầy thì Thầy tin rằng mấy con sẽ chứng quả A la hán không còn khó khăn nữa, tức là quả vô lậu làm chúng ta hết đau khổ mà thôi.

Vậy thì sự tu tập hôm nay thì mấy con yên tâm, các con viết bức thư này có ý là đề nghị Thầy để xin làm sao để cho mỗi người có một cái bàn để mà ở trong thất mà viết, thì Thầy cũng đang lo nghĩ cái vấn đề đó để giúp cho mấy con mọi người, bởi vì chúng ta là những cái lớp học đào tạo. Chẳng hạn như bây giờ mỗi con có một đứa con đi học, đến nhà trường thì nhà trường có cái bàn cho học sinh nó ngồi rồi, nhưng mà bây giờ mấy con thấy đứa con của mình ở nhà mà nó ngồi, nó nằm ở dưới sàn nhà như thế này, ở dưới sàn nhà nó nằm nó viết hoặc nó khò lưng nó viết thì chắc chắn mấy con không

nữ, thôi mình ráng mình dùng tiền mua cho đứa con mình cái bàn nhỏ cho nó ngồi nó học, nó viết. Thì chắc chắn là cha mẹ bao giờ cũng hiểu biết, cũng thương yêu con mình, thì chắc chắn vững hơn.

Như ngày đầu tiên mấy con đến đây mình đâu có bàn, nhưng trước sự mà thấy mấy con ngồi nhất là những người già, những người bệnh mà ngồi khòm lưng rồi mấy con dựa vào vách ngồi một cách rất là mỏi mệt. Do đó Thầy ước ao, sự ước ao của Thầy thì ngay vài ba hôm sau thì chúng ta lại có những cái ghế ngồi, rồi bây giờ trước cái nhìn vào cái buổi trong thất của mấy con ngồi làm bài, viết bài thì Thầy cũng đã thấy rằng các cụ già đều cũng có đủ cái duyên để mà chúng ta nhường cho những cái người lớn tuổi trước có những cái bàn, ghế sau này thì chắc chắn là Thầy ước ao rằng trong thất các con, bởi vì cái chương trình chúng ta là học, tu mà học triển khai cái tri kiến chúng ta thì phải tư duy, suy nghĩ, phải viết bài, mà không viết bài thì biết cái chỗ chúng ta tư duy chỗ nào đúng, chỗ nào sai mà sửa. Nhờ có viết bài mới biết mấy con viết chỗ này thiếu, chỗ kia thừa, rồi viết chỗ này chưa đúng, chỗ kia còn sai mới dạy lại cho

mấy con biết mấy con tư duy suy nghĩ cho đúng lại, còn nếu để tính nhằm trong đầu chúng ta thì biết cái chỗ nào sai, đúng, bởi vì cái chương trình của chúng ta hiện giờ nó không phải như thời đức Phật, thời đức Phật nó không đủ cái phương tiện, còn chúng ta hiện giờ đủ phương tiện.

Cho nên, thời đức Phật phải những người có đặc cách, đặc cách thông minh, có những cái đặc cách, đặc biệt cho nên cái số người mà theo đức Phật tu mà nói 1250 vị Tỳ kheo thời đức Phật lúc bấy giờ mà nói chúng quả A la hán hết thì chắc chưa, bởi vì theo Thầy thiết nghĩ như đức Phật đã so sánh như Thầy từng nhắc 500 vị Tỳ kheo hiện đang theo đức Phật thì nhà vua hỏi đức Phật có phải tất cả các vị này có chúng quả A la hán không? Thì đức Phật đã phân tích cho chúng ta biết 90 người chúng Tam Minh, 90 người chúng Thiên định, còn 220 người chúng giới luật thì mấy con thấy đâu phải là chúng hết đâu.

Cho nên, trong cái vấn đề tu tập của chúng ta ở đây là cái lớp đào tạo, mà đào tạo thì lần lượt cái lớp của chúng ta nó sẽ chúng hết chứ nó không phải vậy đâu. Còn đạo

Phật thì bây giờ chúng giới luật thì đạt được, muốn đạt được thiền định là phải trải qua một thời gian nào nữa, mà nếu mà không đạt cái lớp đào tạo tiện nghi thì ngay cả những người mà cái nhân quả họ xấu hơn, do những cái nghiệp như bệnh đau hoặc là cái tật mà dối trá, liệt tuệ, không có thông minh, thì những cái người đó làm sao mà nâng cấp họ lên được. Bởi vì, ở đây là cái sự chúng đạo, là giải thoát thật sự chứ không phải như cái người học trò học bài vở mà nâng đỡ lên để cho có cái cấp bằng, ở đây là phải thực. Cho nên vì vậy mà sự thực là phải có đủ phương tiện khích lệ cho họ để mà cho họ cố gắng để mà họ nỗ lực họ đạt được cái kết quả giải thoát, đó là những cái điều mà phải cần thiết cho cái lớp đào tạo.

Còn ngày xưa đức Phật cũng hết sức mình để đào tạo cho nên nhắc đi, nhắc lại một cái bài kinh nhiều lần phải nhắc đi nhắc lại, thuyết đi, thuyết nhiều lần. Còn ở đây thì nó có những cái phương tiện để chúng ta tư duy, suy nghĩ nhưng mà các con thấy Thầy cũng nhắc đi, nhắc lại mấy con rất nhiều chứ đâu phải ít mà cái phương tiện để giúp cho mấy con tu nó nhanh chóng hơn, nó tiện lợi hơn là bây giờ mấy con ghi chép được ở trên

giấy, rồi mấy con còn nhắm đi, nhắm lại nó rất dễ; còn nhắm ở trong đầu rồi thì chúng ta đọc trở lại, nhắm trở lại thì nó không có được nhắm đúng đâu, cho nên nó còn có những cái thiếu sót rất nhiều.

Cho nên ở đây chúng ta có cái phương tiện Thầy tin chắc rằng trong cái lớp chúng ta thí dụ như nam và nữ hơn 60 người chắc chắn là nếu mà quyết tâm tu tập thì chắc chắn là theo sự hướng dẫn của Thầy, Thầy tin rằng 60 người này Thầy chịu khó nâng đỡ cái người thấp nhất cũng đều có thể chứng quả A la hán được, không có đến đôi mà không chứng.

Nhưng cái sai mà mấy con biết khắc phục, mấy con đừng nghĩ tưởng một cái kiến giải của mấy con đúng, như ở đây có nhiều người đã kiến giải sai, cho rằng tôi sẽ ở trong thất tôi quét vì vậy mà Thầy nhắc cho mấy con biết, cây chổi mấy con chưa có thì mấy con quét cái gì? Quét cái tâm của mấy con là phải cây chổi bằng tri kiên giải thoát các con hiểu không? Còn quét cái thân của mấy con là phải bằng sức thiền định, mà bằng sức thiền định thì phải có nhiếp tâm và an trú tâm, còn bây giờ mấy con không chịu quét

cái tâm mà lại nhiếp tâm, an trú tâm bằng cách ức chế tâm thì mấy con sẽ đi sai con đường rồi, mấy con sẽ đi không có trúng con đường.

Và như vậy, mấy con thấy bây giờ mấy con ngồi an ổn thích thú độc cư, giờ này có nhiều người người ta đang phải động tâm để tập trung nghe, phải tập trung nghe phải như là người học trò, rồi người ta phải triển khai cái tri kiến quán xét của người ta, còn con thì ngồi sung sướng, an ổn, có những gì quét ra một mình một bóng nó yên ổn, nó ở trong cái trạng thái rất là an ổn, nhưng mà trạng thái an ổn đó làm cho cái tri kiến của chúng ta.

(Từ phút 15:13 đến 20:00)

mà đức Phật gọi là liệt tuệ, cái trí tuệ liệt không có còn sài được nữa đó là liệt tuệ.

Như vậy khi mà chúng ta hiểu của cái hiểu mà chúng ta hiện giờ mà gọi là chúng ta thông suốt thì chưa thông suốt. Chẳng hạn như bây giờ mấy con thấy, cái trí tuệ của mấy con bây giờ hiểu về nhân quả, nếu mà Thầy không gợi ý thì mấy con đâu thấy được là nhân quả trùng trùng duyên khởi, có phải không? Nếu không có sự học hỏi thì con đâu

biết được vì vậy cái sự hiểu biết của mấy con nó còn nằm quá nhỏ, trong khi mấy con còn phải học nhân quả thời tiết, nhân quả thời tiết sao đây là nói nhân quả thời tiết; rồi mấy con còn học nhân quả vũ trụ, bởi vì khi chúng ta học nhân quả thảo mộc; rồi nhân quả con người tức là Nhân quả động vật đó; rồi chúng ta còn học tới nhân quả thời tiết; rồi nhân quả vũ trụ nữa nó mới nốt cái bài học của chúng ta chứ, nhưng mà về nói về thời tiết vũ trụ thì nó mênh mông rồi mấy con, mà nếu không có được sự gợi ý thì mấy con hiểu gì? Bây giờ Thầy hỏi Nhân quả vũ trụ, mấy con nói về nhân quả vũ trụ cho Thầy nghe coi. Mấy con luận như thế nào?

Nếu mà mấy con không học, mấy con biết đâu mà luận, rồi nói nhân quả thời tiết nắng, mưa, gió, bão, không khí, vận chuyển thì cái nhân nào nó tạo thành cái hành động đó, cái quả nào mà nó sanh ra những cái điều kiện đó, thì do đó mấy con biết đâu mà nói được cái thời tiết phải không? Vì vậy mà chúng ta lấy căn cứ chỗ nào mà để mà chúng ta nói nhân với quả của thời tiết, mà lấy cái chỗ nào đứng cái chỗ nào để mà chúng ta tựa để mà chúng ta nói nhân quả của vũ trụ. Nếu mà không có điểm tựa mà các con nói

thì các con chỉ tưởng mà nói thôi. .

Cũng như bây giờ Thầy muốn nói cái nhân quả của con người Thầy phải dẫn dắt cho mấy con nhân quả của thảo mộc, thì do cái điểm tựa của nhân quả thảo mộc mấy con mới dám nói rằng một quả nó có nhiều trái chứ. Nếu mà con người nói một người chết nó sanh một người thì tức là bây giờ nói một người chết mà sanh nhiều người ai tin. Nếu mà không dựa vào nhân quả thảo mộc thì ai tin lời nói của mấy con. Cho nên nếu mà đứng cái điểm tựa nào mấy con sẽ nói được nhân quả của vũ trụ, các con hiểu điều đó. Cho nên cái gì chúng ta cũng nói phải bằng một sự thật, bằng cái ý thức chúng ta hiểu chứ không được nói tưởng, nói mơ hồ, mà nói mơ hồ thì chẳng qua là mình dạy người ta bán tin, bán nghi chứ chưa hẳn, còn nói như vậy là người ta sẽ tin thật. Bởi vì rõ ràng một cái hạt khi mà nó lên thành cây rồi thì nó ra nhiều trái, một cái trái nó có nhiều hạt, nó cụ thể rõ ràng mà, làm sao ai nói rằng là nó không có được, thì con người cũng là một nhân quả thảo mộc cũng như một cái cây thảo mộc mà thôi cho nên không ai cãi chúng ta được hết, không ai biết được mà bắt bẻ chúng ta.

Thì bây giờ chúng ta nói về vũ trụ chúng ta cũng có chỗ dựa mà chúng ta nói, vậy thì bây giờ chỗ dựa đó chỗ nào? **Các con chưa biết thì làm sao các con nói được, cho nên ở đây cần phải học, cần phải hiểu và cần phải biết áp dụng cái nhân quả.** Có người hỏi thầy, con học thì con biết, con học con thông suốt, nhưng mà tật nào nó cũng còn tật nấy, nghĩa là mình học nhân quả để làm gì? Đâu có phải biết nhân quả để chơi, mà biết nhân quả để áp dụng vào đời sống của mình, để mình thực hiện được cái đạo đức, phải không mấy con? Sống không là khổ mình, khổ người, đem lại hạnh phúc cho mình, cho người mới là học nhân quả. Vậy thì mình học để áp dụng chứ đâu phải mình học để học suông, để là bài luận suông đâu, không phải vậy, cho nên học để áp dụng, áp dụng tức là tu trong tri kiến giải thoát của chúng ta. Đó là những điều Thầy nhắc nhở cho mấy con cho nên ở đây có những người còn bị ảnh hưởng của Đại Thừa, vì ảnh hưởng của Đại thừa cái tư tưởng đó nó còn nằm, cứ ngỡ tưởng rằng cứ ở trong thất là tôi nỗ lực tôi thiên định là tôi sẽ tới nơi. Điều đó sai mấy con. Đạo Phật đâu có dạy

chúng ta chánh định đầu tiên, mà dạy chúng ta Chánh kiến, Chánh tư duy, Chánh ngữ. **Các con thấy rõ ràng đi con đường của Đạo Phật bắt đầu khai triển cái tri kiến chứ đâu phải dạy chúng ta, suy tư dạy chúng ta thấy biết đúng như thật, chứ đâu phải dạy chúng ta ngồi lin dim đó đâu, đâu phải dạy chúng ta ngồi trong thất mà tránh né các ác pháp. Mà dạy chúng ta trực tiếp các ác pháp, bằng cái sự hiểu biết để hóa giải, để chuyển đổi đó là điều mà đức Phật dạy chúng ta.** Vì vậy mà cái chương trình giáo dục đào tạo của Đức Phật tám lớp học hẳn hoi đằng hoàng mà Chánh định là lớp cuối cùng hiện giờ các bạn đồng tu của các con lại có người hiểu lầm lạc mà may là Thầy đứng ra dạy, mà họ còn cố chấp trên sự hiểu biết của họ, cho đó là đúng. Từ lâu Thầy đã hiểu biết mấy con, mặc dù Thầy dạy mấy con tu tập, nhưng mấy con vẫn nhắm vào chỗ mà ngồi thiền, nhập định chứ không phải là nhắm vào chỗ tri kiến giải thoát.

Cho nên cái Định Vô Lậu của mấy con, mấy con quán sơ sơ, cứ ngỡ tưởng là mình hiểu, nhưng mà khi mà cầm cây bút mà viết cái bài nhân quả thì mấy con vào thảo mộc

thì mấy con bối rối. Thầy không nhắc nhở để cho mấy con làm thì thôi, mấy con quán bên đây, mấy con kéo bên kia như là chiếc áo mà vá miếng chỗ này vá lại, miếng chỗ kia vá nó không thành cái nhân quả, các con nói tùm lum, vẫn cho đó là mình hiểu nhân quả, vì vậy cho nên hôm nay mấy con nói đi từ cái bước nào, bước nào để chuyển thành một cái bài nhân quả của các con, đi vào cụ thể.

Vừa rồi các con đọc cái bài của Diệu Hiện, thì các con thấy cái bài viết có xúc tích, có xúc động chứ, nó làm gây cho chúng ta không còn muốn làm cái điều ác đó nữa. Bài Nguyên Thanh viết, chúng ta thấy đưa cái mấu chuyện nhắc nhở về nhân quả cũng; ở trong đây các con làm có nhiều bài, có nhiều đoạn, mấy con làm rất là xúc tích hay lắm, nhưng vì quá nhiều chúng ta không đọc hết đâu, chúng ta đều là giác nhân quả, và đồng thời chúng ta biết áp dụng vào cái con người chúng ta, **khi chúng ta hiểu thì chúng ta phải cần cố gắng áp dụng, và áp dụng bằng cái tâm nhuần để khi tất cả mọi nhân quả đến với chúng ta, chúng ta bất động.**

Chẳng hạn sau cái lớp học này rồi, có điều gì, chuyện gì xảy ra trong gia đình, hoặc ngay bản thân các con thân nhiên các con biết nghe, bởi vì mình đã thấu suốt, mình nếu mình không thân nhiên thì nó sẽ sanh ra bao nhiêu người khác đau khổ nữa, có phải không mấy con? không phải một mình, khi mà mình buồn phiền thì cái trạng thái buồn phiền là cái quả, mà cái quả trong quả đó nó phải có cái nhân, mà cái nhân đó nó sẽ những con người buồn phiền, những sự đau khổ.

Các con không hiểu, chứ sự thật ra những người đau khổ đều là những nhân quả của chúng ta chứ ai? Cho nên thấy người đau khổ mà mình không thương xót họ là quá tội, những người gặp tai nạn đó là ai ra, là nhân quả ra chứ ai, mà nhân quả trong đó có mình đóng góp chứ đâu phải không? Cho nên trong học nhân quả rồi thì chúng ta không bao giờ muốn làm một điều ác gì nữa. Không muốn nói nặng một lời người nào nữa hết, không muốn nói xấu một cái người nào nữa hết.

Các con học tới nhân quả khẩu hành rồi các con sẽ thấy những cái lời nói mà

nói ra làm cho người ta buồn phiền, làm cho người ta tức giận thì tức là không nói, không bao giờ nói, bởi vì mình nói ra lời nói đó là cái quả và cái quả đó nó sẽ có những cái hạt của nó sẽ tiếp tục làm cho những người khác đau khổ nữa, sẽ sanh lên những người khác đau khổ nữa, cho nên vì vậy mà chúng ta cố gắng hằng ngày áp dụng vào đời sống khắc phục, không được có hành động ác, không được có những lời nói ác, không được có những suy nghĩ ác. Mỗi suy nghĩ, mỗi suy tư của chúng ta đều có thể khắc phục, làm cho tất cả những hành động ác, thân hành, khẩu hành, ý hành hoàn toàn, toàn thiện như đức Phật đã dạy: “Ngăn ác diệt ác, sanh thiện tăng trưởng thiện” như cái bài Tứ Chánh Cần hằng ngày phải siêng năng khi mà hiểu biết nhân quả thì hằng ngày phải siêng năng “ngăn ác diệt ác, sanh thiện, tăng trưởng thiện”.

Vì vậy mà các con nhớ, điều kiện mà chúng ta tiếp duyên với nhau nói chuyện là một điều kiện coi chừng cái khẩu nghiệp chúng ta sanh ra ác pháp, cho nên chúng ta dè dặt, cẩn thận “im lặng như thánh”, không nói chuyện. Đi qua thất của người khác

không nên nhìn vào thất của người khác, vì nhìn vào làm cho người ta khó chịu thì đó là cũng một cái hành động. Các con cứ nhìn của các con là cái hành động trên thân của các con chứ gì? Mà động thân mình nhìn làm cho người ta khó chịu thì do đó là ác pháp chứ sao? Các con thấy, phải vi tế, chứ đừng có nói tôi chưa có đánh đập ai, tôi chưa có giết con vật gì hết thì tôi đâu có làm cái điều gì ác. Nhưng mình vô tình mình đi ngang mình nhìn qua người ta như thế nào thì đó là một cái hành động, vô tình mình nói một lời nói sơ xuất nào đó để làm cho người ta động. Tức là bây giờ các con thấy trong thất của các con, mở máy cassette để cho mình nghe cho đã cái lỗ tai của mình, thì làm động người ta, người ta muốn yên tĩnh cho nên mình dù mình có mở nghe thì mình mở rất nhỏ, không được mở to, đó là cái điều mình biết rằng bên xóm của mình, bên những nhà của mình xung quanh có những người, và có những người người ta đã nhiếp tâm tu mà mình làm động, và đồng thời cái hành động mà thí dụ như mấy con ở chung cư của mấy con, ở trong những cái thất, có hai người này nói chuyện, còn những người kia người ta đều thấy, mà người ta đều thấy thì người ta

động tâm, các con nhớ cái hành động mà mình nói chuyện với nhau, cái hành động đó là ác pháp làm cho chướng ngại người ta trong khi người ta tu.

Thì như vậy mấy con thấy trong cái vấn đề mà tu học về nhân quả, mỗi mỗi hành động mình phải cảnh giác, mình chỉ biết có mình còn mình không biết những người xung quanh mình, rất tội, và mình làm cái tội ác mình không hay

Đó, thì các con thấy, như bây giờ ở trong chung cư mà mấy con tiếp duyên, nói chuyện với nhau là một tai hại mấy con, là mấy con đã làm cái hành động ác, cho nên chúng ta không nói chuyện, mà nếu muốn nói chuyện thì chúng ta hãy, mình muốn nói chuyện với người nào mình phải ra dấu cho họ đến cái nhà khách để nó chuyện, chứ đừng có nói chuyện ở trong cái khu vực mình ở, vì xung quanh mình những người đang tu, họ đang tu hoặc là họ đang giữ tâm tỉnh giác, mà thấy mình nói chuyện là cũng làm động, họ khó nhiếp tâm tỉnh giác, và cái hành động đứng nói chuyện như vậy nó không đúng, hoặc là ngồi nói chuyện, hai người vào thất nói chuyện. Cho nên ở đây Thầy hầu hết tới

cái giờ phút này mà Thầy thấy về vấn đề độc cư mấy con chưa trọn vẹn lắm, chưa giữ gìn trọn vẹn. Cho nên do đó phải cố gắng khắc phục, những ai có lòng nặng thì phải ráng cố gắng, chúng ta không nên tập trung nói chuyện, không nên tiếp xúc, thậm chí như đi ngang thấy chúng ta không nên nhìn thấy người, thấy chúng ta ở đầu này mà đi suốt cái quãng đường này thì nó có bao nhiêu thấy thì chúng ta nhìn xuống mà đi, đừng có nhìn qua, nhìn lại, đến một cái khu nào mà trông trái, hoặc một cái đường nào trông trái chúng ta sẽ đi kinh hành ở đó, chứ đi ở trên cái khu thấy của chúng ta cũng làm động người ta nữa, chúng ta đi đến chỗ nào yên tĩnh nhất mà chúng ta đi.

Khó, rất khó là phải biết cách sống đúng để giữ gìn nhân quả. Cho nên ở đây Thầy nhắc mấy con điều kiện độc cư là bí quyết thành công của sự tu tập của chúng ta, cố gắng mà giữ gìn trọn. Nhiều khi chúng ta quen nói chuyện rồi chúng ta giữ không được, do đó chúng ta phải cố gắng khắc phục, có chuyện gì cần thiết mấy con sẽ ra dấu với nhau, vẫn đi ra nhà khách nói chuyện, không ai nói gì hết, ở tại nhà khách nó là cái nơi mà chúng ta có thể tiếp chuyện

được. Nhưng chúng ta cũng phải biết rằng sự tu học của chúng ta là hạn chế tối đa, vì cái giới mà trầm lặng độc cư thì đó là một cái giới luật, mà nếu chuyện nhiều thì chúng ta đã tự mình phá giới, phạm giới; và phá giới phạm giới thì con đường tu của chúng ta không bao giờ ly dục, ly ác pháp được và kết quả chúng ta tu chẳng tới đâu, uổng phí một đời tu của chúng ta, con nên cố gắng giữ gìn.

Những gì Thầy dạy là rút tĩa qua những kinh nghiệm để mà thực hiện đúng nhân bản, nhân quả. Cái gốc đạo đức con người là ở chỗ này, chúng ta cố gắng giữ gìn thực hiện cho đúng đừng làm sai nữa. Và như vậy thì hàng ngày chúng ta sẽ càng tiến tới tu tốt hơn. Cho nên, khi mà chúng ta đi khất thực cũng vậy, đừng nói chuyện, đi im lặng đến đó người trước đến khất thực trước, người sau đến khất thực sau. Người ta cho gì mình ăn nấy, mình không phải nhiều, ít mình tùy theo cái khả năng của mình, nhận về; người ta cho mình nhận về rồi mình ăn hết thì cũng được, mà ăn thấy nó no thôi chứ đừng có ráng tiếc mà ráng. Và đồng thời chúng ta còn thừa, chúng ta đừng có đem lại cái thất của người khác cho mà chúng ta hãy đem bỏ, bỏ thí cho chúng sanh, cái còn trùng, cái

con vật nào nó ăn được ăn, nghĩa là chúng ta ăn không hết. Còn những gì mà chúng ta thiếu nghĩa là bữa hôm đó về thực phẩm ăn hay là cơm thiếu gì đó thì chúng ta chút ít chúng ta không quan trọng nó đâu, còn nếu mà nếu thực phẩm thiếu thì chúng ta lấy muối ăn cơm thêm cũng không sao, cho nên vì vậy mà tùy hỉ mà vui vẻ. Không vì đó mà chúng ta bận tâm mà: bữa nay sao cho ăn nhiều, bữa kia cho ăn ít không có; chúng ta tùy theo bữa như vậy, bữa như khác, chúng ta yên tâm mà chúng ta lo tu tập thôi, đừng vì vấn đề ăn uống. Ngon dở chúng ta cũng không quan trọng, mà chỉ quan trọng ở chỗ tu, cho nên về vấn đề ăn uống thì chúng ta hôm nay tạm thời yên ổn là có Phật tử người ta cúng dường cho mình các con cứ đến khát thực mang về mà sống một ngày để yên ổn tu tập.

Cho nên, trong cái sự tu tập mấy con nhớ kỹ những lời Thầy dạy, những điều mà Thầy dạy, đừng nói chuyện, mở băng cassette nghe thì nghe nhỏ đừng có mở lớn lắm, không được, và đồng thời ở đây chúng ta học, rồi chúng ta nghe Thầy giảng rồi về mà triển khai, đừng có mở máy ồn ào.

Ở bên tăng bên đây mở lớn quá, thậm chí như trong cái giờ tu mà cái thất ở cái chỗ này mà mở cái thất ở đằng kia vẫn nghe, thật ra thì họ chỉ như là họ mở cái radio, cái ti vi ở ngoài đời, họ làm cái chuyện Thầy thấy không có cái ý thức chút nào hết, hơn nữa là quý Thầy cũng lớn chứ không phải nhỏ, đâu còn phải là trẻ con mà không biết ở đây là độc cư, chỉ thỏa mãn cái sự nghe của mình, mà nghe nhỏ thôi, còn cái này làm lớn quá. Đó là những cái điều Thầy đi kiểm tra Thầy thấy.

Còn bên các con cũng vậy, cố gắng mà nghe lời Thầy đừng có mở cái cassette to quá, nếu mà chúng ta có cái ống nghe thì chúng ta đặt trong lỗ tai chúng ta nghe để mà chúng ta tu học hay làm bài thôi, còn tốt hơn thì chúng ta khi nghe Thầy thuyết giảng rồi về tư duy, suy nghĩ mình làm thôi, chẳng mở máy, chẳng gì hết. Những cái tài liệu này mà được thu, được giữ lại để cho những người họ không được nghe họ nghe, còn khi chúng ta ở lớp chúng ta đã được nghe rồi thì chúng ta về cố gắng mà tu tập.

Bởi vì chúng ta không phải là tu một pháp đâu nên là tới giờ mà chúng ta tu Định

Vô Lậu thì chúng ta làm bài, mà hết giờ Định Vô Lậu thì chúng ta tu Chánh Niệm Tĩnh Thức; rồi hết cái giờ Chánh Niệm Tĩnh Thức thì chúng ta tới cái giờ Định Vô Lậu đem ra suy nghĩ. Phỏng chừng, như cái bài viết của chúng ta, nó có một cái tư tưởng dài của cái Định Vô Lậu mà giờ mới viết nửa bài dòng tư tưởng chúng ta còn mà chúng ta dứt để mà chúng ta đi kinh hành, để mà chúng ta tu tập pháp môn khác thì chúng ta sẽ dồn cái dòng tư tưởng chúng ta đang chảy trên trang giấy thì chúng ta cố gắng mà chúng ta tiếp tục cái thời gian đó để mà chúng ta thực hiện cái Định Vô Lậu tư duy quán xét.

Cho nên vì vậy thay vì cái giờ đi kinh hành chúng ta đang tiếp tục cái Định Vô Lậu, chúng ta giảm bớt cái giờ kinh hành đó để mà chúng ta thực hiện cái Định Vô Lậu. Vì ở đây, là cái Định Vô Lậu chính là cái đi kinh hành phụ chứ chưa phải chính, mà cái pháp môn tu là Định Vô Lậu chính, cái sự tư duy triển khai cái tri kiến của chúng ta chính, còn cái vấn đề đi kinh hành là phụ. Cho nên, có hôn trầm thùy miên dù chúng ta muốn ngồi viết, viết cũng không được đâu, do đó chúng ta phải đứng dậy đi kinh hành mà thôi. Vì vậy mà chúng ta biết áp

dụng cho đúng lúc, giờ giấc nào cái chính thì chúng ta dồn cái giờ giấc đó nhiều, còn cái phụ thì chúng ta tu ít lại để cái giờ giấc đó chúng ta tu tập cho được tốt. Nhớ kỹ những lời Thầy dạy.

Hôm nay, thì Thầy xin trả lại bài, ở trong những cái bài Thầy trả lại đều Thầy đã ghi cho mấy con biết như cái bài này: Làm bài nên lưu ý, nghĩa là làm cái bài thì nên lưu ý là vì đặc tướng, đặc tính, duyên hợp, duyên tan và chuyển đổi của nhân quả, thì coi theo những cái điều kiện mà Thầy viết đó thì mấy con sẽ làm hết cái đó nó đúng chứ nó không có sai đâu. Đây bây giờ Thầy xin trả lại cái bài này cho mấy con.

Còn về những cái bài mà cảm nghĩ về cái lớp học của chúng ta đang học mấy con, nếu mà chúng ta cảm nghĩ về cái lớp học thì Thầy sẽ nhận lãnh những cái bài của mấy con viết, sau này mà có những cái điều kiện mà trong cái tập đặc san hay hoặc là Diễn đàn Chân Như thì những cái bài cảm nghĩ của mấy con về cái lớp học Thầy sẽ cho đánh vi tính và về sau sẽ cho in những cái bài cảm nghĩ đó, để nói lên cái cảm nghĩ của mấy con trong cái lớp học của mấy con

trong cái thời điểm đó. Mấy con có cảm thấy cái lớp học của chúng ta như thế nào? Mấy con cảm nghĩ về cái lớp học mấy con viết, những cái bài đó được lưu lại và Thầy có thể nói rằng nó nhuận lại những gì cần thiết thì Thầy nhuận lại, sau đó Thầy sẽ cho vào cái tập Diển đàn Chân Như hoặc là những cái đặc san trong Tu viện của chúng ta. Thì những cái bài cảm nghĩ để nói lên những cái ý nghĩ của mình đối với cái lớp học của chúng ta.

Thứ nhất là nói lên cái cảm nghĩ của lớp học chúng ta, nó giúp cho chúng ta tiến bộ trên con đường tu tập, đừng cảm nghĩ mà nói về công ơn của Thầy nhiều lắm Thầy mong rằng mấy con chỉ viết đến cái sự lợi ích cho mấy con và cái ước mong rằng tất cả mọi người ở trên cái đất nước cũng như ở trên hành tinh này được có những cái lớp học đạo đức như thế này, cái ước nguyện của mấy con, cái cảm nghĩ của mấy con khi mình được tu học lợi ích cho mình, và cái cảm nghĩ của mấy con sẽ ước mong sao mọi người ở trên hành tinh này được học tập được như thế này để đem lại cái sự hạnh phúc cho mình, cho người. Đó là những cái gợi ý cảm nghĩ mấy con viết.

Còn đừng nói về Thầy nhiều, đừng nói công ơn Thầy nhiều trong đó, Thầy đã có cái nhiệm vụ là giúp cho mọi người đem lại cái sự đạo đức, đem lại sự bình an, cho mọi người thì đó là cái ước nguyện của Thầy thôi. Còn mấy con nói công ơn Thầy nhiều quá ở trong đó thì chắc chắn là Thầy phải bỏ thôi, nghĩa là Thầy không muốn ai biết ơn Thầy hết, các con hiểu không? Biết ơn Thầy thì mấy con ráng mấy con học tập, mấy con nỗ lực đó là cái biết ơn các con biến ra hành động; còn trái lại mấy con nói về cái ơn của Thầy nhiều quá mà mấy con không ráng học tập, không ráng tu tập thì mấy con chỉ nói miệng, nhưng thầy muốn là cái hành động của mấy con biết ơn Thầy nói, còn nếu mà mấy con biết ơn Thầy mà nói về thầy nhiều quá tức là ca ngợi Thầy, mà ca ngợi Thầy chẳng qua là học trò Thầy mà ca ngợi thầy người ta nói “mèo khen mèo dài đuôi” mấy con. Không được, phải không?

Cho nên mấy con nói cảm nghĩ là cái sự học của mấy con nó thấy nó đạt được những cái kết quả hạnh phúc vô cùng, thì cái sự ước ao của mấy con mà mỗi người có cái cảm nghĩ ước ao cho mọi người ở trên hành tinh chúng ta được những cái

lớp học như thế này, được những cái buổi học tập đạo đức như thế này để sống không làm khổ mình, khổ người như thế này thì cái ước nguyện của mấy con qua cái cảm nghĩ đó, Thì Thầy nghĩ rằng cái ước nguyện đó nó sẽ thành hiện thực, chỉ có cái lòng của các con ước nguyện mà thật sự mà thì đó là nó sẽ thành hiện thực là con người trên hành tinh chúng ta sẽ được học đạo đức nhân bản - nhân quả mà Thầy đang triển khai.

Một mình Thầy ước nguyện chưa đủ đâu, chúng ta hợp tâm mà ước nguyện thì cái sự ước nguyện đó nó thành cái bài cảm nghĩ của mấy con. Mà thành cái bài cảm nghĩ của mấy con nó sẽ trở thành cái từ trường lực, nó giúp cho chúng sanh, bởi vì chúng sanh ở trong ác pháp quá nhiều, cho nên cái phước nó không đủ, mà cái cảm nghĩ của mấy con đang học thấy sự lợi ích của mấy con, ước nguyện, ước ao cho mọi người cũng được như mình, cũng được học những đạo đức để tâm bất động không còn đau khổ nữa. không còn làm điều ác nữa. Cái sự ước nguyện của các con. Một người nó chưa đủ, mà nhiều người ước nguyện chắc chắn Thầy nghĩ là

nó sẽ làm vơi bớt sự đau khổ của chúng sanh, tức là chuyển được cái ác nghiệp của chúng sanh trên hành tinh này, họ đang thiếu phước đó mấy con, vì họ đang thiếu phước cho nên Thầy vất vả, chứ nếu mà họ đủ phước chắc Thầy không vất vả. Cho nên vì vậy mà sự ước nguyện của các con để hợp thành một cái sự đoàn kết mạnh về từ trường, để giúp cho loài người hưởng được cái nền đạo đức của Phật Giáo.

Đó, thì Thầy gợi ý, bởi vì các con có những cái bài cảm nghĩ tự lương tâm của mình lưu xuất ra cái nhận xét của mình thôi, đồng thời Thầy gợi ý cho mấy con cái cảm nghĩ của chúng ta để sau này sẽ được thành diễn đàn hoặc là đưa vào cái tập đặc san gì đó thì nó sẽ được gửi đi khắp cùng những người ở trên hành tinh này, để đem lại cái sự cảm nghĩ đó nó trở thành cái tình thương của chúng ta đối với mọi người, vì chúng ta học đạo đức là chúng ta phải thương yêu nhau rồi. Do cái cảm nghĩ đó nói lên cái hành động thật sự của chúng ta thương mình, thương người, vì vậy mà mấy con viết được cái cảm nghĩ thì Thầy dặn là đừng có ca ngợi Thầy như hồi nãy Thầy đã

nói, mà cố gắng tu tập, cố gắng thực hành là đã đền đáp ơn Thầy, đã biết ơn Thầy, đã ca ngợi Thầy rồi, đó là như vậy mà thôi.

Đến đây, thì các con trong cái lớp này Thầy nhắc về cái Chánh Niệm Tĩnh Giác, sắp sửa cái lớp này nó phải ra đời như cái lớp mà Định Vô Lậu. Bởi vì hôm rày tới nay Thầy đã xem xét cái sự đi kinh hành Chánh Niệm Tĩnh Giác của mấy con mà, có xem rồi thì người đi cách này, kẻ đi cách khác, nhưng hôm nay để được sắp xếp lớp đó thì cái sự nhiếp tâm và an trú tâm của mấy con, mấy con nhiếp tâm được một giờ thì nhiếp tâm và an trú tâm được một giờ thì mấy con ghi là mình đã tu một giờ, còn cái người mà nhiếp tâm trong một phút thì mấy con được một phút. Đừng có ghi sai, mà ghi sai sau này Thầy kiểm tra là Thầy phạt quỳ gối đó. Tại sao, mấy con biết, bây giờ mấy con tu có nhiếp tâm chừng 1 phút mấy con ghi 2 phút, mà Thầy đi 2 phút Thầy xem, bởi vì phải đi 2 phút, mình tu 2 phút phải đi 2 phút mà thầy xem. Trong 2 phút đó có vọng tưởng là quỳ gối đó, các con hiểu không? Có cái niệm khởi tức là mấy con nhiếp không được, mà có cái niệm khác. Thì đương nhiên là mấy con đã không nhiếp được mà không nói

thật, do đó thì không thể tu được.

Mà nếu mà mấy con mà nói sai Thầy bắt mấy con quỳ gối tại vì mình đã tu hầu như mấy con biết người ta hay nói hay, nhưng mà sự thật người ta tu rất dở. Ai cũng nói giỏi, sau khi mà kiểm tra lại, mới thấy cái lỗi của mình mà nói dối nó không thật, tu không được mà cứ nói được không à? Cuối cùng thì cái kết quả nó không có, mà rồi bình thường thì không ai xét thì đương nhiên là trước bạn bè thì ai cũng nói hay được hết, nhưng mà sau đó thì mình chẳng, mình là số không, không có gì. Cho nên nó nhiếp 1 giờ con nhiếp được 1 giờ không vọng tưởng, nhưng mà không có người xét thì ai cũng tin rằng cái người này hay thiệt, biết tu lắm.

Sự thật ra mấy con nghe cái người mà thức suốt đêm không? nghĩa là những cái người mà thức suốt đêm nói tôi thức suốt đêm tôi không ngủ, nhưng mà khi mà kiểm tra xét lại thì họ ngồi họ ngủ, như vậy là có thức suốt đêm không mấy con? Như vậy là có đúng không? Nhưng mà nói bật đèn sáng ai cũng thấy cái thất đó sáng hết, rồi có khi nhìn thấy thì cũng đi qua, đi lại. Nhưng mà cái hồi ngủ thì ngồi ngủ, thì không ai thấy.

Trời ơi, ông ấy tu ghê gớm thiệt, nó thức suốt đêm, nó không thấy rõ ràng là thức suốt đêm. Nhưng mà Thầy kiểm tra thì ngồi gục, thì mấy con thấy như thế nào? Như vậy là có phải mình thức suốt đêm không? Hay là mình đang ngủ, mà mình ngủ lén, mình thêm cái tội dối trá. Thì như vậy là đáng phạt quỳ gối chứ, phải không mấy con hiểu. Cho nên trong cái vấn đề mà, mặc dù là mấy con lớn rồi phạt quỳ gối như vậy thì nó xấu hổ lắm, nhưng mà điều kiện không phạt thì mấy con cái tật mà nói láo, không thật nó vẫn còn. Ở trong chúng chúng ta hiện giờ người nào cũng người lớn đâu có người nhỏ mà cái nói láo vẫn còn, chứ không thật vẫn còn, qua cái tu của mình mà.

Cho nên, ở đây chúng ta đức Phật nói có năm điều khó, mà cái người mà xảo trá, dối trá là cái người có tu được không? Tu không được. Các con thấy, cái người liệt tuệ là tu không được, cái người làm bài không được thì tu không được, không tư duy được, khó tu rồi; cái người thân có bệnh nhiều bệnh tu không được, bệnh ít thì tu không được, mà bệnh nhiều thì khó tu, thì mình xảo trá là tu không được; cái người không đủ lòng tin là tu không được.

Thí dụ, như Thầy dạy cái lớp này mà không tin rằng đây là cái lớp để mà giải thoát, họ cứ nghĩ rằng họ ở trong thất họ tu là họ sẽ được giải thoát thì cái người này thiếu lòng tin Thầy nói như vậy mấy con thấy cái người nào như thế nào mà thể hiện qua cái điều kiện Thầy biết hết chứ không phải không, cho nên ở đây chúng ta phải thực học, thực tu mà tu đúng không dối trá, mà dối trá, mấy con dối trá với ai chứ dối trá với Thầy không được đâu.

Thí dụ bây giờ mấy con ghi, mấy con tu nhiếp tâm 1 phút thì mấy con ghi để khi kiểm tra một phút đó có vọng tưởng hay không? Mà nếu có thì tức là mấy con đã không thật. mà không thật thì bắt quỳ hương 1 cây hương. Đầu tiên là phạt, nhưng mà sau đó mà không thật nữa thì coi như là cho mấy con dự thính chứ không được học, không được vào. Bởi vì cái dối trá, cái xảo trá của mình, thì nó chứng tỏ mình không đạt được bởi vì chính cái đó, các con nghe cái bài giáo giới La Hầu La dạy, nghĩa là **“một người mà xảo trá không thật những việc ác nào họ cũng làm được”** Cái người không thật là việc ác nào cũng làm được, con nghe nhớ cái bài đức Phật dạy La Hầu La. Cho

nên cái thành thật là cái tốt, cái thành thật có sao nói vậy, là cái người thành thật. Cho nên ở đây mình tu sao mình nói vậy, mà nói sai thì coi chừng là mình phạm vào cái tội mà cái trường học đào tạo để tu học có đạo đức người ta sẽ không chấp nhận cái người không thật đó, người ta cảnh giác những cái người mà không thành thật mà để có được thành thật rất là khó không phải dễ.

Bởi vì đức Phật nói cái người mà xảo trá không thành thật là cái người không thể tu được, khó tu lắm, mà cái tánh mà không thành thật là khó bỏ nhất trong các tánh. Những cái tính nào thì nó dễ, nhưng cái tính không thành thật. Tính tham mình có thể dễ bỏ, mà tính không thành thật là khó bỏ. Cho nên về cái khẩu nghiệp mà nói dối nó khó lắm mấy con không phải dễ, mà cái người nào mà hay nói dối rồi bảo họ bỏ không được đâu, họ quen rồi, khó bỏ lắm. Cho nên cái đó là một cái ác, tính cực ác chứ không phải không? Nó làm cho mình là cái người mất uy tín, làm cho mình là cái người không thật. Cho nên ở đây mấy con ghi để Thầy biết Thầy sắp lớp, và đồng thời tới cái giai đoạn mà Thầy ổn định được cái tri kiến của mấy con về vô lậu, mấy con sáng

suốt, mấy con nhận định khi cho một cái đề tài khác, thì mấy con làm được. Thí dụ như bây giờ nói về cái nhân quả của vô lậu thì mấy con học về các pháp vô thường, bây giờ nó không thuộc về nhân quả nữa rồi mà nó thuộc về các pháp vô thường, thì lúc bây giờ các con sẽ nói về sự vô thường, sự thay đổi của các pháp, rồi các con sẽ quán về các pháp vô ngã, nó đi từng bài, từng bài chứ, nó học suốt nó để rồi coi thử cái thân mình nó có cái ngã không? Cái ngã là ở đâu? Nó là vô ngã. Rồi học về quán các pháp là khổ, vô ngã khổ mà thì mấy con thấy mấy con sẽ lần lượt học những cái pháp đó là Định Vô Lậu đó, phải tư duy, suy nghĩ, nó còn nhiều điều mấy con còn cần triển khai cái tri kiến của mình để hiểu biết rất là sâu, nhờ cái sự hiểu biết đó mà mình giải thoát được tâm mấy con không còn đau khổ phiền não nữa.

Bây giờ đó, thì mấy con ghi cho Thầy, rồi nộp cho Thầy, cái giờ mà con nhiếp tâm, người nào được 1 phút thì ghi 1 phút, nửa phút thì ghi nửa phút, còn mấy con tẻ nữa thì Thầy nói chỉ cần một bước đi thôi, chứ Thầy không cần nhiều, nhưng mà một bước đi nó không vọng tưởng, hai bước đi không vọng tưởng, ba bước đi không vọng tưởng,

năm bước đi không vọng tưởng, đó là bước đi. Một hơi thở, hai hơi thở, ba hơi thở, năm hơi thở không vọng tưởng, mà có vọng tưởng thì không chấp nhận, nhưng có vọng tưởng nào mà gọi là nhiếp tâm được, khi mà máy con có một cái niệm khởi ở trong đầu, nhưng mà cái tay con đưa ra con vẫn biết, cái bước đi con vẫn biết bước đi, cảm nhận được bước đi nhưng niệm vẫn khởi đó là con nhiếp tâm.

Còn khi nào không còn niệm khởi thì gọi là an trú, nghĩa là con tu trong một phút, mà con bước đi 20 bước hay là 40 bước nó đúng một phút, trong một phút đó không có niệm nào xẹt vô, gọi là nhiếp tâm và an trú tâm trong một phút, còn có niệm mà vẫn cảm nhận được bước đi kêu là hàng hai, thấy được cái niệm xẹt vô biết cái niệm đang khởi trong đầu mình mà vẫn còn cảm nhận được bước đi đó là máy con mới nhiếp tâm trong cái bước đi mà thôi, còn khi an trú thì nó không có niệm khởi nữa mới gọi là an trú, còn có niệm thì không an trú. Nhớ những điều đó mà ghi cho Thầy chính xác để Thầy sắp xếp. Bây giờ cái lớp để mà các con tu 1 phút Thầy sẽ sắp xếp vào 1 phút; cái lớp tu 5 phút sắp xếp vào năm phút, cái

lớp tu 1 giờ thì sắp xếp vào một giờ đó là để người 1 giờ thì phải tu như thế nào? Còn người 1 phút thì phải tu như thế nào? Mà người 5 phút, 10 phút thì phải nhiếp tâm như thế nào để mấy con phải đạt được cái chất lượng chứ không khéo mấy con sẽ dẫm chân tại chỗ mất. Nghĩa là tu hoài mà không thấy vọng tưởng, tu hoài có lúc thì thôi 1, 2 giờ không niệm, mà có lúc thì thôi vô 1, 2 phút thì niệm lung tung, mấy con đâu có làm chủ được.

Ở đây không, tôi làm chủ, nghĩa là tôi muốn 1 phút là một phút, tôi muốn 2 phút là 2 phút, mà tôi muốn 1 giờ là 1 giờ mà tôi muốn hoàn toàn yên tĩnh 1 giờ, quyền của tôi chứ không phải quyền của tâm tôi nhảy ra, nhảy vô được. Tôi như vậy mới làm chủ chớ, còn tu cái gì mà có bữa tôi ngồi không vọng tưởng, có bữa thì ngồi gục tới gục lui, còn có bữa thì thôi nó ào ào vọng tưởng mà không làm sao hàng phục được, đó là cách thức tu hôm nay là cách thức chúng ta, cái thân tâm chúng ta muốn an ổn thì nó an ổn, mà không muốn do mình không muốn chứ còn nó không có quyền xem vô, thì như vậy mình phải tập luyện như thế nào. Thì hôm nay thầy sẽ hướng dẫn mấy con tu tập nó có

cách thức để chúng ta làm chủ, các con hiểu chưa? Rồi bây giờ bắt đầu mấy con ghi cho Thầy, ghi rồi đem nộp cho Thầy để Thầy sắp xếp lớp cũng như bên nam vậy.

Bữa nay không biết là thứ mấy rồi con?
Các con nhớ hôm nay thứ mấy?

[Tu sinh]: Thứ năm.

[Trưởng lão]: Thứ năm rồi hả con vậy thì mấy con sẽ nghỉ làm bài và tập luyện ít hôm cho đến thứ 2 tuần sau thì Thầy sẽ dạy. Ngày mai thầy dạy cho các Thầy thì coi như là ngày mai thứ 6, thứ 7, chủ nhật, Thầy có nghỉ hai ngày. Chứ mà bắt Thầy dạy luôn chắc là Thầy mau đi Niết bàn quá.

Các con hỏi thầy?

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy, có lúc thì con 48:00...có đếm bước, thí dụ như 230 bước là 1 phút, nhưng mà con quên một cái điều, bởi vì con đi chậm, ... con kiểm tra lại, thứ hai ... tại vì con quên bước hàng kiểm thì có cái ... 1 phút, nhưng mà con lại đi trật, có khi con đi 30 bước thì con ...

[Trưởng lão]: Thì bây giờ con lấy căn cứ chỗ nào đó để mà thấy cái sự nhiếp tâm của mình, thí dụ như, mặc dù đi chậm, con

căn cứ vào cái bước đi chậm và cái bước nhanh; 30 bước là không có niệm khởi, dù đi nhanh cũng vậy, mà đi chậm cũng 30 bước không có niệm khởi. Thì căn cứ vào cái phút đi chậm, cái thời gian 30 phút đi; 1 phút 30 bước đi, mà đi nhanh thì nó thiếu phải không? Thí dụ vậy. Thì do cái chỗ đó thì không có căn cứ vào cái giờ giấc mà căn cứ vào bước đi con đi nhanh nó cũng không vọng tưởng, cũng 30 bước, mà đi chậm nó cũng 30 bước mà không vọng tưởng thì lấy cái đó, tôi lấy 30 bước để làm cái mốc thời gian tôi tu thôi, thì nếu cái thời gian căn cứ vào đi nhanh thì cái thời gian nó 30 bước con thì nó không đúng 1 phút, đi nhanh thì nó thiếu 1 phút rồi, mà đi chậm thì có khi nó thừa, nhưng mà bây giờ mình tính cái bước thôi để căn cứ vào chỗ nhiếp tâm thôi. Nhiếp tâm với an trú tâm nó không 30 bước của con chậm hoặc nhanh đều hoàn toàn là con chủ động là con không có niệm khởi trong đó, thì như vậy lấy 30 bước mà con cho Thầy biết là con chỉ tu 30 bước thôi.

Còn mấy người mà căn cứ được đồng hồ, giờ giấc thì cứ giữ 1 phút, 2 phút; thì Thầy căn cứ vào cái bước đi của con mà Thầy sắp xếp cho con trong cái sự tu tập của

con. Nghĩa là các con tu 1 phút thì sau này Thầy sẽ tính mấy con tăng lên từng phút, từng giây, còn tính bước thì Thầy căn cứ vào bước mà Thầy tăng lên cho mấy con. Thí dụ bây giờ 30 bước, rồi sau này Thầy tăng lên, bây giờ con thấy nhuần nhuyễn rồi, khoảng thời gian tuần lễ tu 30 bước không có niệm nhiếp tâm, an trú tâm rất là kỹ lưỡng hẳn hoi. Thì Thầy thấy hoàn toàn Thầy xét qua cái cơ thể của các con không bị cái cảm giác của tưởng, không có bị nặng đầu, không bị rối loạn đó, do sự ức chế đó, Thì Thầy sẽ tăng lên thay vì 30 bước Thầy tăng lên 40 bước hay là 35 bước tùy theo cái khả năng của mấy con mà Thầy tăng lên, thí dụ như 30 bước mấy con tu chất lượng Thầy sẽ tăng lên 35 bước, thì 35 bước đó các con sẽ tu trong 1 tuần lễ, sau 1 tuần lễ rồi Thầy tăng lên cho mấy con lên 40 bước, cứ như vậy mà tăng mãi lên, tăng chừng nào mà đến khi mà đúng cái giờ đó coi như là đủ cái sức mấy con đẩy lui được bệnh của mấy con thì Thầy dừng lại đó liền. Nghĩa là cái bệnh mà nặng đến cái mức độ mà đau như là ung thư thì Thầy biết rằng cái sức thời gian, cái thời gian mà tu Chánh Niệm Tĩnh Giác an trú được như vậy, biết cái thời gian đó là mấy con đẩy

lui được bệnh thì Thầy đừng không cho mấy con tăng lên nữa. Và ở cái chỗ khi mà có bệnh thì mấy con chỉ cần nhiếp tâm trong cái khoảng thời gian đó thì mấy con sẽ tác ý đuổi được bệnh đi. Cái cách thức để hướng tâm để giúp cho mấy con và đồng thời cái phương pháp đó là nó cũng giúp cho mấy con đẩy lui được cái hôn trầm, thùy miên và đi kinh hành. Nhiếp tâm và an trú tâm thì không bao giờ còn hôn trầm, thùy miên.

048-(LCK-023C)

- * Nhân quả con người
- * Vấn đạo Định vô lậu
- * Định Chánh niệm tĩnh giác

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy, bây giờ Thầy, khoảng thứ 2 mình mới nộp cho Thầy để mà kiểm tra lại cho chắc chắn hay là nộp liền bây giờ?

[Trưởng lão]: Các con cứ làm bài phải không con; còn về cái này hả con, có thể thứ hai các con nộp cũng được, để cho mình kiểm lại cho nó chắc chắn con.

[Tu sinh]: Để cho nó chắc chắn lại hơn

[Trưởng lão]: Chứ bây giờ nếu mà Thầy nói rồi mấy con chưa có nắm chắc cái nó, rồi mấy con viết cái Thầy kiểm tra lại Thầy bắt quỳ gối hết.

[Tu sinh]: Con chỉ mong ...

[Trưởng lão]: Đúng vậy, Thầy biết, mấy con mà sơ sót mà Thầy phạt mấy con rất là hãnh diện được phạt.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Hôm trước con nghĩ là con dự thính, con xin Thầy con thức đêm, mà con vừa làm học mà con thức đêm thì con chịu không nổi, con xin Thầy con hai đêm nay con nghỉ, con thưa Thầy lại rồi con mới, con thức đêm nhiều rồi con học bài nữa nó sinh bệnh, nó loạn thần kinh.

[Trưởng lão]: Được rồi con, không có gì đâu, phải học cho đúng, cái lớp mà đào tạo mà học cho đúng nó sẽ xếp con, chứ còn vừa mà thức đêm nữa thì chắc chắn mấy con cái lớp học này chắc chắn mấy con không có nữa, chưa được phân nửa mà mấy con đã đi rồi, đi Niết Bàn rồi.

[Tu sinh]: Con còn nhớ con cũng chưa... bữa con nghĩ là con dự thính thôi.

[Trưởng lão]: Mấy con làm việc, mấy con cũng làm việc ít thôi, để mà mấy con còn học tu mấy con, bởi vì cái lớp này là cái lớp đào tạo thật sự cho nên các con thấy những đứa bé mà đi học những cái, những em bé mà đi học nó phải đi làm nó phụ giúp cho mẹ nó, nó học đỡ mấy con, nó không có thì giờ nó học. Có những đứa nó thông minh lắm, nhưng mà nó vừa đi làm giúp cha mẹ, nó cũng giảm bớt cái sự học tập của nó

rất nhiều; cho nên mình thấy những đứa bé mà như vậy cực lắm. Còn bây giờ ở đây mấy con cũng như là những đứa học trò, mấy con làm nhiều thì mấy con tu học rất khó không phải dễ. Cho nên mình làm, mình phụ giúp, mình thấy làm vệ sinh thật sự ra các con làm vệ sinh dọn dẹp rác rến nó sạch sẽ; bởi vì con người của mình là cái con người nó sống có vệ sinh mấy con, cho nên làm sạch sẽ thì thấy nó quang đãng, còn để cây cối um tùm vậy đó nó dơ bẩn, mà chúng ta vì tu hành chúng ta không nỡ làm hại cây cỏ, chứ sự thật ra đối với con người chúng ta nó nó khoảng khoắc thì nghe cái sự sống của chúng ta nó có cái sự an lạc kỳ lạ; còn nếu mà u trọt rồi những con vật nó ở đó, rồi nó nhiều khi nó đến nó làm hại chúng ta nữa, nó đem những cái vi trùng, như muối vậy đó nó đem vi trùng bệnh và những cái con vật khác nó đem cái sự ngứa ngáy hoặc là đủ thứ cho chúng ta làm cho chúng ta cũng chướng ngại lắm.

Còn nó khoảng khoắc là cái con vật nó không có núp ở trong đó, nó cũng đỡ cho chúng ta biết bao nhiêu, nhưng vài cái sự tu tập của chúng ta, chúng ta không có nên phá cây cỏ cho nên chúng ta chấp nhận vậy

thôi. Chúng ta cũng biết những cái lá mục ở dưới nó có những cái loại vi khuẩn, có những cái loại côn trùng nó núp ở trong đó nó sanh trưởng để nó sống đó, nhưng chúng ta làm thì nó chết chọi, nhưng mà để dơ dơ thì chúng ta thấy nó không có khoảng khoác nhưng mà không nở tâm thôi. Chứ thật ra là con người chúng ta là con người sanh ra chúng ta muốn sống nó có cái sạch sẽ và khoảng khoác, nó có cái sự vệ sinh của nó. Cho nên đối với con người nó có cái lối sống khác, cho nên vì vậy mà chúng ta có điều kiện để tránh đi những cái sự tai hại đó thì như cái đường, cái sân của chúng ta vậy, nó tránh cái sự nhỏ cỏ chúng ta phải tráng lên một lớp xi măng thì cỏ không lên, nhưng mà tốn hao quá chúng ta làm không nổi đâu. Vì vậy nói thì ước ao vậy thôi, chứ sự thật ra chắc chúng ta không nên làm mà tốn hao tiền của của đàn na thí chủ, bởi vì mình có làm ra tiền đâu? mình đến đây mình tu để giải thoát, cho nên vấn đề đó mình biết nếu có đủ phương tiện thì mình làm vậy, mình cũng không làm rộng lắm để trên đường đi mình tránh khỏi nhỏ cỏ và nó sạch sẽ không có con vật, con này, con kia nó ẩn núp ở dưới, cho nên nó đỡ nhưng mà không nên,

chúng ta thấy tổn hao quá không nên nhưng chúng ta sống cố gắng. Thịnh thoảng có nhỏ cây cỏ nào thì mấy con có thương yêu nó thì mấy con móc cái lỗ ở chỗ khác đem trồng nó lại, nó cũng sống chứ nó không có chết đâu nhưng mà nói lên được cái lòng thương yêu của mình với cái sự sống của cây cỏ mấy con. Chứ đừng có nhỏ rồi quăng ném tội nó.

Nhiều khi Thầy thấy mấy con muốn sạch sẽ vệ sinh mấy con bứt, nhỏ nó quăng, trời nó nóng nó héo nó chết thì thấy cũng tội. Bởi vì với đôi mắt của cái người có Tâm từ mấy con người ta thấy người ta thương lắm chứ không phải là người ta không thương. Còn mấy con cứ xét, xét cái áp dụng về nhân quả thì mấy con sẽ thấy được cái Tam Minh rất rõ. Khi thấy một cái người khác mà nhỏ cỏ hay là rác này kia, dòn một đồng đồ, mấy con đi ngang thản nhiên, Thầy biết rõ ràng là cái nhân quả của mình chưa sâu, chưa áp dụng vào đời sống, mà khi áp dụng vào đời sống cái lòng hiếu sinh của mình, trước cái cảnh cây cỏ nó bị nhỏ gốc mà quăng đồng nó rất là xót xa và đau xót đó là mình đã thấu suốt được cái luật nhân quả sanh diệt cho nên mình thấy nó cũng xót xa. Nếu mà mình muốn sống mà cây cỏ muốn chết thì

mình cũng không đau, vì vậy cho nên mình có những cái tâm niệm như vậy là tâm niệm thật sự mình sống nhân quả.

Nên ở đây thì mấy con nhớ về cái lớp học tới đây thì cái lớp học Chánh Niệm Tỉnh Giác được Thầy kiểm tra kỹ, bởi vì Thầy thấy về Định Vô Lậu thì mấy con cũng cạn cợt, vì sự tư duy, quán xét; rồi về cái định Chánh Niệm Tỉnh Giác thì chắc chắn là mấy con cũng nhiếp nó lại cũng dậm chân tại chỗ rồi. Mấy con nói thế nào chứ còn Thầy biết là nó chưa có chủ động đâu. Bữa thì tốt, bữa thì xấu, bữa thì tốt, bữa xấu; cái kiểu này chắc là tu không biết bao nhiêu kiếp mới được, nhập định mới được, bởi vì cái sự mà tu tập như vậy thì nó làm sao nó đạt được cái chất lượng cao, các con hiểu chưa? Cho nên bây giờ là phải có cái sự đào luyện của Thầy, bắt buộc nhiếp tâm, phải dẫn tâm như thế nào? Tỉnh thức thì phải tỉnh thức định tĩnh như thế nào để tâm nhu nhuyễn để sử dụng. Còn quán xét như thế nào để tri kiến mấy con rộng mở, với cái tầm nhìn thấu suốt nó không còn có một cái áng mây vô minh nào che đậy ở trên cái sự hiểu biết của mấy con, thì như vậy sự lợi ích rất lớn cho mấy con và cũng chính chỗ đó mà mấy con đã chứng

đạo.

Đó là cái con đường đào tạo giáo dục mà, cho nên nó không phải ngồi không mà làm được. Mà đây là mấy con vừa học tập, vừa tập luyện mà Thầy vừa dạy bảo và thúc đẩy thậm chí như cần thiết là cũng phải đánh, đòn mấy con. Bởi vì ham ngủ quá phải đánh chứ sao? Mà không đánh thì mấy con đâu có phá được cái hôn trầm, thù miên. Nhiều người mà nếu mà thầy tăng giờ lên mà cứ gục tới gục lui thì buộc lòng phải cho mấy roi mây mới được, nó nhớ đời để nó thức, chứ không khéo nó ham ngủ, đó là cách thức phải đào luyện, phải dạy bảo, phải sách tấn, phải khích lệ làm cho nó thực hiện phải chiến thắng, nếu bây giờ người học trò giỏi thì nhờ Thầy phải răn dạy, phải phạt vạ thì nó sợ nó mới ráng học. Còn cái người muốn tu cho được mà nếu cứ dễ dãi nó muốn ngủ hồi nào nó ngủ, nó muốn tu hồi nào tu thì chắc chắn là không bao giờ được.

Cho nên vì vậy mà nếu mà không có một vị Thầy thúc đẩy, sách tấn mấy con thì khó mà cho mấy con đạt được cái kết quả của vô lậu. Do vì vậy mà nó phải có cái sự phạt vạ bằng cách này, bằng cách khác. Thầy

nói, chứ Thầy biết rằng không bao giờ mà Thầy phạt đâu, nhưng mà nói để cho mấy con ráng, chứ không bao giờ mà Thầy nở cầm cái cây mà Thầy đánh mấy con đâu, bởi vì đánh mấy con đau thì cũng như Thầy đánh Thầy vậy. Nói thì nói chứ còn thật sự để cây tầm vòng đó ở cây tầm vòng đó mà nếu người nào mà ngủ gục thì Thầy đánh. Nhưng mà sự thật Thầy chưa có đánh nhưng mà để hãm thôi, để làm cho mấy con ráng tu. Đó là cách thức của Thầy.

Thôi bây giờ đến đây thì mấy con về nghỉ, một giờ nữa là mấy con đi khát thực, đặng Thầy còn làm công chuyện khác nữa và đồng thời thứ 2 mấy con sẽ kiểm lại kỹ lưỡng rồi mấy con sẽ ghi lại cho Thầy, phải không? Mấy con nộp bài cho Thầy để đây thứ hai Thầy sẽ trả cái bài này.

Bây giờ mấy con có hỏi trước khi mà mấy con rời bàn học thì mấy con hỏi gì không?

[Tu sinh]: Con hỏi con có được làm bài giống như bạn đồng tu của con không?

[Trưởng lão]: Được chứ con, con cứ làm đi.

[Tu sinh]: Con viết rồi mà nếu Thầy chưa cho lệnh thì con sẽ sửa lại.

[Trưởng lão]: Con viết rồi đưa cho Thầy Thầy đọc rồi thầy giúp cho con.

Rồi, mấy con còn hỏi gì?

[Tu sinh]: 9:12 Thưa Thầy, hôm nay con mới nộp bài, con không biết cái sai, cái đúng không? ...

[Trưởng lão]: Được mấy con, mấy con cứ

[Tu sinh]: Thí dụ con nên làm cái gì?

[Trưởng lão]: Con nên làm tiếp tục cái bài của con là Đường đi nhân quả hay là Nhân quả thân hành con?

[Tu sinh]:Thưa Thầy, Đường đi nhân quả.

[Trưởng lão]: Đường đi nhân quả rồi phải không, thì con tiếp tục cái bài Nhân quả thân hành đi, rồi Thầy sẽ duyệt cái bài này rồi Thầy sẽ gọi những cái ý sai, thì còn làm cái bài nhân quả Thân hành thì nương vào cái đặc tướng của cái thân hành, rồi cái đặc tính của cái thân hành, rồi cái duyên hợp của thân hành, rồi cái duyên tan của

thân hành và chuyển đổi của cái thân hành, nó dựa vào cái tiêu chuẩn đó mà mấy con viết cái bài nó cụ thể rõ ràng; và đưa ra một cái mẫu chuyện, từ trên cái mẫu chuyện đó mới luận ra cái nhân quả thân hành của. Nhớ như vậy thì làm không sai.

Con, có gì không con?

[Tu sinh]: 10:10 Thưa Thầy, như trường hợp của con, con viết là nếu như nó vẫn ...

[Trưởng lão]: Không bây giờ đó con dẹp cái đồ đạc của con ở trong đầu, đừng có đem đồ đạc của con mà đem bỏ, rồi mai một, ... Bây giờ thật sự ra thì bé Nhi nó còn nhỏ, những cái đồ đạc đó coi như là giao cho nó hết đi. Còn phần con thì phải lập cái hạnh là bỏ hết, mình chỉ sống ba y, một bát thôi. Tức là con chỉ sống ba cái bộ đồ và chỉ một cái áo tràng vậy đủ rồi, còn cái kem đánh răng thì một cây, bàn chải một cái, chứ hai ba cái; còn cái nào thừa thì thôi mẹ cho con hết, con còn giữ được chứ còn mẹ không giữ được, mẹ là người đi tu hành mẹ không giữ được, mai một mẹ hết mẹ xin con. Bây giờ mình hết rồi mình xin nó cũng như là Phật tử nó cúng dường lại con thôi, còn bây giờ ai có cho con thì giao cho nó hết đi, còn

không dừng có nhận cái gì hết, con chỉ sống để lo tu cho mình thôi. Thì như vậy phải lập cái hạnh cho nó đúng.

Sau này có những dịp mà mấy con nỗ lực tu hành thật sự thì phải sống cho đúng ba y, một bát mấy con, nhất là những tu sĩ hoàn toàn còn các cái bát thôi chứ còn không có cái gì hết, một cái y với cái bát chứ không có cái gì nhiều.

Con, có gì không con?

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy! Cho con hỏi là Định Vô Lậu và Chánh Niệm Tĩnh Giác cái nào có tiêu chuẩn cao hơn?

[Trưởng lão]: Cái Định Vô Lậu là cái định có cái cao hơn cái Định Tĩnh Giác, và cái sự lợi ích rất lớn của cái Định Vô Lậu là vì nó là cái đạo đức của con người, sống bằng cái tri kiến của nó. Cho nên cái Định Vô Lậu rất cần, và Định Vô Lậu nó quét được cái dục lậu và cái hữu lậu, mà nói là vô lậu, mà cái đạt kết quả của đạo Phật là vô lậu. Cho nên cái Định Vô Lậu mà cái kết quả của mục đích của đạo Phật để đạt được là phải vô lậu, cho nên vô lậu, Định Vô Lậu là cái pháp chính; còn cái Chánh Niệm Tĩnh Giác

là cái pháp phụ chứ nó không phải Chánh Niệm Tỉnh Giác là cái pháp chính.

Cho nên, ở đây chúng ta tu học chúng ta phải thấy rằng cái Định Vô Lậu là cần thiết cho sự tu tập của chúng ta, nó là cái phương pháp chính để đi đến vô lậu chứ không phải Chánh Niệm Tỉnh Giác mà đi đến vô lậu, cho nên một người ngồi trong thất mà giữ Tâm bất động, giữ im lặng và không khởi niệm, những người đó chưa hẳn đã là vô lậu. Mà cái người dùng cái tri kiến hiểu biết của chúng ta sống bình thường như mọi người mà tâm không bị động thì cái người đó là sự vô lậu đúng của đạo Phật.

Đó, thì như vậy mấy con hiểu được cái pháp lợi ích và cái pháp không lợi ích, cái pháp lợi ích nhất cho chúng ta đó là Định Vô Lậu là sự tư duy, quán xét và sự triển khai được cái tri kiến của chúng ta sống trong cái đạo đức Nhân bản, nhân quả sống không làm khổ mình, khổ người đó là Định Vô Lậu đó mấy con.

Cho nên Thầy nhắc nhở là mấy con học tu là cái đạo đức nhân bản - nhân quả, mà học tu đạo đức nhân bản nhân quả thì phải bằng cái sự hiểu biết bằng cái tri kiến

chúng ta. chứ không thể bằng cái định được. Nếu mà ngồi định thì cái tri kiến chúng ta ở đâu. Cho nên cái vấn đề quan trọng là chỗ tri kiến chúng ta. Nhưng không phải vì đó mà gọi là chúng ta phát triển Minh Sát Tuệ, không phải, mà đây chúng ta triển khai tri kiến giải thoát, “tri kiến ở đâu thì đức hạnh ở đó, đức hạnh ở đâu thì tri kiến ở đó. Tri kiến làm thanh tịnh đức hạnh, đức hạnh làm thanh tịnh tri kiến”, sự thanh tịnh của tri kiến của đức hạnh thì chúng ta thấy rõ ràng. Chữ đức hạnh ở đây là Thầy chỉ cho giới luật của Phật. Trong cái bài kinh đức Phật nhắc giới luật, nhưng ở đây Thầy nói là đức hạnh.

Cho nên cái vấn đề học để triển khai cái sự hiểu biết của chúng ta là điều quan trọng, còn ngồi trong thất tu nhiếp tâm không niệm khởi là cái điều phụ, không quan trọng, nó chỉ cần nhiếp tâm, an trú để đẩy lui bệnh chúng ta thôi, nó qua một cái giai đoạn đó để đẩy lui bệnh chúng ta chứ không phải đẩy lui những cái tâm niệm phiền não đau khổ chúng ta.

**Cho nên người mà tu Chánh Niệm
Tĩnh Giác mà nói ly dục ly ác pháp để**

làm cho tâm hết phiền não thì người đó không có, cái tu đó không bao giờ có, mà cái người tu mà dùng cái tri kiến sự hiểu biết của chúng ta Định Vô Lậu là người đó sẽ ly tham, sân, si ly dục ly ác pháp cụ thể, bởi vì chúng ta hiểu chúng ta mới ly, mà chúng ta không hiểu thì chúng ta không ly, mà không ly thì hoàn toàn chúng ta không biết.

[Tu sinh]: Thưa Thầy! Cái người mà còn vô minh lậu thì có tri kiến giải thoát hay không?

[Trưởng lão]: Cái người mà còn vô minh lậu, tức là con còn nói khi mà mình còn buồn ngủ, hôn trầm chứ gì? Đúng rồi, cái người mà còn buồn ngủ, còn lười biếng thì cái người đó không bao giờ giải thoát được, bởi vì còn si. Mà cái người mà đã có cái Chánh tri kiến thì cái người đó đã đẩy lui, tự họ đã ly tham, sân, si; cũng bây giờ mình ít ăn thì mình ít ngủ các con hiểu không? Nó tương ứng mà, mà tôi ly cái tham ăn tôi thì tự nhiên cái ngủ nó giảm xuống; còn cái người ăn nhiều phải ngủ nhiều hơn, con hiểu chỗ đó không?

Cho nên mình ly tham, sân của mình,

mà ly tham, sân bằng cái tri kiến chúng ta thì cái ngủ nó giảm xuống nó tỉnh, bởi vì nó không do ức chế, cho nên lần lượt nó, còn bây giờ mình cố gắng để mình phá cái buồn ngủ là mình bị ức chế.

[Tu sinh]: Bạch Thầy 15:55 Chánh Niệm Tỉnh Giác là phá Vô Minh Lộ?

[Trưởng lão]: Nó phá Vô minh lộ?

[Tu sinh]: Phải phá Vô minh lộ trước thì mới có tri kiến giải thoát?

[Trưởng lão]: Không được, bởi vì đức Phật dạy lớp Chánh kiến trước chứ đâu có dạy cái lớp Chánh định trước, thành ra mình phải đi từ cái chỗ này để cho nó ly dục ly ác pháp, rồi tuần tự nó còn sót lại cái vô minh lộ đó, nó còn sót lại thì chúng ta mới dùng cái tỉnh thức, mà hơn nữa thì chúng ta lại hai cái pháp nó kèm, để khi mà chúng ta ngồi tư duy mà chúng ta buồn ngủ thì chúng ta lại có cái Chánh Niệm Tỉnh Giác mà chúng ta phá, mà chúng ta phá, mình cái pháp này pháp không hết Vô minh lộ, Chánh Niệm Tỉnh Giác pháp không hết. Bằng chứng là các con biết 5, 6 năm rồi mà Chân Thành cố gắng cho đến hôm nay mà thức suốt ngày

đêm, nhưng mà hở một chút là ngủ, hở một chút là ngủ. Nghĩa là bây giờ tỉnh là đi hoặc là ngồi, hoặc là đứng, thì nó không ngủ, nằm xuống là nó thiếp vô liền, nó đang tỉnh chứ mà nó thiếp nhanh, cái ngủ nó vậy.

Cho nên bây giờ mà triển khai qua cái vô lậu Thầy thấy nó giảm xuống đều được, nghĩa là ngay cả khi mà cái vô lậu để triển khai cái tri kiến của mình nó ly dục, còn trước kia thì do ức chế để mà nó đẩy lui cái vô minh lậu đó, nhưng mà mình ức chế nó chứ không phải là mình xả nó, nhờ cái pháp bên đây nó xả tham, sân, si. Xả tham sân, mà bên đây nó lại giảm cái si cũng như chúng ta giảm cái ăn, giảm cái ngủ. Thầy ví dụ con thấy, mà giảm cái ăn tức là giảm cái tham chứ gì. Tham ăn thì cái si bên đây nó giảm thì tức là cái ngủ nó giảm. Mà cái người ăn nhiều cái người đó ngủ nhiều nó tăng lên cái si, cho nên nó sinh ra cái dục. Vì vậy cho nên ở bên đây cái dục ly bằng cái tri kiến, cái dục của chúng ta thì bên đây cái si nó giảm xuống, cho nên cái Chánh Niệm Tỉnh Thức của chúng để. Cũng như bây giờ con nhiếp tâm, tại sao mà con hít vô mà nó cứ, nó bị niệm hoại, nó không có vô, nó không có an trú được, là do cái tham, sân nó còn.

Mà cái tham, sân con còn thì nhiếp vô không được thì nó dễ bị hôn trầm, thù miên, có phải không? Bây giờ con ly cái tham bằng cái tri kiến của con, con ly cái tham, cái sân con, bằng cái tri kiến con, cho nên ở đây nó giảm cái ngủ, nó giảm cái con nhiếp tâm phải không, có phải là nhờ cái gốc mà cái này nó giảm.

Đó, thì như vậy thì tham, sân thì đức Phật cũng vạch cho chúng ta rõ, cái si nó là cái gốc, nhưng mà nó không diệt được, mà phải diệt cái tham, cái sân trước, cho nên tham, sân, si; các con thấy đức Phật có nói chứ có bao giờ đức Phật nói si rồi tham, sân bây giờ có phải đúng không? Cho nên đức Phật biết rõ ràng quét sạch nó phải quét sạch bằng định, nhưng rõ ràng những cái thô đó thì cái định quét không có được, chỉ có cái tri kiến chúng ta quét tất cả những cái thô, còn cái vi tế của nó, nhờ những cái thô thì những cái vi tế chúng ta mới, cái định tĩnh chúng ta mới có, mà định tĩnh chúng ta có thì nó mới nhu nhuyễn nó dễ sử dụng, thì nó mới quét sạch cái vi tế được. Chỉ có định mới quét thật sạch cái vi tế.

Cho nên con thấy nè, khi chúng ta tu từ

cái Bát Chánh Đạo, Chánh kiến đến Chánh niệm thì tất cả những cái ly tham chúng ta ly tham, sân chúng ta ly hết, mà bây giờ mới vào Chánh Định thì có một lớp Chánh Định thôi, mà vào Chánh Định nó mới có thực hiện được Tam Minh, như vậy rõ ràng là cái lớp Chánh Định, cái lớp tu tập về Chánh Định nó không có khó khăn mà nó chỉ có cái phần quét vi tế mà thôi, cũng như nó Lậu Tận Minh, mà nếu không có nhập được định thì làm sao quét được Lậu Tận Minh, cái mầm tái sanh còn hiểu không? Cho nên vì vậy nếu mà ở trong cái Chánh Niệm không thì nó quét không có sạch cái mầm đó đâu, nghĩa là cuộc sống của chúng ta rất bình an, thanh thản, an lạc, vô sự, sung mãn Tứ niệm xứ, nó đạt được cái chân lý đó, nhưng mà nó không thực hiện được cái Lậu Tận Minh cho nên buộc lòng khi đó tâm nó định tĩnh, nhu nhuyễn, dễ sử dụng thì phải nhập các định, nhập các định thì mới thực hiện được Tam Minh, mà Tam Minh cái minh cuối cùng các con biết cái gì không? Lậu Tận Minh nó mới lậu hoặc nó mới hết, cái vi tế, còn cái lậu hoặc mà chúng ta quét ở đây là cái tri kiến của chúng ta là quét những cái thôi, cho đến khi nhập định thực hiện Tam Minh cái mầm

của nó nó rất là nhỏ.

Cho nên đức Phật nói còn một chút xíu như đất trong móng tay ta thì chưa hẳn là giải thoát, chân lý. Tức là tham, sân si chúng ta còn, cho nên thấy mình hoàn toàn không buồn ngủ, nhưng sự thật nó vẫn còn, 20:21 cho nên khi dẫn đến cái định Tứ thiền rồi thực hiện Tam Minh, cái lậu hoặc nói hết thì cái buồn ngủ nó hết, con thấy ghê lắm chứ nó không vừa đâu.

Nếu mà không có đi từ cái căn bản này mà đi ngang vô cái chỗ này thì con sẽ không đạt được mà con bị ức chế, bị ức chế 20:41... Cho nên có nhiều người, nhiều Thầy cũng nghĩ rằng bây giờ cứ vô cái chỗ mà tỉnh thức, nhiếp tâm định tĩnh của mình để đi vào cái chỗ này để mình phá được cái hôn trầm, thù miên của mình là cái Vô minh lậu, nhưng phá cái thô phá không nổi, nó phá cái vi tế chung của nó thôi, phải thực hiện cho tới Lậu Tận Minh nó mới phá hết cái chỗ đó. Nó Lậu Tận Minh nó mới hết si. Chứ nó còn chút si của nó trong đó thì nó không hết, nó cũng chưa thành. Cho nên buộc lòng mà chúng ta quét sạch thì chúng ta sẽ đi tới cái Lậu Tận Minh.

Nhưng vì cái minh đó nó thuộc bề Tam Minh, nó thần thông cho nên Thầy không muốn nhắc, Thầy không muốn nói là vì chúng ta thực hiện chúng ta tu là phải có. Nhưng mà không phải để có để mà thực hiện những cái này, mà có để cho biết rằng chúng ta là người hoàn toàn là phá sạch lậu hoặc, không còn lậu hoặc. Nó là Lậu Tận Minh mà, nó phá sạch, tới cái chỗ cuối cùng nó là Lậu Tận Minh nó mới hết thật sự không còn một chút xíu, nó thật sự nó hết.

Còn cái Chánh niệm tỉnh thức thì mấy con sống được cái trạng thái nó Bất động tâm, thanh thản, an lạc, vô sự nó là cái chân lý của Đạo Phật rồi. Nhưng mà cái mầm để mà cuối cùng cho sạch lậu hoặc là phải Lậu Tận Minh. Cho nên cái quả A La Hán là cái quả Lậu Tận Minh, chứ không có gì hết; vì vậy mà chúng ta đạt được cái A La Hán là chúng ta phải có cái Lậu Tận Minh. Nhưng mà cái Lậu Tận Minh đó nó đòi hỏi ở cái Chánh Niệm Tỉnh Giác thanh thản, an lạc, vô sự chúng ta nó mới có; mà muốn có cái Chánh Niệm Tỉnh Giác thanh thản, an lạc, vô sự này, cái thanh thản, an lạc, vô sự này thì nó phải là do cái tri kiến giải thoát của chúng ta.

Bởi vì nó bẫy cái lớp học của nó, bẫy cái lớp học bằng cái tri kiến giải thoát, các con thầy bằng cái tri kiến giải thoát. Cho nên nó quan trọng rất lớn, mà nó căn bản rất lớn trên con đường tu học của chúng ta.

Con hỏi gì?

[Tu sinh]: 22:31 Con muốn hỏi Sư Ông là trong Chánh Niệm Tỉnh Giác ...

[Trưởng lão]: Trong cái Chánh Niệm Tỉnh Giác thì cái bước thứ nhất của nó là chúng ta đi chúng ta biết chúng ta đi, tập trung biết đi thôi, biết cảm nhận cái đi thôi đó là bước đầu, hoặc là “hít vô chúng ta biết hít vô, thở ra chúng ta biết thở ra”; “đưa tay ra tôi biết đưa tay ra, đưa tay” tức là chúng ta ở trong thân hành mà chúng ta tập cái Chánh Niệm Tỉnh Giác.

[Tu sinh]: 23:05 Thưa Sư Ông con muốn hỏi là Định Vô Lậu trước hay là..

[Trưởng lão]: Chánh Niệm Tỉnh Giác trước hả?

[Tu sinh]: Định Vô Lậu trước, hay là Chánh Niệm Tỉnh Giác trước hay là như thế nào?

[Trưởng lão]: Con muốn hỏi cái thứ lớp phải không? Thật ra cái lớp Chánh kiến là học cái lớp mà Định Vô Lậu trước. Rồi bắt đầu Định Sáng Suốt con nghỉ ngơi, xả nghỉ là Định Sáng Suốt.

Định Vô Lậu trước, rồi Định Sáng Suốt, rồi bắt đầu đó mới là Chánh Niệm Tỉnh Giác, rồi mới tới Định Niệm Hơi Thở con. Cuối cùng cái Định Niệm Hơi Thở nó khó hơn, nó dễ rồi loạn hô hấp, cho nên vì vậy mình tập đi kinh hành trước, rồi sau đó mình mới tập tới cái hơi thở thì nó không bị rối loạn, tại nó từng quen đó con.

[Tu sinh]: Thưa Sư Ông, trong lúc thực tập thì con rất hợp là tại vì cái đặc tướng của con là ham làm, con muốn sử dụng cái sự tinh tấn, cho nên con áp dụng giống như là con quét, giờ đầu thì con nghĩ là con áp dụng sao cho cái sự quét sâu của con nó thoải mái, ngày đầu con quét thì con thấy con hơi khom lưng, ngày thứ hai con quét thì con đứng thẳng lên và con ngày đầu con quét thì ...

[Trưởng lão]: Rồi, con nói đi

[Tu sinh]: Ngày đầu con quét thì con

thấy lá rất là nhiều và con nghĩ rằng mình quét vầy những cái lá kể như là cái tham, sân, si; thí dụ như mình quét như vậy thì mình vừa quét, vừa quán được không Sư Ông? Con quét thì con, thí dụ như ngày đầu mình quét, mình thấy rất là nhiều lá nhưng mà mình siêng năng thì tới bây giờ thì con chỉ còn chỉ còn đi lượm mấy cái lá thôi, con không thấy cực, cái mảnh sân nó rất là rộng, ngày đầu thì con quét cả hai tiếng nó mới hết, mà bây giờ con chỉ cần 5 phút để con đi lượm vài cái lá rơi, thường xuyên như vậy thì không còn, cứ mỗi lần con lượm thì tới khi con bước đi thì con nói là “tôi đi lượm rác tôi biết tôi đi lượm rác” con lượm rác thứ nhất con đếm cái lá rồi con bỏ rác con cũng nó con bỏ rác thì những cái đó hết mệt, cho nên con không có nghỉ, con làm xong rồi con ra nghỉ xả rồi con làm cái động tác đó luôn, nó rất là khỏe, thì con không biết sao con trẻ mà con có đặc tướng tu của người già, thành ra con thích cái đặc tướng tu đó lắm và con không biết là tu như vậy có sai không? 25:55 Bây giờ con sáng chế ... gì hết, mà nó tự cho mình, thoải mái cho mình.

[Trưởng lão]: Cái đó được, tốt chứ con bởi vì ở trong cái sự tu tỉnh thức của con mà

con sáng chế như vậy để cho mình tu tập tỉnh thức là tốt đó con, nó hợp.

[Tu sinh]: Con không biết là bây giờ trong cái thời gian con làm rác như vậy, con hoàn toàn nó không có niệm nào hết, thì con không biết là duyên như thế nào về cái mà sư ông nói là khi mà tỉnh trong 5 phút hay 1 phút hay gì thì con không biết, con làm như vậy thì con biết quét rác thì làm sao con tu như vậy.

[Trưởng lão]: Làm sao biết mình nhiếp tâm được phải không con?

Ở đây, khi mình tập tỉnh thức là mình biết cái lúc bấy giờ mình qua cái hành động làm công việc nó tỉnh thức như vậy, rồi bắt đầu con áp dụng vào cái đi kinh hành con, thì con sẽ trong khi đi là nó có cái pháp, còn cái kia là tu trong thân hành niệm, thân hành niệm là cái chung chung con hiểu không? Bây giờ con làm cái gì nó cũng có cái thân hành của con hết, con tập trung ở trên cái thân hành đó, có phải không? thì đó là chung chung con thấy nó không có niệm, nhưng mà khi mình áp dụng vô pháp để coi cái khoảng thời gian nào nó có niệm và khoảng thời gian nào không niệm, để lấy

cái đó làm cái căn cứ để lấy pháp mà dẫn cái Tâm mình đi, là mình làm chủ đó.

Còn mình tu chung chung như vậy là con thiện xảo vậy đó để cho nó được an trú ở trong cái tâm đang làm để cho nó không được có niệm khởi ra, khởi vô để cho nó an tịnh ở trên cái hành động làm thôi, nhưng mà khi bây giờ dụng cái pháp bây giờ con dùng hơi thở con hít thở, hít thở đó trong cái thời gian nào mà con nhiếp tâm được, và an trú được, mà cái thời gian nào mà con nhiếp tâm và an trú tâm không được? Con hiểu chỗ Thầy muốn nói không?

Cho nên nó căn cứ vào cái pháp con đang tu, bây giờ hơi thở, hoặc là đi kinh hành con bước đi trong 30 phút, mà 30 phút hoàn toàn con bước đi không có niệm khởi thì con ghi nó là 30 phút. Mà bây giờ con hít thở trong khi đó 30 phút, trong khi con hít thở con không có niệm thì con ghi cái đó là con đã nhiếp tâm được, còn cái kia là tại vì con thiện xảo trong cái hành động của con con hiểu không? Con thiện xảo trong cái hành động của con thì lúc bấy giờ, con không có tính cái vấn đề thiện xảo đó đâu. Biết rằng mình tu tỉnh thức đó nhưng mà ăn thua cái

chỗ cái pháp tu, lấy cái pháp làm cái chuẩn chứ không phải lấy cái tu mênh mông đó, mặc dù là người ta nói tu trong công việc.

Tại vì người ta nghĩ rằng pháp môn của đức Phật là tu trong thân hành niệm là tu trong công việc làm, tu trong mọi hành động, nhưng không phải, đức Phật nói “cấu kết như cỗ xe, kiên cố như căn cứ địa” tức là pháp Thân Hành Niệm là như vậy chứ không phải như các quý Thầy đã hiểu với một cách sai lệch là tu trong công việc. Tu trong công việc thật sự ra mình tu vậy chứ, mình chưa có biết cái đó là cái pháp; còn ở đây mình cấu kết lại thành như cỗ xe, biến cái pháp thân hành của chúng ta nó trở thành cái cỗ xe kiên cố, trong cái thời gian đó mình tu được mấy phút, nghĩa là nhiếp tâm và an trú tâm được bao nhiêu.

Bây giờ ăn thua con đi kinh hành bây giờ 30 phút, 30 phút đó con thấy con tu được bao nhiêu phút mà con làm chủ không có nhiếp tâm được và không có niệm.

[Tu sinh]: Nó tùy theo, bạch sư ông, có nghĩa là khi mà con đi bước 1 là cứ đi thanh thản, an lạc, vô sự thì không có niệm gì hết, nhưng mà tới bước thứ ba thì con có niệm.

Bước hai thì lại không có niệm, bước ba thì lại có niệm, thứ tư thì không. Mà có tùy theo thí dụ như ngày đó có gì xảy ra, còn như bình thường như một ngày thí dụ như có khi buổi sáng thì không có niệm, nhưng mà buổi trưa lại có niệm. Và buổi tối thì đi Thân Hành Niệm thì không có niệm và khi con làm việc Thân Hành Niệm không có niệm thì con đi đúng

[Trưởng lão]: Như vậy con sẽ căn cứ vào cái buổi nào mà giờ nào mà con phải nhiếp được hết thì cái đó con ghi cái thời đó, chứ bây giờ buổi sáng được, mà buổi trưa không được mà buổi chiều không được thì không được ghi cái thời gian đó, nghĩa là cái thời nào con nhiếp được thì cái thời gian đó nó mới được, hiểu chưa?

[Tu sinh]: 29:44 Còn sáng nữa tại vì mình nói cái lớp Chánh Tri Kiến nhưng mà con thấy con chưa có hiểu gì về từ Phật hết, chẳng hạn như con không biết lậu là gì hết; cứ nó đục lậu, hữu lậu con thấy từng khái niệm trong đầu con nó loằng ngoằng, loằng ngoằng lắm, như lậu, kiết sử, rồi con như thấy đọc .. thấy cõi Trời, con không biết cõi Trời ở đâu hết, rồi Ma Ba Tuần, rồi hôn

trầm, Thùy Miên rồi Tri Kiến, Chánh Kiến, Chánh Niệm, Tam Minh gì, con không hiểu phần nào hết. Thì làm sao con để con hiểu mấy từ đó thì con mới học cái Từ Định Vô Lậu. Con chưa hiểu con ngồi con thấy mấy cái từ đó nó khó, nó không hiểu.

[Trưởng lão]: Cái vô lậu có có nghĩa là nói không có phiền não, không có đau khổ trong tâm của chúng ta gọi là vô lậu.

[Tu sinh]: Chữ lậu là gì?

[Trưởng lão]: Chữ lậu có nghĩa là cái danh từ chữ Hán thì nó rò rỉ, lâu hoặc, nghĩa là gồm chung vào nói như thế này cái nghĩa cho nó rõ; cái nghĩa của lậu hoặc là nó rò rỉ. Cái nghĩa của nó Hán tự đó nó rò rỉ.

[Tu sinh]: Còn kiết sử sư ông?

[Trưởng lão]: Còn kiết sử là cái sợi dây, “kiết” là cái sợi dây, “sử” là trói buộc, cái sợi dây trói buộc. Đó là những cái danh từ của nó, danh từ của nó.

[Tu sinh]: Cõi Trời là cái gì?

[Trưởng lão]: Cái Cõi Trời là một cái trạng thái của Thập Thiện, Mười điều lành, nghĩa là mình không phạm một cái điều ác

gì ở trong cái mười điều lành, tâm của mình nó yên lặng, nó yên ổn ở trong cái đó thì gọi là Cõi Trời.

[Tu sinh]: Nhưng mà có thật là Cõi Trời không? ...31:38

[Trưởng lão]: Nó không có cái Cõi Trời, mà nó có cái trạng thái của chúng ta ở trong Thập Thiện gọi là Cõi Trời, một cái trạng thái bây giờ Thầy không có phạm năm giới thì cái trạng thái nó là Cõi Người. Còn người đang sát sanh, Thầy đang vọng ngữ, thì cái trạng thái đó là cái trạng thái của cõi dục, cõi ác pháp, và cõi Địa Ngục.

[Tu sinh]: Còn Ma Ba Tuần?

[Trưởng lão]: Ma Ba Tuần là cũng là một cái loại cõi trời, có cái loại Ma Ba Tuần thường thường Ma Ba Tuần nó cũng như ở trong cái Thập Thiện nó có Ma Ba Tuần nó đến nó ca hát, đó là Ma Ba Tuần; nó nằm ở trong cái trạng thái của chúng ta, cái trạng thái tâm của chúng ta nó hoặc thiện, hoặc ác, mà nó gọi những cái ý của chúng ta để mà thực hiện được cái điều lành, điều tốt gọi là Ma Ba Tuần của Trời. Còn những loại Ma Ba Tuần phạm giới, phá giới ở cõi dục

của chúng ta là Ma Ba Tuần, thí dụ như một vị Thầy ở đây phá giới người ta có thể gọi là Ma Ba Tuần; Còn cái vị tu sĩ mà phạm giới ăn phi thời cũng là Ma Ba Tuần, mặc y áo.. là Ma Ba Tuần. Còn cái Ma Ba Tuần mà cõi trời nó hay dùng đờn, ca, sường, hát để nó gọi lên cái điều thiện cho chúng ta nhớ cũng là Ma Ba Tuần nhưng mà Cõi Trời.

Còn cái Cõi Người chúng ta mà tu hành phạm giới, phá giới của Phật cũng đều gọi là Ma Ba Tuần. Cho nên một vị Thầy mà tu mà phạm giới thì gọi là Ma Ba Tuần, cũng như bây giờ quý Thầy, quý sư đều thọ giới không ăn phi thời, mà ăn phi thời là Ma Ba Tuần. Thọ giới không sát sanh mà sát sanh, ăn thịt chúng sanh là Ma Ba Tuần, cái người mà phạm giới là Ma Ba Tuần.

[Tu sinh]: 33:25 Xong rồi tri kiến, Chánh kiến, Chánh niệm, là phân biệt như thế nào?

[Trưởng lão]: Tri kiến hả con? Tri kiến là ý thức của chúng ta hiểu biết; Chánh kiến là mình hiểu đúng, không hiểu sai, hiểu như thật, gọi là Chánh kiến.

[Tu sinh]: Nó có khác với Chánh niệm

không?

[Trưởng lão]: Chánh niệm khác con, Chánh niệm đó là cái niệm thanh thân, an lạc, vô sự, như đức Phật đã nói trong cái Chánh niệm là Tứ niệm xứ đó, tâm thanh thân, an lạc, vô sự.

[Tu sinh]: Còn Tam Minh: Là ba cái Minh của tuệ, Túc Mạng Minh, Thiên Nhân Minh, Lậu Tận Minh, đó là ba cái minh, ba cái trí tuệ.

[Tu sinh]: Túc Mạng Minh Thầy?

[Trưởng lão]: Túc Mạng Minh biết nhiều đời trong quá khứ; Thiên Nhân Minh thấy thông suốt mọi sự việc;

[Tu sinh]: Còn cái hôn trầm, thùy miên?

[Trưởng lão]: Còn hôn trầm, thùy miên là: Hôn trầm là ngủ gục; thùy miên là ngủ. Thùy miên nó không có gục con, gục vậy đó là nó hôn trầm, mà thùy miên nó ngồi nó ngủ yên lặng nó không có gục, nó lặng nó ngủ gọi là thùy miên, còn vô ký nó quên mất, còn ngoan không nó không ngờ, nó không biết; còn hôn tịch nó tỉnh tỉnh, mê mê, lúc tỉnh lúc mê là hôn tịch.

Từ phút 34:56

Rồi con hỏi gì?

[Tu sinh]: Thưa Sư Ông, 35:05... Sư ông dạy con

[Trưởng lão]: Con như thế nào, con tu hành như thế nào mà nặng nề khó chịu?

[Tu sinh]: Con thấy con 35:25 ... con làm bài mà con thấy nó khó chịu.

[Trưởng lão]: Con làm bài nó khó chịu phải không? Tại vì con làm nhiều quá, con quá làm nhiều, người ta làm có giờ giấc, làm ít thôi, rồi tư duy thôi. Còn này làm một hơi viết bài này tới bài kia làm một số thì bỏ, một số thì chép, rồi một số thì nộp thì như vậy là con làm nhiều quá, con bắt cái đầu óc con suy tư quá nhiều. Từ từ cái nào không hiểu thì hỏi rồi mình làm, làm một cái bài đó rồi lần lượt tu tập từ từ chứ. Vội vàng quá sao được, con hiểu chưa? Cho nên mình làm quá riết rồi cái mòn mỏi rồi Niết Bàn sớm, nó chưa có thành tựu được. Làm từ từ, học tu thì từ từ chứ đừng có vội.

[Tu sinh]: 36:12 Thưa Sư Ông! ...

[Trưởng lão]: Được, con ở trong sách

của con, cái tập vở của con có hỏi Thầy nhiều câu hỏi, nhưng mà không có thì giờ để Thầy trả lời, con có hỏi Thầy rất nhiều để hôm nào rồi Thầy trả lời.

[Tu sinh]: 36: 44 ...

[Trưởng lão]: Con nói như thế nào?

[Tu sinh]: ..

[Trưởng lão]: Mang dép hả con? Theo Thầy thấy, sự thật ra thì con chưa phải là lập cái hạnh khất sĩ cho nên con cứ bình thường mang dép, vả lại ở trên mặt đất của chúng ta nó có nhiều cái vi khuẩn lắm, nó có nhiều cái dơ lắm mấy con, nếu mà mấy con mang dép nó lâu rồi mà bây giờ bỏ dép là bị ngứa chân đó, ngứa chân nó làm cho mấy con khổ đó. Còn cái người mà người ta đã đi chân không rồi, quen rồi đó thì người ta đi nó không có bị ngứa, mấy con mà lơ mơ bỏ dép là bị ngứa cho nên vấn đề đó không quan trọng, mấy con cứ mang dép để cho cái chân mấy con sạch không có gì đâu, có phương tiện con dùng để cho nó đỡ cảm thọ bị ngứa, chân con nó không quan trọng đâu. Cái hạnh thì chúng ta sẽ tập, lần lượt chúng ta sẽ tập chứ bây giờ thấy người ta không

mang dép rồi mình cũng vội mình bỏ dép, về ngựa chân rồi mà quào cái chân đó thì cũng cực khổ lắm. Tốt hơn khoan đã từ từ rồi Thầy sẽ dạy tới, mình lập được cái hạnh gì đó. Từ từ Thầy sẽ dạy tới cái đó.

[**Tu sinh**]: Thưa Sư Ông, còn cái phần câu hỏi con 38:11 ...

[**Trưởng lão**]: Nói sơ qua thôi. Rồi mấy con còn hỏi thêm Thầy gì nữa không con? Hết rồi phải không con? Con hỏi gì đó con?

[**Tu sinh**]: **38:41** *Từ khi mà Thầy bảo là thư từ với con, khi con trở về trong mình con thấy nó có nhiều suy nghĩ sao mà không có được thiện lắm đó Thầy? Như là cái tâm ganh ghét, đố kỵ, thậm chí có cả tâm độc ác nữa, nhưng mà nó không có tha thứ cho một hành động được, nhưng mà nó làm con cảm thấy nó hơi bức rứt... bởi vì sao, tại sao mình lại nghĩ điều đó? Rồi chiều nay con lại để ý là tự nhiên con lại nghĩ đến nhà, đến cha, đến mẹ, đến hai em rồi đang ở trạng thái này con đổi sang con buồn hay gì đó nó như duyên trở lại rồi tu không nhiếp đó Thầy, nhưng mà con không biết làm cách nào để khắc phục*

được.

[Trưởng lão]: Như vậy là con phải dùng cái tri kiến của con, con mới tư duy quán xét về nhớ nhà, nhớ em của mình thì đó là cái ái kiết sử rồi, cho nên mình quán xét, tất cả những cái điều kiện đó mình phải quán xét, quán xét qua nhân quả, cái duyên mình gặp nhau trên đời nay đều là do duyên nhân quả gặp nhau, thì phỏng chừng mình có về mình thỏa mãn cái lòng thương yêu của mình sẽ gặp, rồi mình sẽ đi chung vào cái quy luật của nhân quả, rồi sẽ tới cái ngày chết, rồi người nào trong gia đình mình cũng khổ đau phiền não, xa thì thương nhớ mà gần đây thì cái cọ rầy rà càng khổ đau hơn nữa thì mình tư duy, suy nghĩ để cho mình thấu suốt được cái ái kiết sử mình hóa giải, nhiều khi không có, mình đi tu rồi mình nghĩ rằng mình sẽ không có niệm ác nữa nhưng mà sao bây giờ nó khởi lên cái niệm ấy mình thấy nó quá ác. Mà bây giờ, do cái chỗ mà con thấy được nó quá ác đó thì con thấy rằng như vậy là cái tạp khí nhiều đời của mình nó chưa dứt, cho nên bây giờ nó hiện ra những niệm ác đó mà may là mình biết chứ cũ mà mình không biết thì mình sẽ sống theo cái niệm ác đó thì mình sẽ đi đến cái quả như thế nào nữa, con

hiểu không?

May mà mình nhận diện ra được nó là cái niệm ác, do cái sự tu học của mình, mình mới thấy được cái niệm ác đó mình biết nó ác, chứ còn cỡ mình không thấy thì nó sao? Cho nên bây giờ con đã thấy được những cái niệm ác nó làm cho con muốn trở về gia đình, không muốn tu nữa, thí dụ vậy, thì đây là những cái nghiệp của đời trước, nó trở dậy, nó lôi mình trở về với cái nghiệp ác, toàn bộ cái việc sống ác chứ chưa hẳn đã giải thoát. Do cái sự suy tư nghĩ tưởng như vậy đó mình mới dừng được cái ý tưởng đó.

Chẳng hạn ở đây, nó còn khôn khéo nữa, nó còn khôn khéo nó lý luận nữa, thí dụ như đặt thành vấn đề nó buồn ngủ thôi, nó luận thôi để nằm chút đặng ngủ cho khỏe, tu cho tốt, nó cũng dụ mình lắm, để cho mình. Còn bây giờ nó cũng dụ con thôi mình về ít hôm mình tu nó tốt, chứ bây giờ nó cứ như vậy mình tu không tốt, nó cũng dụ con. Nhưng mà khi con về nó không phải đơn giản đâu, nó lại còn dính mắc hơn nữa. Nó còn có những chuyện khác hơn nữa nó trói buộc thêm, bởi vì nó thuộc về kiết sử; Ái kiết sử nó là sợi dây trói buộc, nó ràng rịt mình

thêm. Cho nên nó làm cho mình khó, rất là khó ... Thì như vậy là trong khi những cái tâm niệm đó, chỉ có con cứu con được là con dùng cái tri kiến của con, mà cái tri kiến của con hiện giờ mà cái Định Vô Lậu con mới học ít quá về cái Ái kiết sử, về cái thất kiết sử đó hay hoặc là Thập Thất Kiết Sử mình chưa có quán, chưa có thông suốt. Cho nên bây giờ cũng quán, kêu là quán đỡ đỡ nó thôi chứ thiệt ra là nó chưa thông suốt, cho nên vì vậy mà nó đi chút nó trở lại; bởi vì cái sức quán của mình nó yếu quá, nó không có đủ, nó không có sâu, cho nên mình quán rồi nó lui tới, lui tới lui nó không có hoàn toàn thắng được các con hiểu không? Cho nên vì vậy cố gắng khắc phục nó, chứ hiện bây giờ Thầy đang triển khai cái lớp này để cho mấy con học mà mấy con chưa có hoàn thành được cái lớp thì mấy con chưa đủ sức thắng nó đâu nhưng mà mình cố, mình cố nghĩ suy tư, mình nghĩ đây là một cái điểm phúc lớn cho cuộc đời của mình, được học cái lớp này để triển khai cái sự giải thoát trí của mình, mà nếu mà mình không được tham dự thì phỏng chừng ngày mai còn có được cái lớp này nữa không? Mình đem cái như vậy để mình sách tấn cho mình, mình

vượt qua để mình thắng lại cái nghiệp của mình, những cái mà nó hiện giờ.

Vì Thầy nói như thế này mấy con biết, khi chúng ta sống độc cư trầm lặng rồi, thì chúng ta mới thấy được cái nghiệp, cái nghiệp nó hiện ra trong tâm tư chúng ta rất nhiều điều, nó làm cho chúng ta mới thấy được tâm mình, còn nếu mình sống mình nói chuyện, mình tiếp duyên, con thấy nói vui vẻ, con đâu có thấy cái nghiệp nó đâu, nó đâu có nổi lên đâu; nhưng mà mình sống một mình mình, không nói chuyện ai hết thì bắt đầu nó mới thấy được hết. Cho nên nó khổ cái chỗ mà nó thấy được nó mà nó không thắng được nó, mà nó không thắng được nó thì nó bị cái dục nó lôi, cái nghiệp nói lôi mình đi vào cái cuộc sống của thế tục, vào cuộc sống đau khổ. Nó cuốn mình như dòng thác mà đổ, nó lôi mình, nếu mà con không gượng lại được thì nó sẽ lôi con... phải không?

Nhớ kỹ, đó là những cái nghiệp chứ không phải gì hết, cái nghiệp của đời trước cái nghiệp của con. Mình sanh ra làm người thì ai cũng có cái mang nghiệp đó hết, mà nếu mà mình không thắng không nổi thì nó

bị cái dòng nước nghiệp nó lôi đi trong cái dòng đời, dòng đời đau khổ đó, cứ vậy mà suy tư thôi, rồi lần lượt rồi mấy con sẽ triển khai được cái tri kiến hiểu biết thì nó không thắng mấy con đầu, nó hiện ra thì mấy con dẹp ngay liền, nó không còn có dây dưa chút nào được. Còn bây giờ con dẹp không nổi là cái tri kiến của con về cái kiết sử, về cái nhân quả, kiết sử của con chưa có thông suốt hết, chưa có thấm nhuần được nó cho nên chưa thấy được. Các con có hỏi gì không?

[Tu sinh]: Thưa Thầy! Như trường hợp của con, tới khi nó ...44:20 hay là phải tách riêng nó ra

[Trưởng lão]: Được chứ không có sao hết như vậy mà mình khi mà có lúc mà mình tách riêng nó ra, coi nó ra sao? Còn có lúc mà mình cứ để nó ở, nhưng mà lúc mà mình tách riêng mình mới thấy được cái Ái kiết sử của mình còn hay là mất; Ấy da, bữa nay không thấy bé Nhi sao mà nhớ thương quá thì mới biết rằng kiết sử nó nổi dậy. Còn bây giờ nó đang sống gần thì cũng chưa thấy nó đâu. Khi nào có dịp rồi cũng bây giờ nó ở thì nó ở nhưng mà có dịp: thôi bây giờ con lên với Út con nghỉ ở trên đó đi, một tháng,

hai tháng đi để mẹ yên con tu, rồi chừng đó vắng nó rồi mới biết kiết sử nó nổi dậy, chứ bây giờ thì con chưa biết. Mà bây giờ con cho nó đi rồi kiết sử nó cũng nổi, nó cũng rầy rà con lắm đó. Để cho mình tu tập cho nó xong được cái lớp Định Vô Lậu này thì cái tri kiến giải thoát nó, xong rồi mới thử coi, cho nó đi ở chỗ nào đi rồi mới thử mới biết kiết sử, lúc bấy giờ cái Định Vô Lậu, cái tri kiến của mình coi có đủ thắng nó hay không? Nếu nó không thắng thì phải học lại nữa.

Rồi, con hỏi Thầy?

[Tu sinh]: Con kính bạch sư ông, khi mà con có một cuốn sổ con luôn luôn ghi những cái phóng dật ra, thì nhưng mà con thấy, cái phóng dật con còn cái phóng dật thiện thì nó có, thí dụ như con thấy âm thanh Sư Ông giảng pháp, con đang ngồi con nghĩ nghĩ nó có thể muốn dừng âm thanh, cái đứng dậy con lại phóng dật nữa rồi con ghi xuống; rồi con bỏ cái đó ra rồi con lại lát nữa con tiếp tục lát nữa con phóng dật cái khác, con tính đi; nghĩa là những cái phóng dật của con là suy nghĩ về người khác và làm những việc cho mọi người. Và con không biết sao mà mỗi khi, mỗi hành động con thì con đều tìm

thấy ý nghĩa và niềm vui, đôi lúc những cái cũ giống như là những cái bài hát ngày đó con chế như con tưới cây; rồi đất và cây; đất và nước nó hiện ra rất là vui vẻ trong đầu con thì mọi việc, ... con nghĩ đó là cái nhân không làm khổ mình, khổ người nhưng bây giờ con bỏ không Sư Ông, nó cứ, nó làm cho con cảm thấy vui và thấy ý nghĩa trong từng hành động, thì như vậy con có nên giữ cái phóng dật đó hay không hay con tiếp tục ghi hiểu nó.

[Trưởng lão]: Cái tâm đó thì nó rất tốt, nó không phải xấu đâu con, nhưng mà có điều kiện là hiện giờ mình đang tu học đó, mà nó khởi lên ngang để rồi mình sẽ làm những cái điều tốt này chứ không phải là bỏ, nhưng bây giờ đang ở trong cái giai đoạn tu học này, thì mình phải dừng nó lại, con nhắc nó khéo chứ không phải là diệt nó đâu. Phải không, cái đó là những cái ý nghĩ tốt mà.

[Tu sinh]: Hàng ngày, cũng như trước đây con theo Tịnh Độ rồi Thiền Tông ở đâu con con cũng theo đủ hết rồi, thì khi mà con theo Tịnh Độ thì ít nhất con, con cũng biết niệm Phật thôi, trước đây con hai đêm vừa rồi mà con thức thì một đêm con vẽ hình thì

làm một đêm con vẽ hình một bức tranh, thức chỉ để vẽ hình thôi. Con vẽ thì lâu lâu nhìn lại thấy cũng đẹp, thì con có thể là. Tại vì trước đây theo Phật Di Đà thì con đã vẽ hình Phật Di Đà; con không biết tự nhiên nó có khiếu vẽ mà con cũng không biết làm thơ vẽ nhưng mà mỗi lần con tìm được ý nghĩa trong cuộc sống thì nó lên một cách rất là tự nhiên. Như là thơ, nhạc gì nó lên, nhưng mà những cái đó Sư Ông nói không được, thì nó lên bây giờ con không biết làm sao, nó cứ ra vậy rồi con vẽ mà con không cần biết gì hết ... giống như những gì mà mình thấy vậy đó.

Thì đó là cái lúc mà con có một người anh họ thì anh tự tử vì tình, anh khổ thì lúc đó con đang tu Tịnh Độ, thì con giúp cho anh bằng phương pháp niệm Phật, mà bây giờ anh rất là an lạc 48:10 thì anh qua Mĩ, hôm bữa mà cơ sở có... thì anh ngồi anh nói, với lại anh viết thư lại cho con anh nói: Anh ngồi anh niệm Phật nguyên một đêm mà tự nhiên bảo anh chuyển hướng, nó chung là anh báo cáo những cái chuyện đó mà bây giờ con đã đổi khác rồi. Con không biết có nên viết thư để mà nói anh về cái vấn đề này, con đang đi theo một cái đường pháp đúng không hay là để anh tiếp tục ở cái thế giới

tưởng như vậy. Mà tại vì khi mà con giúp anh thoát khỏi nghiệp tự tử, thì anh ra khỏi cái chuyện đó thì tự nhiên anh thích ..., anh nói là có một người nữ giúp anh ra về biết pháp rồi thì con chỉ cho anh cách niệm Phật thì anh biết tu Pháp, anh lên Hoàng Pháp 48:54 anh vô nhập thất trên Hoàng Pháp với con nữa' thì nói chung là cuộc sống anh đổi khác, từ ngày anh niệm Phật anh được đi Mí, anh được đủ thứ chuyện như ý hết, thì hay giờ con đang để anh ở thế giới tưởng hay là con dẫn anh đi ra, chỉ có con nói thì anh mới nghe thôi. thì con không biết thì con viết thư rồi; thì những người bạn tu trước của con thì một số là Thiên Tông, một số họ đều đang không biết con ở đâu, làm cái gì? Con giống như là truyền nhiệt tình để cho mọi người bây giờ con đi tới đây con lặn một góc chứ nó nổi mấy cái đó lên thì con nói khoan, để tu xong rồi nói nhưng mà con sợ chờ lâu quá rồi không biết sao? Giờ con không biết nữa.

[Trưởng lão]: Bây giờ thầy nói như thế này này, trong khi đó thì đây là khóa mới tu, con phải tu một thời gian nữa cơ, rồi con mới giúp đỡ cho các bạn, những người bạn con, chứ còn hiện giờ con khoan đã,

khoan vội, với sự thật ra, thì mình đối với Đạo Phật là mình tu chứng mình mới hướng dẫn người ta, còn mình chưa chứng đó thì mới nửa đường đó không biết mình có được không hay rồi mình dạy người ta bất thành linh vậy không được. Thầy mong rằng con sẽ có cái duyên mà con tu được xong rồi đó, con sẽ giúp đỡ mọi người nhiều hơn nữa. Là mình tu lần, thật sự ra tôi tu cái này tôi làm chủ được sự sống chết tôi làm hẳn hoi hoàn toàn, tôi giúp đỡ cho mọi người là đúng chứ không có lọt trong tướng nữa đâu bắt đầu cái giá trị lời nói của con nó có cái giá trị hơn.

Còn bây giờ con hôm đó con dẫn thể này, con dẫn thể khác, thì như vậy là nó hoàn toàn là nó đều lọt ở trong cái tướng này nó đi tới cái tướng kia nữa, cho nên bây giờ con bình tâm mà con giữ, phải ráng tu, tu để còn những bạn bè đang chờ đợi mình chứ không khéo tội nhiều quá, phải không? Hồi đó con nghĩ rằng niệm Phật nó đúng, cho nên con mới đưa. Nhưng mà thấy đưa đến cũng có kết quả, nhưng mà kết quả trong tướng mất đi, nó không thực tế rồi. Bây giờ nói về sự sống chết thì anh này anh làm sao anh làm chủ được. Anh chỉ tướng thôi, do đó cho nên

vì vậy mà con phải ráng tu, để cái hành động mà mình thực tế mình đã làm chủ được thì mình dạy hướng dẫn mình giúp đỡ, bởi vì cái duyên nó còn chờ đợi chứ nó không mất đâu con. Những người đó họ còn chờ đợi con, con sẽ đến con giúp. Tôi ráng đi, ráng tu cho xong rồi ...

[Tu sinh]: *Còn những cái phóng dật từ thiện Sư Ông?*

[Trưởng lão]: Những cái phóng dật từ thiện thì khoan đã, bây giờ chờ cái lúc nào cần thiết mà làm cái gì có lợi ích thiết thực thì con hãy làm, chứ bây giờ từ thiện mà nó nhiều góc độ lắm, mà nó phóng dật ra làm từ thiện này, làm từ thiện kia biết chừng nào cho hết, mà cái từ thiện ở đây là cái từ thiện đúng đắn là tâm con phải vô lậu. Con hiểu không? Cái tâm con vô lậu tức là ở chỗ cái trạng thái thanh thản, an lạc, vô sự đó là từ thiện đúng đắn hơn hết. Con lại nhắc tâm con, tất cả những cái này đều là tốt, từ thiện hết chứ không có ác, nhưng mà cái từ thiện mà đệ nhất nó là phải tâm thanh thản, an lạc, vô sự. Mà bây giờ cái từ thiện đệ nhất mà mình chưa đạt được mà mình cứ đi làm cái từ thiện nhỏ này thì cái từ thiện đệ nhất

này nó sẽ mất đi, con hiểu không? Nó sẽ bị động đó; cho nên bây giờ cái từ thiện nhất là mình phải tâm thanh thân, an lạc, vô sự.

Bởi vì cái thiện của đạo Phật như “ngăn ác, diệt ác; sanh thiện tăng trưởng thiện” mà cái thiện này nó không phải làm việc từ thiện kia đâu, mà nó là từ thiện thanh thân, an lạc, vô sự, nó là vô lậu hoàn toàn đó. Bởi vì thiện nó có hữu lậu và vô lậu con.

[Tu sinh]: Khi tâm thanh thân, an lạc, vô sự thì con phải vẽ với ca hát không à! Thì làm sao Sư Ông?

[Trưởng lão]: Bây giờ nó qua cái hướng con giữ cái tâm thanh thân, an lạc, vô sự con thì nó thể hiện qua những cái cọ vẽ, con vẽ hình, hoặc là con làm thơ thì con nói vẽ hình thì coi như cũng là những cái điều để mà tập trung vào cái tâm của mình trong cái nét vẽ rồi. Thì như vậy nói sẽ mất thanh thân rồi, mà sẽ làm mất thanh thân.

Cái thứ hai mà làm thơ thì mà lại muốn viết thơ thì nó lại là nó mất độc cư rồi, thì như vậy là hai cái này là không được, vì vậy bây giờ mà phải thanh thân, an lạc vô sự, cho đúng được cái chân lý của Phật tà

trạng thái giải thoát này, vậy mình cứ nhấc nhỏ cho nó lần lượt nó sẽ dừng lại con, nếu không nó sẽ thành cái thói quen, khi mà nó nhiếp tâm, an trú thì bắt đầu nó vẽ, nó nhiếp tâm an trú được thì bắt đầu nó làm thơ, thơ thì nói phạm vào cái giới độc cư rồi, con hiểu không? Nó thành ra những cái này mình phải lấy giới mà kê làm Thầy mà, mà đi phạm giới rồi mà đâu có lấy giới mà làm thầy mà đâu, vì vậy mà sai không được. Do đó con lần lượt con biết được cái sai đó con dừng lại, thì lúc bấy giờ đó tâm con hoàn toàn nó sẽ ở trong trạng thái thanh thản, thì như vậy là có kết quả rất lớn, vì nó dừng được cái này thì nó sẽ ở trong cái bất động.

[Tu sinh]: Nhưng mà bản chất của con là người thích làm việc. Thưa Sư Ông bây giờ con phải tu như thế nào?

[Trưởng lão]: Thích làm việc thì con sẽ tập tỉnh thức trong mọi cái công việc làm của con, và đồng thời cái làm việc siêng năng nhất là con “trên thân quán thân, trên tâm quán tâm, trên pháp quán pháp”

[Tu sinh]: Con chưa hiểu.

[Trưởng lão]: Nghĩa là con ngồi con siêng năng con làm việc thì bắt đầu con quay vào con quán trên cái thân con coi nó an lạc không? Con quán cái cảm thọ của cái thân con, có cái cảm thọ chỗ nào không? Mình hằng ngày mình luôn luôn mình coi như là một người giữ cửa thành mà. Quan sát cái cửa thành coi có kẻ gian nào vô không? Mà nó không có thì hoàn toàn một cái tỉnh thức chứ không tỉnh thức thì kẻ gian nó xen vô cái cửa vô, cho nên cái việc làm của con là cái việc làm này là nó quan trọng lắm mà nó cái công việc nó làm, nó làm hoài con hiểu không? Chứ nó không phải là không làm, nó không phải là thiếu không làm.

[Tu sinh]: Còn một cái về hơi thở nhưng con thở rất là, hồi xưa con có một người bạn chỉ là thở một phút thì sống lâu, ra con tập bây giờ nó thành cái thói quen, con ngồi thí dụ con hít vô 15 giây, xong con ngưng 15 giây, thở 15 giây, con lấy cái ngồi, con thấy con ngồi con chơi vậy, con không biết là sao tại vì như vậy là đúng hay sai Sư Ông?

[Trưởng lão]: Được chứ con, không có sao đâu, mình tu và vừa tập luyện sức tỉnh thức mình 15 giây, thì con tu tập vậy để tập

luyện vậy để, đức Phật nói tích tập, mình tu là mình tích tập từng chút, từng chút nó gom lại, nó gom lại nó thành ra một cái trạng thái định tĩnh của nó, cho nên cái sự tu tập của con là cách thức tích tập chứ không có gì.

[Tu sinh]: Con thấy con tu mà con chơi vui quá thành ra con không biết nó sai.

[Trưởng lão]: Không cái đó là mình phải tu như vậy nó mới đúng con, nó có cái vui trong cái tu, còn cái tu mà mình chăm bẵm đó nó bị ức chế mất đi. Thành ra cái tu mà làm sao nó cởi mở, nó thoải mái nó dễ chịu, nó vui trong cái tu thì cái đó đúng, mình tạo cái thiện xảo như thế nào mà Thấy được sự giải thoát trong cái tu, chứ nhiều khi mình gò bó quá thì mình cũng bị kẹt trong cái đó

[Tu sinh]: Khi con ngồi thở thì con có cái đồng hồ con nhìn một phần tư cái đồng hồ Sư Ông, thí dụ đi đi đi, đi vậy cái nó ngưng, khi nó tới cái số 6 con thở tiếp, thở ra cái nó thở ra, như vậy con ngồi con chơi cái đồng hồ con nhìn hoài, con không có nhắm mắt thì có sao?

[Trưởng lão]: Không có sao đâu con,

không có sao? Cái đó là cái thiện xảo của mình để cho mình nhiếp tâm không có gì hết.

[Tu sinh]: Con cảm ơn Sư Ông.

[Trưởng lão]: Rồi mấy con còn hỏi gì nữa không con, bây giờ mình xả rồi mình nghỉ chút rồi đi ăn cơm, đi khất thực.

049-(LCK-024A)

- * Nhân quả thân hành (Minh Nhân)
- * Giữ độc cư để nhiếp tâm
- * Bình đẳng
- * Thọ trai

Mấy con ngồi xích lên bàn này đi mấy con, để tu sĩ ngồi 1 bên, còn cư sĩ ngồi 1 bên. Để không tu sĩ với cư sĩ ngồi lộn xộn, coi như không ngăn nắp mấy con. Tu sĩ mấy con ngồi một bên con, còn cư sĩ qua một bên, như vậy mới có chỗ, tu sĩ mình dồn qua một bên. Còn cư sĩ mấy con lên trên này, dồn lên trên hết con, tu sĩ lên trên hết để dãy bàn ở dưới cho nó rộng. Cư sĩ lên trên này, mấy cụ lên trên này đi, lên sát ở trên này đi để phía sau cho nó rộng. Lên trên này đi,.. dồn lên, dồn lên ngồi sát bên này. Mấy con dồn lên, dồn lên, còn ở sau còn thừa đó, Phật tử có đến người ta dự thỉnh, người ta ngồi người ta nghe được. Tu sĩ một bên, cư sĩ một bên coi vậy có ngăn nắp đó, để không thì cư sĩ người ngồi trên, tu sĩ người ngồi dưới coi nó không có ngăn nắp. Hôm nay,

sau này thì chúng ta sắp xếp cư sĩ cứ ngồi bên đây đi, tu sĩ cứ ngồi bên kia cứ như vậy, nam cũng vậy, nữ cũng vậy.

Hôm nay, chúng ta tiếp tục học về cái bài Nhân quả thân hành của chúng ta, thì có những người viết bài cũng rất khá, rất hay, nhưng có những điểm còn sót, chưa hết, cho nên chúng ta cố gắng.

Thí dụ, viết bài luận về Nhân quả thân hành, thì lúc bấy giờ khi mà luận về thân hành của chúng ta rồi, chúng ta nói có cái phương pháp để chúng ta thực hành áp dụng vào. Khi mà chúng ta luận về nhân quả, hành động của chúng ta, thì chúng ta có cách thức chúng ta tu tập, luyện tập như thế nào để áp dụng được những cái nhân quả thiện, ngăn chặn những cái nhân quả ác, thì như vậy mới biết cách áp dụng, còn nếu mà chúng ta không có nói ra được phương pháp, cách thức để áp dụng được nhân quả thì đó là chúng ta luận suông. Cho nên vì vậy mà chúng ta luận, đọc lên chúng ta có nhiều bài đọc lên rất là xúc động, làm chúng ta cảm động cái nhân quả thiện ác của mình. Và đồng thời thì chúng ta cố gắng, nghĩ tưởng như thế nào áp dụng vào những phương pháp mà Phật đã dạy mà chúng ta

đã học.

Cách thức của Đức Phật dạy: **“Chư ác mạc tác, chúng thiện phục hành”** hay hoặc là **“ngăn ác, diệt ác; sanh thiện, tăng trưởng thiện”**. Chúng ta sẽ áp dụng như thế nào để mà chúng ta ngăn tất cả các hành động ác của chúng ta thuộc về nhân quả ác, thì chúng ta khắc phục được mình như vậy thì đem lại hạnh phúc cho mình cho người, khắc phục được như vậy, áp dụng được pháp như vậy thì cái cuộc đời tu hành của chúng ta sẽ không làm khổ mình khổ người. Đời sống của chúng ta không làm khổ ai hết.

Bây giờ ở đây, thì có những cái bài viết tạm được, cũng khá, áp dụng được vào cái đời sống, nó có cụ thể. Cái bài này của Minh Nhân, Minh Nhân có ở đây không con? Minh nhân không có hả, vắng mặt hả, phải có thì Thầy bắt đọc cái bài này. Người nào đọc được, đọc giùm cái bài này, Minh Nhân đã viết cái bài này tạm, ngắn gọn mà nói được cái ý thân hành của mình. Chơn Tịnh đọc được không con? Thấy đường, thấy không con? Trời tối quá!

**Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni
Phật**

BÀI NHÂN QUẢ THÂN HÀNH CỦA THẦY MINH NHÂN

I- KHÁI NIỆM NHÂN QUẢ THÂN HÀNH LÀ GÌ?

Nhân là hành động của thân, khẩu, ý; quả là tác động tạo nên của thân, khẩu, ý. Tướng của nhân là hành động, tướng của quả là sự đặt nên kết quả.

Thân hành là sự hành động, nhân của thân.

Đặc tính của thân hành có 2 tướng thiện, ác; thiện là cứu khổ ban vui cho người cho vật. Ác là đem đau khổ cho người, cho vật.

Thân hành ác là như thế nào? Đối với người? đối với vật (các loài động vật)?

II- THÂN HÀNH ÁC ĐỐI VỚI NGƯỜI

Thân hành ác đối với người như là: giết người; thấy của người khác sinh ra gian tham, trộm cắp của người, đạo tặc; ỷ quyền, cậy thế chiếm đoạt vợ người, làm cho tan nát gia đình, mất chân hạnh phúc; tà dâm, phát sinh đạo tặc tà dâm. Ba tướng này làm đau khổ biết bao nhiêu người, quần quai trong xã hội.

1- Trộm cắp.

Ví dụ: Có một anh chạy xe Hon-đa ôm kiếm tiền để nuôi cả gia đình: vợ và đàn con 7 đứa. Một hôm, vì bất cẩn đậu xe đi mua thuốc hút, khi anh trở lại thì bị bọn ác đã thủ tiêu xe đi mất. Anh thần thờ, lòng như chết điếng. Cả gia đình chỉ cậy vào anh và chiếc xe, thế mà..., thế mà... Anh gào lên đau khổ: *“Trời ơi, trời ơi! làm sao đây? làm sao bây giờ?”*

Thế là qua ngày hôm sau nghe tin anh treo cổ tự sát, để lại một vợ, bảy con.

Cái khổ đau bị mất trộm là như thế đấy! Xin ai đừng ăn trộm, để gieo oan nghiệt, cắt đoạn đường tơ nột nhạc lòng, làm cho con xa cha, vợ phải xa chồng. Cái quả đã phải trả về nhân, về quả cho những ai trộm cắp, gieo chết chóc đau thương cho người. Hãy làm ngược lại là thiện.

2- Tà dâm.

Ví dụ: Như một câu chuyện đã xảy ra:

- Anh Lành hỏi vợ: *“Má nó ơi, con Nga bây giờ tới rồi mà sao nó chưa lùa bầy vịt về, để rồi còn ăn cơm nữa chứ!”*

Tiếng nói chị Lành từ trong bếp vọng

ra: *“Thì ông chịu khó đi đến chỗ chăn vịt, kiếm nó về!”*

Vợ chồng anh Lành, chị Thạch không có con trai, chỉ có một cô con gái 16 tuổi. Tuy là gái chứ lao động phải gấp hai lần trai. Anh Lành và chị vợ nuôi được 500 con vịt để trứng, cha con thay phiên nhau chăm sóc...

Tiếng hót hải của anh Lành: *“Má nó ơi, đến cứu con Nga!”*

Chị Lành tưởng con bị cảm gió, nhưng không phải, quần áo cô Nga không còn ở trên mình, chứng tỏ cô đã bị hiếp dâm. Anh Lành công từ ngoài đồng về thì cô đã chết từ bao giờ.

Công An điều tra, kết quả cho biết: Kế gần nhà có một trung niên 36 tuổi là nông dân, có vợ và hai con. Hôm ấy đi đóng thuế lúa về ngang, gặp cô Nga đang thả vịt ở chỗ vắng, lại thêm trời sắp tối, anh động lòng tình dục nên đã hiếp dâm cô gái. Sợ bại lộ nên đã bóp cổ cho cô đến chết. Vì sợ và quá vội vàng nên đã để rơi lại tờ giấy đóng thuế, nên Công an đã gọi anh hỏi cung. Anh tự thú và tới phiên tòa thì tuyên án tử hình.

Cốt chuyện trên đây, những ai có lòng dục tà dâm hãy lấy gương đây mà soi, đừng

hành động nhất thời tự làm khổ mình, khổ người, khổ cả hai, khổ luôn cả hai bên gia đình. Anh Lành thì mất con, còn bên kia thì vợ mất chồng, con thì mất cha. Đó chẳng phải là thân hành ác mà gây nhiều tội lỗi: sát sanh, trộm cắp, tà dâm đó sao? Làm ngược lại, không làm theo như trên là thân hành thiện.

3- Cờ bạc, rượu chè

- Một anh uống rượu say sưa, đập vợ đánh con, phá phách nhà cửa, đập vỡ chén nôi, vỡ xoong chảo... cũng là thân hành ác. Cờ bạc, số đề, bao lô, cá độ, đá banh, đá gà, đến khi hết tiền bán nhà, bán đất, vợ chồng ra tòa ly dị nhau... cũng là thân hành ác. Ngược lại đừng làm là thân hành thiện.

- Mở quán nhậu bia ôm, chứa người mãi dâm, quyến rũ thế hệ trẻ già mê dâm, hám sắc, làm cho gia đình của họ mất đi hạnh phúc, lắm lúc phải li dị xa nhau... Đó cũng là thân hành nghề ác, còn nhiều nữa nhưng xin thôi, xin được chuyển qua thân hành ác đối với loài động vật.

III- THÂN HÀNH ÁC ĐỐI VỚI LOÀI ĐỘNG VẬT

Thân hành ác đối với loài động vật như

là:

1- Làm gà, vịt thuê ở chợ, hể ai mua gà xong thì họ cắt cổ, nhổ lông ra rồi tính tiền. Cá cũng vậy, mua xong cá, bảo họ làm luôn tại chỗ, chỉ còn đem về chiên, rang tùy theo ý mình muốn. Đó cũng là thân hành ác; làm ngược lại, đừng làm nghề ấy là thân hành thiện.

2- Lò heo quay trồn thuê, làm lậu, làm chui, họ sợ heo la là nhà nước bắt, nên họ kẹp điện vào hai lỗ tai heo rồi đóng cầu dao xuống, con heo giãy tê tê, khỏi la. Chưa chết hẳn, họ đã lấy dao nghề của họ sắc bén đâm cổ họng con heo, máu ọc ra linh láng, lấy thau hứng tiếp, thấy mà bắt ớn, tối tăm cả mặt mày. Nhưng những người hành nghề họ vẫn làm bình thản như không có gì. Đó là thân hành ác; ngược lại đừng làm là không có ác vậy.

3- Một quán nhậu cây tơ, quán thịt chó, họ mượn người đi mua, hoặc họ xúi người đi bắt trộm khi mua không được. Họ mua mỗi ký mười ngàn đồng (10.000 đồng), còn những người không biết mà đem đến bán thì họ mua “mão”, có nghĩa là họ nhắm chừng chứ không cân. Họ đập đầu thì sợ chó la, người ngoài đàm tiếu, nên họ cho vô bao

rồi đem trần nước cho chét. Xong, họ chế nước sôi để cạo lông rồi đem để trên lửa họ thui, ram cho vàng, trở qua, trở lại đều rồi đem xuống sông, hoặc ao, hồ lấy lá sả chùi rửa cho sạch. Rồi họ mổ bụng, lấy hết tim, gan, ruột, bao tử,... nói chung là cái bộ đồ lòng đem lên thớt, thịt thì theo thịt, đồ lòng thì theo đồ lòng, rồi ướp tương hột, ngũ vị hương... để làm các món xào nấu khác,... đến ngày đem ra bán. Đó là thân hành nghề ác, còn làm ngược lại không làm nghề trên là không ác.

4- Quán nhậu đặc sản, lươn um, ếch chiên dầu:

Đôi với con ếch, người ta lấy ngón tay trở kéo bao tử ra, rửa sạch toàn thân con ếch, rồi nhét bao tử vô trở lại, lấy con dao nhọn đâm cho thủng bao tử, rồi dồn thịt heo băm sẵn có gia vị vào con ếch, bắt bỏ lên chảo chiên dầu, rồi đem bán.

Còn lươn thì cũng vậy, lươn làm rửa sạch không mổ bụng, lấy chày dầm xung quanh thân con lươn cho thịt dập để ram, rồi lấy xương ra hết, cũng dồn thịt băm sẵn vào ruột lươn, vo tròn để vô nồi bỏ rau ngổ hay cần tàu, để sẵn trong nồi rồi đổ nước bột ngọt vào hấp chín, rồi sắp ra đĩa bán. Đó

là thân hành nghề ác, ngược lại không làm là không có ác, nên lưu ý!

Còn nhiều nữa nhưng xin thôi, xin cho nói qua nghề đánh bắt.

- Nghề đánh bắt như: Đem lưới bẫy chim, muông thú là thân hành ác; kẹp điện bắt cá là thân hành ác; kéo lưới điện dưới sông là thân hành ác; chài câu, giăng lưới, giăng ở đầu nguồn... là thân hành ác; làm lạch, làm đìa, làm nuôi tôm là thân hành ác...

Nói chung các hành động làm nghề đánh bắt loài động vật là thân hành ác; làm ngược lại là thân hành thiện.

IV- KẾT LUẬN

Làm việc mà đem lại sự yên vui hòa bình cho mọi người là thiện, không giết hại lẫn nhau, người cũng như động vật là thân hành thiện. Đừng cắt cổ lột da, đừng chém giết nhau là thân hành thiện.

Cái gì giết thì đừng giết; cái làm hại đừng làm hại; cái gì làm đau khổ thì đừng làm đau khổ; cái gì làm buồn phiền thì đừng làm buồn phiền. Tất nhiên bằng một hành động ngược lại của thân hành ác đều là thiện

cả.

Trong cuộc đời từ bé đến trung niên, rồi già..., biết bao thăng trầm, lăn lộn trong xã hội là biết bao nhiêu sự gây tạo ác nghiệp, nhưng chúng ta biết dừng lại, làm ngược lại. Nếu nhân thiện được gieo trồng, biết lòng ghép đúng cách, đúng thời, đúng trường hợp, thì quả ác tất nhiên sẽ chẳng có; chẳng có thì tất nhiên ta chuyển đổi nhân quả được rồi đấy.

Từ lâu sinh ác, bây giờ lòng ghép quả thiện vào, ác đổi thành thiện là lẽ đương nhiên, cố lên quý bạn, tiến lên đường học Phật để có tình thương lẫn nhau, để sống bên nhau trên một hành tinh đầy tình thương thánh thiện.

Ghi chú: Bạch thầy Trưởng Lão, những mẩu chuyện được dựng lên trong bài này là sản phẩm tư tưởng của con, con có nói láo hay không là cốt để chỉ thẳng vào cái thiện, cái ác, với mục đích để làm sáng tỏ giữa thiện và ác, chớ không cố ý. Con xin chân thành sám hối với Thầy, mong Thầy từ bi, hỷ xả tha thứ cho con.

Con: Minh Nhân

Các thầy nghe qua cái bài này, thì tuy

nó chưa có đủ là vì chưa có biết, chưa có ghi chép được cái phương pháp áp dụng, có nhắc nhở, có khuyên chúng ta, nhưng nó chưa đủ. Chúng ta phải có phương pháp để chúng ta thực hiện cái nhân quả làm cho tốt hơn. Hằng ngày chúng ta phải nhắc nhở tâm chúng ta như thế nào để cho nó thực hiện được cái nhân quả tốt của nó, khi hiểu nó rồi nhưng mà phải làm cho sự hiểu biết thấm nhuần bằng cái phương pháp tác ý hoặc là tự kỷ ám thị để giúp cho chúng ta có cái sự vững vàng khi chúng ta thực hiện. Cho nên bài viết này chưa đủ vì còn thiếu phương pháp thực hành nhân quả thân hành của chúng ta trong cái cuộc sống của chúng ta. Tức là nhắc nhở cho nó giữ vững để khi cuộc sống của chúng ta xảy ra những cái điều ác thì chúng ta làm chủ được cái điều đó, chúng ta không phạm các điều ác.

Cho nên cố gắng, sau này quý thầy, quý cư sĩ làm bài thì nhớ sau khi cái bài cuối cùng rồi thì chúng ta phải có lời, dụng cái phương pháp nào để áp dụng vào cái đời sống của chúng ta. Do đó nó sẽ thấm nhuần được, vừa hiểu biết cái nhân quả như thật, lại vừa biết cách áp dụng vào cái đời sống của chúng ta thì cái bài pháp của chúng ta,

cái lời nói của chúng ta nó có một giá trị rất lớn, biết cách thức áp dụng.

Cho nên vì vậy nếu mà chưa có biết cách viết vào sự áp dụng thì quý thầy cứ hỏi lại Thầy, Thầy sẽ hướng dẫn cho cách thức để cho chúng ta viết để chúng ta áp dụng cho được cái điều mà chúng ta đã học. Chứ không khéo chúng ta học lý thuyết suông rồi đầu cũng vào đấy, nói thì rất hay mà khi áp dụng vào đời sống của chúng ta thì hoàn toàn chúng ta sống trong ác pháp, chứ không có thiện pháp. Cho nên, nó còn phải ghi chép lại những hành động áp dụng vào đời sống chúng ta qua cái phương pháp hẩn hồi, có phương pháp. Con hãy đọc tiếp bài của con.

Thầy Chơn Tịnh: Con xin đọc bài của học trò lớp Chánh Kiến: Chơn Tịnh

ĐƯỜNG ĐI NHÂN QUẢ CON NGƯỜI

I- LỜI DẪN NHẬP

Trên bàn thờ đức Quan Công mặt đỏ gay, tay cầm thanh long đao dựng đứng, hai bên là vị tướng hầu mặt trắng bạch và vị tướng mặt đen râu dài dữ tợn. Tôi quỳ trước bàn thờ, hai tay nâng ống tre ngang trán trong đựng những quẻ xăm, thầm khấn nguyện xin cho biết tương lai như thế nào.

Sau khi khẩn xong bắt đầu xóc xóc mười mấy cái thì một miếng tre mỏng trôi lên và rơi xuống nền, đặt ống tre xuống, lượm quẻ xăm lên xem số mấy rồi đến ngang kệ tìm xem tờ giấy giải thích ý nghĩa của quẻ xăm, với lòng hồi hộp...

Quẻ xăm viết: năm 30 tuổi chủ tu tập... Bài kệ có 4 câu quá cô đọng, ngắn gọn, làm sao hiểu được rõ ràng đây? Còn những năm dài mới đến tuổi 30, thôi cũng hy vọng chờ đến đó xem sao?

Xin nhắc lại những ngày ấy, sau trận bão lụt năm Thìn, 1979, người dân đói khổ, những khuôn mặt ngơ ngác đăm chiêu lo lắng ở ngày mai, cái rét, bệnh tật, cái thiếu ăn, thiếu mặc thăm hỏi từng người, từ trẻ thơ đến cụ già. Ai ai cũng hy vọng, hy vọng ở ngày mai đỡ khổ hơn. Cùng chung số phận tâm tư, tôi tìm đến những lời tiên tri, môn học bói toán, để mong tìm hiểu tương lai có sáng sủa hơn không?

Càng tìm hiểu, tôi thấy ở Việt Nam có trạng Trình hay quá, ở Trung Hoa có Trần Đoàn, Quán Lộ, Khổng Minh trong Tam Quốc Chí thần cơ tính trước như thần, tương lai cát hung sự việc sắp xảy ra... Định mệnh số phận cho chính ở tương lai mà quý ngài

vẫn phát hiện ra được. Gần 2 năm thao thức, duyên lành nghe nhân dân đồn có vị Thầy ở chùa Am huyện Trảng Bàng đời sống khác lạ, trể vào vườn chùa hái trộm trái điều, ngài thấy vậy liền lên vào trong cốc đóng cửa lại, hành tung kỳ lạ khác thường!

Tìm đến đức Thầy, được nghe Thầy giảng, giải thích về nghiệp và nhân quả: *“Quả khổ chúng sanh hôm nay là do gieo nhân xấu, nhân ác trong quá khứ”*, tôi giật mình bừng tỉnh!

Các nhà tiên tri ở phương Tây như Rôt-ca-đa-but, và Trạng Trình, Khổng Minh, Quán Lộ, Trần Đoàn... cũng chỉ là những bậc có khả năng phát hiện ra cái quả mà không hiểu nguyên nhân tại sao lại xảy ra như vậy, không ai trong các ngài nói số phận, định mệnh đó do đâu mà thành? Đến khi nghe Đức Thầy giảng nhân quả tôi bừng tỉnh.

Lâu nay khắc khoải tìm hiểu thuyết định mệnh, số phận, thượng đế hay đáng tôi cao đã ban cho mỗi con người một số phận. Suy tư về thượng đế, đáng tôi cao rất vô tư công bằng, đã ban cho mà sao trước mắt lại có người giàu kẻ nghèo; kẻ quyền thế, người nô bộc; kẻ lành lặn, người tật nguyền từ mới sanh ra; người đẹp đẽ kẻ thô xấu; kẻ

thì nhỏ con ốm yếu, người thì mạnh khỏe to con; người thì chết yếu, kẻ thì sống lâu trăm tuổi; người thông minh, kẻ ngu muội, v.v.. Đó là khác nhau về hình dáng bên ngoài, mỗi người mỗi vẻ, không ai giống ai!

Còn về phần tâm tánh, thì mỗi con người có một sắc thái riêng, tâm tánh riêng. Ai đã ban cho mỗi con người có một cách ứng xử riêng mà có thể liệt kê như 10 hạng người sau đây:

II- THẬP ÁC VÀ THẬP THIÊN

1/ Người thì hung dữ sát nhưn hại vật, không kiêng nể, con vật lớn nhỏ nào cũng làm thịt, cho vào chỗ “không trời không đất”; người thì hiền hậu, thương yêu vạn loài, hai tay rộng mở tình thương, nâng niu chăm sóc từng con vật, thả chim thả cá, sống làm bạn với muôn loài chim thú, côn trùng.

2/ Người thì trộm cắp, cướp giựt, lường gạt, lẩn át chèn ép, mưu mô quỷ quyệt, để bỏ vào túi mình những tài sản, vật báu của người một cách khéo léo; người thì thành thật, vô tư, mua ngay bán thật, thấy của rơi không lượm, hoặc lượm thì tìm chủ nhân trả lại, một tài sản lớn cũng không tham khi không phải của mình.

3/ Người thì năm thê bảy thiếp, bỏ bịch lẳng nhăng, chơi bời vô độ lấy lừng; người thì chung thủy chính chuyên, bận đời mất thì ở vậy nuôi con.

4/ Có người miệng hay nói láo, có lợi cho mình, chuyện có nói không, chuyện không nói có. Có người miệng luôn nói thật, gan dạ, can đảm nói lên sự thật, không dấu giếm, xảo quyết che đậy.

5/ Có người mở miệng ra là nạt nộ hung dữ, quát tháo rửa sả, chửi thề. Còn có người thì nói lời nhẹ nhàng, ý hòa hợp vui tươi luôn đem lại cho người nghe an lành.

6/ Có người thì hay tò mò, tọc mạch, tìm hiểu được điểm gì ở kẻ này, thì đi đến kẻ kia để gây chia rẽ hận thù, thêm thêm bớt bớt đủ điều, và cho đó là thói quen. Còn có người thì vô tư, chuyện người ít quan tâm, nếu tình cờ biết được điều gì, nếu kể ra có hại cho người đó thì vẫn không nói, bỏ qua, coi như không thấy, không nghe để người khỏi khổ.

7/ Có người thì hay nói lật lọng, bây giờ nói có, lát nữa nói không thay đổi liền liền, hứa cuội hứa lèo, thề thốt lung tung, loạn cào cào, miễn là được việc cho mình mà

thời. Còn có người thì thành thật, giữ đúng lời hứa, can đảm không chối bỏ những gì mình đã nói.

8/ Có người thì ý ham muốn rất mạnh, thấy ai có gì thì mình cũng muốn có, ước ao được có. Thấy người có danh, mình cũng muốn được có danh, thấy người có tài lợi mình cũng ước ao thích như vậy.

9/ Có người thì hay nổi sân, mặt đỏ phừng phừng, la hét khi bị thiệt thòi đôi chút vật chất. Bị nói xấu, chê bai là khối cục sân nổi dậy ngay, gây ra không khí hãi hùng cho những người xung quanh phải khiếp đảm. Sân cũng có nhiều cấp độ, nhưng có thể chia ra thành 2 loại: sân nổi và sân chìm, không lộ ra ngoài, nhưng cũng được gọi là sân cạn.

10/ Si mê: Có người u tối, không thấy điều hay, lẽ phải, nói bậy, làm càn, ít khi nghĩ đến hậu quả của nó. Còn có người thì khôn ngoan, biết phải biết trái, biết điều này hiền, biết điều này ác, biết đúng sai, luôn nghĩ lợi ích cho người, đem lại an vui cho người, không làm khổ mình, khổ người, khổ chúng sanh...

Được nghe đức Thầy giảng về nhân quả khổ vui của con người thật là chí lí, thật là

cụ thể, chính xác, rõ ràng mà ta có thể suy luận, kiểm chứng trong cuộc đời những sự việc xảy ra trước mắt và trong mỗi chúng ta. Để rồi từ đây không còn ai than trời trách đất, “vác đon đi kiện ông trời” vì sao không công bằng, để cho tôi phải bất hạnh thế này, thế kia.

Nghe đức Thầy giảng về nhân quả con người, nhân quả tái sanh, ... chưa đủ, đức Thầy còn dạy hành Thập thiện để thay đổi số mệnh, định mệnh của con người. Số phận con người không cố định mà có thể chuyển đổi nhờ Hành Thập thiện.

III- LỜI CẢM THÁN

Con cháu dòng họ Thích sao mà có phước quá, được Thầy chỉ dạy con đường làm người, làm Thánh, tránh con đường làm quỷ, làm ma. Nhân nhân, quả quả muôn trùng cũng do chính thân, khẩu, ý của người đó tạo ra số phận cho chính họ. Từ những việc to tát lớn lao cho đến những việc nhỏ như đầu cây kim, hạt cải đều do nhân quả sắp đặt, an bài. Con cháu dòng họ Thích được Ngài trao cho viên minh châu, đó là pháp bảo, là lời chỉ dạy và đường lối thực

hành để đạt quả vui, đạt được tâm thanh
thản, an lạc, vô lo!

Cảm xúc tuôn trào khi biết được số
phận định mệnh là do thân, miệng, ý đã tạo
trong quá khứ mà ra, lòng vui rộn ràng viết
lên vài hàng chữ nhẹ tênh:

*Con đường thập thiện thênh thang
Quả vui sướng đến theo liền một khi
Con đường thập ác buông lung
Khổ đau tai nạn tạt ngay ngu si
Ai ai chớ dại làm chi
Đừng mê, tìm chốn chọn đường mà đi.
--oOo--*

*Nơi chùa Am, Gia Lộc - Trảng Bàng,
Pháp âm vang rộng mãi từ đây,
Ra công ban phát cho đời,
Đạo đức nhân bản sáng ngời trần gian.
--oOo--*

*Dựng lại những gì quăng ném bỏ,
Gánh nặng muôn đời đã trả xong,
Mười phần, độ bảy, tu ba,
Con đường giác ngộ mau mau tìm về.
--oOo--*

*Bờ kia đức Phật dang tay đón
Chờ mãi con đâu chẳng thấy về
Trần gian vui quá cha ơi
Thất tình, danh lợi ê hề rủ mong,*

Ngài nhắc lại năm xưa lời nói
 Vô thường bất tịnh chốn trần gian...
 Cha ơi con đã hiểu rồi
 Con xin về gấp khỏi trông mỗi mòn.

--oOo--

Nước ngũ dục nhận chìm con trẻ
 Con kêu la cầu cứu thất thanh
 Bờ này cha đứng lòng đau
 Luật nhân vay trả cứu làm sao đây?

--oOo--

Bờ bên kia cha lành đau xót
 Vì con thơ lặn lội chợ đời
 Luân hồi tử tử sinh sinh
 Sao con không chán mà quay trở về?
 Cha ơi con ngán ngẫm rồi
 Quay về gặp khó cản đường cha ơi!...

--oOo--

Từ đây gia phả dòng họ Thích
 Ghi thêm tên tuổi Thích tử, tôn
 Hoàng dương chánh pháp rạng ngời
 Để mai sau nữa có người lưu tên!

Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật!

Chơn Như ngày 22/10/(âl)

Học trò lớp Chánh kiến:

Thích Chơn Tịnh

Cái bài này, nãy giờ Thầy nghe được 2

cái bài nó cũng còn có những cái lời nhắc nhở, lời khuyên ở trong đó nhưng cố gắng viết làm sao nó có những pháp hành để chúng ta áp dụng được cái nhân quả vào trong cái bản thân của chúng ta cho nó đạt được kết quả là từ đây về sau học về nhân quả thông suốt được lý nhân quả và áp dụng vào đời sống của chúng ta tức là: “ngăn ác, diệt ác, sanh thiện, tăng trưởng thiện pháp”.

Bây giờ thầy xin nhắc nhở với quý thầy, quý cư sĩ chúng ta cố gắng, bắt đầu từ đây về sau, sau một tháng tu học rồi, chúng ta nhớ rằng vấn đề cố gắng giữ độ cư đừng nói chuyện để chúng ta tiến tới cái sự tu tập Chánh niệm tỉnh giác. Vì nói chuyện nhiếp tâm không có được đâu, cho nên vì vậy mà chúng ta cố gắng khắc phục mình phải giữ độ cư cho trọn vẹn. Nếu không giữ trọn vẹn độ cư thì khó mà nhiếp tâm, khó mà kéo dài cái thời gian ra. Ví dụ như: có nhiếp tâm được 5, 10 phút mà tiếp duyên nói chuyện thì 5, 10 phút đó vẫn có thể lui trở lại, hoặc là có khi nhiếp được, có khi nhiếp không được. Do cái sự mà tiếp duyên, tâm ý phóng dật thì do đó nhiếp tâm rất khó và chúng ta cái Định Vô Lậu thì nó dễ vì chúng ta dùng cái tri kiến chúng ta quán xét, tư duy.

Còn cái định Chánh Niệm Tĩnh Giác thì nó khó do chúng ta nhiếp tâm mà không bị ức chế, nếu cứ tiếp duyên thì chúng ta sẽ bị ức chế, cố gắng mà nó không niệm khởi thì nó bị ức chế; còn chúng ta không tiếp duyên thì tự nó thanh tịnh, cho nên chúng ta tăng dần lên với cái khả năng của chúng ta thì chúng ta đạt được 30 phút hoặc một giờ rất dễ dàng không có niệm. Nhớ kỹ đó là bí quyết thành công chúng ta tập định tĩnh. Nếu mà không có giữ độ cư mà tiếp duyên thì cái sức định tĩnh chúng ta không có, do như vậy chúng ta bị ức chế, bị ức chế tâm và đồng thời thì trong thất chúng ta hôm nay chúng ta nên nhớ đừng có mở máy cassette mà nghe to quá, chúng ta hãy nghe rất nhỏ, bởi vì xung quanh chúng ta có nhiều cái thất đang tu, người ta đang tập nhiếp tâm, an tịnh, nhiếp tâm để mà an trú cho được. Nếu mình động quá thì cái sự tu tập nghe tiếng bài nói pháp ở trong đó hoặc nghe tiếng ồn rất khó tu, rất khó nhiếp tâm. Cho nên vì vậy muốn nghe đó hầu như chúng ta có những cái ống nghe mà chúng ta nghe nó đỡ nó không phát ra âm thanh hoặc là chúng ta mở rất nhỏ để vừa đủ nghe thôi đừng mở lớn, đó là cách thức mà chúng ta bước vào một cái giai đoạn

tu Chánh Niệm Tĩnh Giác.

Do muốn tu Chánh Niệm Tĩnh Giác đạt được thì chúng ta bớt nghe, cần thiết cái gì chúng ta làm bài mà không hiểu chúng ra mở ra nghe trở lại thầy giảng nói, nghe rất nhỏ vừa đủ nghe mà thôi khi xung quanh mình còn có những người khác mà người ta tu hành.

Còn về cái vấn đề vào lớp tu tập thì người lớn tuổi chúng ta ngồi trước, người trẻ tuổi chúng ta ngồi sau, sắp xếp cho nó có thứ tự để chúng ta có sự tôn kính lẫn nhau và đồng thời tu sĩ ngồi một dãy và cư sĩ ngồi một dãy, chúng ta ngồi như thế này thì nó rất bình đẳng. Còn còn nếu mà tu sĩ và cư sĩ chúng ta ngồi lộn xộn xen kẽ với nhau thì cái người, đối với chúng ta thì hiện giờ cái lớp chúng ta thì người cư sĩ cũng như người tu sĩ đều giữ giới như nhau, đều là tu tập các pháp như nhau, nó rất là bình đẳng. Nhưng những người khác, chẳng hạn có một vị thầy đại thừa họ đến lớp chúng ta mà họ thấy tu sĩ ngồi lộn xộn với cư sĩ, rồi cư sĩ ngồi lộn xộn với tu sĩ thì họ chê bai chúng ta không có thứ tự, cho nên chúng ta sắp xếp lại thì như vậy không ai còn chê bai chúng ta. Nhưng họ cũng dám có nhiều điều họ

nói tại sao cư sĩ lại ngồi ngang với tu sĩ, họ cũng dám chê chúng ta. Nhưng ở đây chúng ta đứng ở trên cái cương vị là bình đẳng bốn giới đệ tử của Phật trong đó có: cư sĩ nam, cư sĩ nữ, tăng và ni.

Bốn giới là bốn đệ tử của Phật, cho nên chúng ta sống trong cái sự bình đẳng, cho nên chúng ta tạo hai cái dây bàn ngồi, thì cư sĩ và tu sĩ chúng ta vẫn ngang nhau, chứ không có gì hơn kém. Một người tu chúng xong rồi thì cũng vẫn là một con người chứ không thể nói tôi tu chúng xong rồi là Phật, mình ngồi trên cao như một nhà vua, một Thiên tử thì nó không đúng cách của đạo Phật, đạo Phật rất bình đẳng.

Cho nên đối với Đức Phật ngày xưa khi mà tu chúng rồi đó Ngài đi dạy đạo, có những người thị giả hầu ngài, nhưng mà khi cái người thị giả muốn đi vào chỗ nào đó thì nói đức Phật con muốn đi vào cái đường này, ngã này, đi vào làng này, nhưng đức Phật nói không được, nhưng mà cái người thị giả đó không có đồng ý, cho nên để bình bát xuống, đức Phật ôm bình bát tự mình đi vào cái ngõ khác. Như vậy đối với đạo Phật, đối với đệ tử của mình rất bình đẳng. Khi người đệ tử mình, mình muốn đi một ngã, mà người đệ

tử của mình muốn đi một ngã. Ai tự do nấy chứ không có ép buộc do đó chúng ta thấy rất rõ.

Do bây giờ chúng ta cũng nên sống một cách bình đẳng cư sĩ và tu sĩ như nhau. Thầy thì tu xong Thầy biết cách Thầy dạy, thì Thầy cũng là một con người thôi, chứ không có gì hết. Cho nên thường thường cư sĩ mà đến đây, tu sĩ đến đây, ở đâu đến đây cũng vậy, Thầy mời ngồi ngang với Thầy, hoặc là Thầy tiếp một người khác đều là Thầy mặc áo hoàn toàn thầy tiếp, chứ thầy không có mặc cái áo ngắn mà tiếp, coi như mình tỏ ra mình hơn người khác thì như vậy không hay, do cái sự bình đẳng như vậy. Đó là những cái đức hạnh bình đẳng của Đạo Phật, mà hôm nay chúng ta nói những điều để người khác họ sẽ có ý mà chỉ trích chúng ta, họ chỉ trích chúng ta, họ nói thế này thế khác. Cho nên hôm nay Thầy sắp xếp như vậy thì đương nhiên chúng ta đã không còn cái, có trật tự hẳn hoi đảng hoàng mà không ai nói gì mình được hết.

Còn cái thời gian mà đi khát thực, thì bắt đầu chúng ta học xong rồi, từ 10 giờ cho đến 11 giờ khoảng thời gian đó chúng ta khát thực. Về từ 11 giờ bắt đầu trở lên

chúng ta thọ trai, mà thọ trai đến 12 giờ, hoặc là 12 giờ 30 thì trong cái khoảng thời gian mà thọ trai đó thì chúng ta vừa ăn vừa tập tỉnh thức trong cái ăn chứ không phải là ăn vội ăn vàng. Ăn uống rồi chúng ta còn rửa bát, rửa bát rồi đi nghỉ. Trong khoảng đi nghỉ đó thì cái thời gian từ 10 giờ đến 12 giờ: khoảng thời gian mà đi khất thực từ 10 giờ cho đến 11 giờ. Để sau khi từ 11 giờ đến 12 giờ, trong khoảng thời gian đó chúng ta ăn uống rất chậm chạp, để lắng nghe từng hành động, tập tỉnh thức từ hành động ăn uống. Khi mà thấy cái tâm mình nó khởi nó thích ăn cái gì, nó muốn ăn cái gì đó thì mình nên tác ý mình dừng lại cái ham thích đó.

Để chúng ta vừa ăn mà vừa tu tập để ly dục, ly cái dục ăn. Nếu ly dục ăn được thì cũng vẫn có thể ly được cái dục ngủ, mà ly tất cả các dục khác được. Cho nên tập ngay từ cái ăn của chúng ta để mà ly dục.

Nếu mà tập ăn chậm rãi như vậy thì chúng ta mới có đủ cái sức tư duy, mới có đủ sức tỉnh thức, mới xem lại cái tâm mình còn ham thích ăn ngon, hoặc là chê những món ăn dở hay không? Để mình xem xét cái tâm của mình, ngồi mình ăn mình lắng nghe từng cái tâm niệm của mình như vậy cũng là

một phương pháp tu tỉnh thức để mà ly dục ly ác pháp. Đó là cách thức tu tập. Vì vậy mà chúng ta khi 10 giờ thì chúng ta lần lượt chúng ta đến, chúng ta khát thực, khoảng 11 giờ kể như là mọi người đều về thất hết. Chứ nhiều khi Thầy thấy thậm chí có người gần 12 giờ mới đi khát thực, nghĩa là nói rằng tôi sẽ thiền định, tôi lo thiền định, sự thật ra cái đức hạnh mình không có thì thiền định gì cũng là tà thiền mà thôi.

Cho nên cái người tu theo đạo phật người ta căn cứ vào phạm hạnh, đức hạnh mà người ta thấy được sự giải thoát, không phải là cái tướng mà nó là cái nội tâm mà người ta thể hiện ra. Còn cái tướng mà làm cho mình có giới luật đức hạnh nó không giấu được người khác đâu, nó sẽ không che đậy được, mà cái sự thật là chúng ta phải làm đúng. Cho nên ví dụ chẳng hạn là như chúng ta ở trong thất chúng ta tu tập thiền định, chúng ta nhiếp tâm, nhưng mà đi ra cái oai nghi tế hạnh chúng ta không có, đó là chúng ta cũng sai không tu đúng pháp. Cho nên Thầy nhắc nhở khi học tập tu lần lượt chúng ta giữ gìn oai nghi tế hạnh chúng ta, nó tự nhiên chứ không phải gò bó, nó gò bó thì nó cũng sai, mà nó tự nhiên theo đặc

tướng của mọi người nhưng oai nghi tế hạnh của chúng ta vẫn có đầy đủ.

Còn cái bài vừa rồi mà của Thầy Chơn Tịnh đọc đó thì ở trong đó nó nói cái đặc tướng, đặc tính, duyên hợp, duyên tan nhưng mà chuyển hóa nhân quả áp dụng vào đời sống thực hành pháp, thực hành các pháp để vào đời sống mình thì thiếu thôi nhưng mà đặc tướng, đặc tính nói rõ ràng, cụ thể.

Cho nên khi mà mình nói về nhân quả của thảo mộc thì mình cũng nói về đặc tướng, đặc tính, duyên hợp, duyên tan. Có cái duyên nó mới hợp lại, nó mới có cái hành động đó, còn nếu mà không có cái duyên thì nó không có cái hành động đó. Còn phần nhiều thì bài làm của chúng ta, phần nhiều thì nó quên đi, có nhiều người nói được cái đặc tướng, có nhiều người nói được cái đặc tính mà cái duyên hợp thì chúng ta nói, mà chúng ta cũng không nhắc khéo để người ta cũng không biết cái duyên hợp nó như thế nào. Nó có cái duyên, cái nhân duyên nó mới hợp mới thành ra thân hành đó tạo thành cái ác. Còn cái duyên tan là nó đi đến hậu quả của nó bị tử hình hoặc là bị giết, chúng ta nêu ra những mẩu chuyện rất xúc động nhưng mà khéo léo để chúng ta diễn

tả được cái đặc tướng, đặc tính, duyên hợp, duyên tan trên cái mẫu chuyện đó thì cái bài của chúng ta nó trở thành cái bài học đạo đức và áp dụng cái phương pháp của đức Phật dạy ngăn ác, diệt ác vào đó. Cái bài học đạo đức của chúng ta rất tuyệt vời, vừa dạy cho mình học đạo đức, mà vừa để sau này người khác đọc, cũng là thành một bài học đạo đức cho người khác, đạo đức không làm khổ mình, khổ người đó là cái đạo đức mà chúng ta đang tu tập là Định Vô Lậu chứ không có gì khác hơn hết. Và Định Vô Lậu là một cái định rất tuyệt vời, triển khai cái sự hiểu biết của chúng ta, cái tri kiến của chúng ta, làm cho chúng ta làm chủ được tất cả mọi sự sống cuộc sống của chúng ta. Cho nên cố gắng mà học tập. Nhớ những lời mà Thầy nói: đặc tướng, đặc tính, duyên hợp, duyên tan, chuyển hóa nhân quả, áp dụng vào phương pháp mà Phật đã dạy để chúng ta áp dụng được cái nhân quả vào bản thân của chúng ta mà chúng ta thực hiện được đạo đức không làm khổ mình, khổ người. Đó là những điều cần thiết mà lớp học này nhắm vào cái chánh kiến mà triển khai cái phương pháp Định Vô Lậu và đồng thời chúng ta áp dụng luôn Chánh Niệm Tỉnh Giác để chúng ta phá cái si, phá cái hôn trầm, thù miên.

Vậy mà cố gắng, Thầy nhắc lại cố gắng giữ hạnh độc cư trọn vẹn, mở băng cassette rất vừa nghe thôi, không được mở lớn, vì mở lớn sẽ động những người khác xung quanh mình họ đang tu tập.

Bắt đầu Thầy sẽ ghi nhận sự nhiếp tâm từ 1 phút cho đến 30 phút của các thầy và đồng thời Thầy sẽ theo dõi và tìm cách giúp cho quý thầy, quý cư sĩ nhiếp tâm cho được, an trú cho được, phải đạt được. Nghĩa là giờ phút nào không tu thôi mà đã tu thì nhất định là phải làm chủ cái khoảng thời gian đó là nhiếp tâm và an trú tâm ít nhất thì phải 30 phút. Nghĩa là 30 phút là ít nhất, cái người dở nhất là phải nhiếp phục tâm mình là 30 phút. 30 phút vừa đủ sức để chúng ta đẩy lui các bệnh khổ nơi thân của chúng ta.

Cho nên buộc lòng cái khóa tu học này thì chúng ta phải làm chủ được bệnh vì chúng ta phải an trú và nhiếp tâm cho được. Do đó hiện giờ phải tu tập cho có căn bản để nhiếp mới được và từ đó giới luật của chúng ta càng lúc phải càng nghiêm chỉnh. Thì trong khóa này mục đích là đào tạo để chúng ta chứng được vô lậu, mà nếu không có rèn luyện huấn luyện kỹ thì nó sẽ không chứng. Vì vậy, người nào mà thấy mình tu

không vô, không nổi đó thì xin dự thính. Còn người nào mà quyết tâm sống chết, một là chết, hai là phải chứng vô lậu. Cố gắng mà ở đây Thầy hướng dẫn tận cùng, dù lớp học này còn một người Thầy vẫn dẫn dắt tới nơi tới chốn. Còn nếu thấy khó quá, cực khổ quá, không tu nổi thì xin Thầy ra dự thính để nghe cho biết thôi, rồi cố gắng giữ được đạo đức mức độ nào thì hay mức độ này.

Còn ở đây, cái người tu theo Thầy khi mà hiểu được nhân quả mà không áp dụng được nhân quả vào bản thân của mình thì cái người đó không phải là đệ tử của Thầy. Khi mình đã hiểu biết nhân quả thiện, ác như vậy rồi và đồng thời có phương pháp mà không chịu áp dụng để mình chuyển biến những cái đau khổ, những cái tâm phiền não của mình thì không nên học cái lớp này, nghĩa là mình học để cho biết thôi thì nên dự thính mà thôi. Còn ở đây phải áp dụng triệt để, một là chết chứ không được để tâm phiền não đau khổ. Một là chết chứ không để thân mình phải chịu đau đớn qua những cơn bệnh, tức chúng ta phải nhiếp tâm cho được phải đẩy lui cho được bệnh. Chúng ta áp dụng nhân quả để làm chủ được tâm không phiền não, không đau khổ. Đó là cách

thức hôm nay phải nhớ.

Thầy xin nhắc lại, khi viết bài hiện giờ quý thầy và các cư sĩ nên làm lại bài “Nhân quả thân hành” thì phải nhớ đặc tướng, đặc tính, duyên hợp, duyên tan, chuyển đổi nhân quả, áp dụng phương pháp Phật dạy. Đó là những điều cần thiết nhớ kỹ những lời Thầy gợi ý qua cái này để mà biết. Đồng thời thì phải làm lại, có nhiều bài chỉ được ở góc độ này, mà không được ở góc độ khác, có nhiều bài đem mẩu chuyện rất nhiều mà không nói, có nhiều chuyện rất là xúc động nhưng không nói lên được cái đặc tướng, đặc tính, duyên hợp, duyên tan. Cho nên chúng ta đưa ra một bài, một mẩu chuyện thôi mà chúng ta vẽ đủ, là cũng đủ là cái thân hành nhân quả của chúng ta. Còn nếu mà chúng ta đưa ra nhiều quá thì nó cũng không hay, một cái thôi; rồi kế tiếp chúng ta làm một bài khác, chúng ta đưa ra một ra mẩu chuyện khác nữa.

Thí dụ như bây giờ về thân hành về sát sanh, giết hại chúng sanh, chúng ta đưa ra một mẩu chuyện, kèm một mẩu chuyện nào đó xúc tích, gây cảm xúc cho người đọc và đồng thời thì chúng ta sẽ giải thích cho hiểu cái hành động đó là cái đặc tướng hoặc là

cái đặc tính của hành động đó để cho người khác nhận xét được hành động đó như thế nào. Và đồng thời cái duyên hợp như thế nào để tạo thành cái nhân quả đó, rồi cái duyên tan là kết quả của cái nhân quả đó nó đi đến những cái đau khổ như thế nào, nó tan rã như thế nào. Và cuối cùng là phương pháp để chuyển hóa cái nhân quả đó, áp dụng mới đúng. Vì vậy thì, chỉ cần một mẩu chuyện thôi, nhưng tìm một mẩu chuyện nó xúc tích, và cũng tìm một cái nghề nghiệp, một cái nghề nghiệp nào đó mà nó tạo thành cái ác để rồi chúng ta xác định chuyển biến nó trở thành một cái thiện. Do mà ghi chép như vậy thì cái bài chúng ta đọc, nó vừa ngắn gọn, nó vừa gây cảm xúc cho người nghe từ đó người ta rất là hối hận, ăn năn, người ta không còn phạm phải những lỗi lầm, những hành động ác đó nữa. Nhớ những lời Thầy dạy thì các cư sĩ và các thầy sẽ làm một cái bài rất là tuyệt vời và cũng là cái bài đó để áp dụng cho bản thân của mình làm tốt được những sự tu tập, mình đang hướng về cái sự tu tập giải thoát đó. Bây giờ Thầy xin trả lại những cái bài này cho các con.

050-(LCK-024B)

- * Vấn đạo làm chủ ngũ ngũ
- * Tôn trọng pháp
- * Oai nghi tế hạnh
- * Ăn uống
- * Chánh niệm tĩnh giác

Ở đây Thầy xin trả lời một vài câu hỏi, nó cũng thiết thực vào cái đời sống của chúng ta ở đây.

[Câu hỏi thứ nhất]: Sau khi đi kinh hành 30 phút, con ngồi nghỉ thì thường hay bị gục hay là chìm trong giấc ngủ 5 phút rồi mới tỉnh, vậy là tại sao? Xin Thầy chỉ dạy cho con cách thức khắc phục.

[Thầy trả lời] : Sau khi đi kinh hành 30 phút, mình đi 30 phút rồi bắt đầu ngồi nghỉ thường hay bị gục hay là chìm trong giấc ngủ trong 5 phút rồi mới tỉnh. Ở đây thì xin Thầy để chỉ dạy cách thức, sau khi đi kinh hành thì mình thấy không có buồn ngủ cho nên khi mình ngồi lại thì mình thường hay bị gục hay bị chìm vào trong giấc ngủ 5

phút hay 10 phút gì đó, thậm chí 30 phút không chùng.

Muốn khắc phục được điều này thì chúng ta cảnh giác trong giờ đó mà đi kinh hành thì chúng ta biết là hay bị gục, chúng ta để ý lúc bây giờ mà ngồi lại để nghỉ thì chúng ta rất cảnh giác, mà muốn cảnh giác mà cho nó đừng bị gục, thì chúng ta nên nhớ tác ý, nên nhớ tác ý, mình tác ý: “*Tâm thanh thân, an lạc vô sự*”. Rồi thỉnh thoảng mình lại tác ý câu: “*Tâm thanh thân, an lạc vô sự*”. Nghĩa là lúc nào mình cũng nhớ tác ý, mình tác ý câu đó thì nó sẽ giữ cho tâm mình định tỉnh, chứ nếu mình để mình ngồi im lặng 1 hơi thì nó sẽ gục. Đó là cách thức mình đã đi kinh hành rồi, cho nên bây giờ mà mình ngồi lại nghỉ mà bị gục, do đó mình muốn cho đừng gục thì chỉ còn phương pháp ngồi nghỉ đó mà tác ý mà thôi.

Hay hoặc là như trong bài Định Niệm Hơi Thở của Đức Phật: “*Với tâm định tỉnh tôi biết tôi hít vô, với tâm định tỉnh tôi biết tôi thở ra*” thì lúc bấy giờ mà mình ngồi nghỉ mình biết mình dễ bị ngủ đó thì mình nên nhắc, không có bị gục, chưa có thùy miên, nhưng mà chúng ta biết rằng mình ngồi nó sẽ bị gục, mình cảnh giác trước mà, cho

nên mình nhắc: “*Với tâm định tĩnh tôi biết tôi hít vô; với tâm định tĩnh tôi biết tôi thở ra*” rồi mình hít vô, hít ra khoảng 4 hay 5 hơi thở, khoảng chứ không đếm, nhưng rồi mình lại nhắc: “*Với tâm định tĩnh tôi biết tôi hít vô, Với tâm định tĩnh tôi biết tôi thở ra*”. Đó là cách thức để khi mình ngồi nghỉ mà mình khắc phục được nó. Hoặc mình sẽ tác ý: “*tâm thanh thân an lạc vô sự không có ngủ, không có hôn trầm, không có thù miên, phải thanh thân an lạc vô sự*”, mình nhắc nó vậy rồi thì mình lại ngồi, rồi mình lại nhắc, rồi mình lại ngồi lại nhắc, mình cứ như vậy suốt thời gian thì mình sẽ khắc phục được cái buồn ngủ của mình. Mà tốt hơn mình thấy rằng mình dù có nhắc mà nó vẫn ngủ thì tốt hơn hết mình ráng đứng dậy đi kinh hành để phá cái thời gian cho nó thật tĩnh, cho thật tĩnh rồi mới ngồi lại, chứ còn không tĩnh thì không nên ngồi. Đó là cách thức để phá khi mình ngồi để phá cái buồn ngủ, thì Đức Phật đã trang bị cho chúng ta có đề tài là “*Với tâm định tĩnh tôi biết tôi hít vô; với tâm định tĩnh tôi biết tôi thở ra*”, nhớ cái câu này để mà ghi khắc, để mà tập luyện cái đề mục của Định Niệm Hơi Thở. Nếu mà chúng ta không biết áp dụng cái Định Niệm Hơi Thở thì chúng ta dễ bị

gục lấm đó.

[Tu sinh hỏi]: Thời tu tập tối của con là đến 10 giờ đi ngủ, vậy con có nên tu đến 10 giờ hay là tu đến 9 giờ 30' hoặc 9 giờ 45' rồi xả nghỉ?

[Thầy trả lời]: Ở đây thì con chọn 10 giờ, thì cứ đúng 10 giờ, nghĩa là nó còn có buồn ngủ trước giờ đó, thì nhất định chiến thắng nó bằng cách chúng ta đi kinh hành, bằng cách chúng ta ngồi lại tác ý “*Với tâm định tỉnh tôi biết tôi hít vô; với tâm định tỉnh tôi biết tôi thở ra*” để mà cho đúng giờ rồi chúng ta đi ngủ, nghĩa là làm chủ được giờ giấc của mình, tức là làm chủ cái ngủ của mình, làm chủ ăn ngủ. Mà giờ sai mà đi ngủ trước giờ thì tức là không tập làm chủ, vì chúng ta có tập làm chủ thì chúng ta mới làm chủ được cái ăn, cái ngủ của chúng ta. Do đó giờ ngủ là cho ngủ, mà giờ thức là phải thức, chứ đừng ngủ trước mà đừng dậy trễ thì nó không đúng. Đó cách thức chúng ta phải khắc phục cho được, chọn 10 giờ là 10 giờ, 9 giờ 30' là 9 giờ 30' chứ không có mình chọn giờ nào thì lấy thời khóa đó làm cái chuẩn, chứ không được lúc 10 giờ lúc 9 giờ 30' đi ngủ thì không được.

[Tu sinh hỏi]: Mặc dù con để đồng hồ báo thức là 2h sáng, nhưng khi ngủ đến gần 2h thì con giật mình thấy tỉnh táo (khoảng 1 giờ 30') vậy con có nên dậy tu tập hay là phải đợi đến đúng 2 giờ sáng mới được tu tập. Có lúc 12 giờ 15' sáng con đã giật mình dậy cho nên ngủ tiếp, nhưng ngủ tiếp thì chỉ nằm mơ không và cảm thấy rất tỉnh, biết là đang nằm mơ chứ không buồn ngủ. Nhưng vì chưa biết sức mình có chiến đấu nổi với hôn trầm triền miên hay không, cho nên con chưa dám thức luôn, nhưng con có cảm giác là không muốn ngủ nữa và biết chắc rằng khi ngủ 10 giờ thì sẽ thức dậy trước 2 giờ sáng, vậy xin Thầy chỉ dạy con làm gì?.

[Thầy trả lời]: Ở đây chúng ta có cái phương pháp để đẩy lui được cái hôn trầm thùy miên, cái buồn ngủ của chúng ta. Thì hiện bây giờ chúng ta biết được sức của chúng ta ngủ trong mấy giờ, thay vì chúng ta ngủ 10h, chúng ta thức dậy lúc 2h, nhưng mà khoảng từ 10 giờ đến 2 giờ mà chúng ta thấy cái thời gian đó, chúng ta thấy chúng ta ngủ, chúng ta cảm thấy thời gian đó nó thừa quá nhiều, có khi mình thức trước 30 phút hay là 1 tiếng thì mình biết sức của mình là nó ngủ được bao nhiêu đó thôi, chứ không

ngủ được nhiều, do đó mình không thể tăng giờ lên, nhất định là chiến đấu, mình lượng mình thấy rõ ràng cái sức ngủ của mình. Còn bây giờ nó làm biếng mà nằm tới nằm lui như vậy thì nó phí giờ của mình rất uổng, nó không ngủ mà nó lại nằm. Do đó mình thức dậy, tu tập liền tức khắc, mình tập tỉnh thức hay tập xả tâm, hoặc đi pháp Thân hành niệm có lợi ích, chứ còn nằm rảnh. Do đó, mình căn cứ vào sức ngủ của mình mà mình giữ cho thời khóa của mình theo cái sự tu tập.

Đừng nghĩ, đừng sợ là mình không chiến thắng nó được. Bởi vì sức ngủ của mình như vậy đã có sức phục hồi cho cái sự mất mát của cơ thể của mình, nó chỉ ngủ được trong khoảng thời gian đó thôi. Mà nếu mình để mình nằm đó mà không ngủ thì đó là sự lười biếng, cái đó là tập lười biếng, cái tánh lười biếng nó cũng rất xấu, cái chứng lười biếng của chúng ta rất xấu, nó không ngủ mà nó cứ nằm đó không chịu dậy thì đó là cái tánh lười biếng, còn nó ngủ là nó ngủ mà nó thức là nó thức, vốn chúng ta ở đây là phá đi tánh lười biếng.

Cho nên Đạo Phật có Chánh tinh tấn, tinh cần siêng năng, không được lười biếng,

mà muốn tinh cần siêng năng, không lười biếng thì phải phá tính lười biếng. Cứ lười biếng nằm đó mà lăn qua lộn lại đó mà không chịu dậy cứ nằm đó mà nói rằng mình nghỉ thì thật sự là không có nghỉ gì hết. Tốt hơn mình thức dậy, vì vậy mà con có thể chọn là thí dụ như buổi khuya, thí dụ mình vẫn có giữ đúng 2h mình thức dậy, nhưng buổi tối mình có thể tăng lên 10 giờ 30' mình đi ngủ cũng đâu có sao, bởi vì mình thấy mình còn thừa cái thì giờ, khoảng thời gian đó thay vì mình tập làm sao mà đến giờ ngủ mà mình bảo: *“Thân tâm phải ngủ đi, giờ này là phải ngủ”*. Mình nhắc sao, khi nào mà mình nhắc chút xíu là mình ngủ, đừng có để nó nằm đó rồi nó lăn qua lộn lại nó lười biếng, chùng đó cái giờ mà nó ngủ, lại là cái giờ mình dậy, nó làm cho mình uể oải mệt nhọc. Cho nên mình tập làm sao mình làm chủ cái ngủ của mình.

Vào nằm ngủ bảo: *“Phải ngủ đi, Thân Tâm phải ngủ, không có được nằm đây mà lăn lộn”*, rồi mình nhẹ nhàng nương vào hơi thở, từ từ mình thở rất nhẹ, *nhẹ lần* nó thiếp vô nó ngủ, tập dần nó sẽ quen dần đi. Cũng như là mình có tập mới làm chủ được cái ngủ, mình không tập thì mình không làm

chủ được cái ngủ.

Ví dụ như Thầy bây giờ Thầy nằm xuống, Thầy bảo: “*Thân Tâm ngủ đi*”, thì nó nằm im lìm nó ngủ, nó rất tỉnh táo chứ không phải là nó trăn trở, lăn lộn, mà nó cũng không nghĩ gì hết, cho nên nó nằm yên, nó im lìm nó ngủ, nó ngủ với tính chất rất tỉnh, chứ không phải ngủ với tính chất mê, mê có nghĩa là ngủ mà không biết gì hết. Còn Thầy thì ngủ, nó im lặng, nó tự in lặng, nghỉ ngơi, nó ngủ với cái tỉnh táo hẳn hoi. Cho nên vì vậy mà trong giấc ngủ của Thầy mà ai đi thì Thầy nghe Thầy biết được, mà nó ngủ chứ không phải nó thức. Đó mình tập được cái sự làm chủ của cái ngủ của mình như vậy, bảo nó ngủ thì nó nằm im lìm, mà bảo nó: “*Bất động tâm, thanh thân, an lạc, vô sự*” thì hoàn toàn nó bất động tâm thanh thân, chứ không phải nó ngủ, còn bảo nó ngủ thì nó nằm im lìm, nhưng mà ai rục rịch gì nó nghe hết, mà nó không phải ở trong trạng thái thanh thân đâu, bởi vì trong trạng thái ngủ của nó, cho nên nó nằm im.

Bởi vì một người tu người ta thấy rõ được cái trạng thái nó rõ ràng lắm, còn mình chưa tu thì mình chưa có biết lúc nó ngủ thì nó tỉnh như thế nào, lúc nó ngủ quên

thì mình thấy nó quên mất thì mình cho nó là đang nằm ngủ, nhưng sự thật ra thì mình tập riết rồi mình sẽ làm chủ được cái điều này. Cho nên xét qua cái chỗ mà câu hỏi của con, thì Thầy thấy cái giờ giấc của con ngủ thì nó thừa, cái thời gian mà ngủ nó thừa, con có thể tăng thời gian tối 10h30 ngủ là tốt nhất.

[Tu sinh hỏi]: Hiện nay, Con thấy sức khỏe của con chỉ nên đi ngủ lúc 10h tối, còn thức dậy sáng sớm mấy giờ cũng được, vì con thấy sáng sớm con có đủ sức để chiến đấu với hôn trầm thù miên. Do đó con không kéo dài giờ ngủ đến 10 giờ 30' hoặc 11 giờ đêm. Vậy thì theo Thầy có sao không? Con nghĩ dần dần có sức khỏe, có sức tỉnh thức con sẽ sẵn sàng tăng lên như sau: vì sáng sớm dậy con vẫn bị hôn thù triền miên cho nên con nghĩ con tập cho có sức tỉnh thức sau 21 giờ sáng lúc đó muốn dậy sớm cũng chưa muộn.

[Thầy trả lời]: Thì sự thật ra thì mấy con thiện xảo, khéo léo, do mình hiểu mình hơn ai hết, do đặc tướng của mình, hiện nay mình tập dần. Bởi vì dù sao cũng tập dần làm chủ được cái ăn, cái ngủ của mình, chớ không phải là tập thức suốt đêm đâu, mà

cái ngủ làm sao mà ngủ tỉnh thức, cái ngủ mà tỉnh chứ đừng ngủ mê thì nó bị si, khi ngủ làm sao tỉnh, cho nên mình tập như thế nào để mình ngủ phục hồi được cái cơ thể trong giấc ngủ mà lại rất là tỉnh táo, đó là cách thức để mình luyện tập. Mình cần nhắc: **“Thân tâm phải ngủ mà tâm phải rất tỉnh”**, mình nhắc nó lần lượt sẽ được, bởi vì cái pháp Như Lý Tác Ý nó rất hay là vì nó điều khiển được các cái thân hành của chúng ta, các cái thân tâm của chúng ta nó điều khiển được, do đó chúng ta sử dụng pháp Như lý tác ý. Hiện giờ nó chưa có hiệu quả nhưng tập riết thì nó sẽ có hiệu quả.

[Tu sinh hỏi]: Xin Thầy chỉ dạy cho con biết khi tu tập trong cốc phải mặc áo tràng hay là mặc áo ngắn cũng được?

[Thầy trả lời]: Sự thật ở trong thất của mấy con, mặc áo ngắn của mấy con cũng được chứ không sao, trừ ra mấy con đi ra ngoài thì đó là cái tướng tu của mình, cái tướng phước điền rồi thì các con mặc áo dài đi ra ngoài thì nó có vẻ cung kính Pháp, còn ở trong thất thì mấy con gọn gẽ thì mấy con mặc cái áo ngắn cũng được. Nhưng cái lòng cung kính tôn trọng Pháp mà mình ở trong thất khi không tu thôi, mà tu mình nên mặc

áo tràng vô mình tu tập thì mình rất là tôn trọng Pháp, cũng như mình đến lạy Phật mà mình mặc áo ngắn thì mình thấy giống như vô lễ, thiếu lòng cung kính. Mà mặc cái áo dài thì mình đến mình đánh lễ Phật thì mình thấy mình như mình tỏ lòng cung kính, kính Phật. Thì cái Pháp cũng vậy, cung kính Phật, cung kính Tăng, ý nghĩ của nó cung kính những điều mà đem lại lợi ích cho mình. Cho nên sau khi hỏi những cái điều này thì ngay trong thất nếu mà chúng ta tu tập mà nó cẩn thận kỹ lưỡng từng Pháp thì phải mặc áo tràng là chúng ta quá tôn trọng Pháp, mà tôn trọng Pháp thì chúng ta không tu tập một cách dễ dãi mà chúng ta tu tập kỹ, hẳn hồi đàng hoàng. Cho nên một khi mà chúng ta choàng áo vô để mà ngồi tu thì nó cẩn thận hơn là chúng ta mặc cái áo ngắn. Mặc áo ngắn chúng ta thấy coi chừng chúng ta tu cho nó tiện lợi nhưng mà không khéo chúng ta lại có ý hồ hững ở trong cái sự tu tập của mình, nó không có nhiệt tâm. Còn mình có cái vẻ trịnh trọng, cung kính Pháp cho nên không mặc áo dài thôi, mà mặc vào là tu thì tu phải cho nó thật sự. Có nhiều người mặc áo dài để tu lấy lệ thì chuyện đó mình không có thực sự. Cũng như mình mặc áo vô lạy Phật mà cái lòng không thật cung kính Phật

thì cũng như là không. Cho nên ở đây cái tướng của chúng ta mặc áo dài thì nghĩa là chúng ta có lòng cung kính Pháp, vậy mà khi ôm pháp tu như là chúng ta tôn trọng đức Phật dạy, tôn trọng đức Phật dạy. Cho nên vì vậy theo Thầy thiết nghĩ, ở trong thất mà tu tập để mà nhiệt tâm theo cái Pháp mà chúng ta tu thì nên mặc áo dài, để cho nó tượng trưng vừa là cái áo cũng nhắc chúng ta phải tu tập cho đúng cách, không khéo thì chúng ta tu lấy lệ. Đó là những điều sách tấn cho chúng ta tu tập.

[Tu sinh hỏi]: Chúng con là tu sĩ vào tu viện tập sống theo đệ tử Phật, do đó cách cầm bát như thế nào là đúng cách, chúng con chưa rõ, xin Thầy chỉ dạy cho con biết”

[Thầy trả lời]: Cách thức cầm bát, mấy con hiện giờ nhìn thấy những người Khất sĩ mà họ cầm như thế nào thì các con cầm như thế nấy. Vì bộ giới oai nghi tế hạnh (giới luật của Đức Phật) Thầy chưa có soạn xong, Thầy nghĩ rằng Thầy soạn xong thì Thầy vừa dạy cho mấy con, cũng vừa trao sách cho mấy con đọc và nghiền ngẫm được cái oai nghi tế hạnh, vì nó trong 100 giới chúng học thì nó nói rất nhiều về oai nghi tế hạnh của người tu sĩ, nhưng còn một số nữa ở trong kinh, ở

trong các kinh nói về oai nghi tế hạnh. Do đó Thầy phải viết ra để chỉ cho mấy con biết cách thức từ cái đi khất thực, cho đến cách ngồi ăn, cách mặc y áo, mọi cách đều phải như thế nào đúng, như thế nào sai.

Bây giờ thì mình nhìn thấy cái hạnh của người nào tốt thì mấy con sẽ bắt chước theo cái hạnh đó. Cái người đó ôm cái bát như vậy mình thấy nó đẹp đẽ thì mình nên bắt chước cái hạnh đó mình ôm cái bát như vậy, nếu bây giờ mà dạy thì phải dạy chung, mà dạy nữa thì cái giờ này chưa phải tới cái giờ đó phải 1, 2 tháng nữa thì nó mới tới cái phần dạy đó. Còn bây giờ cũng như là, hiện giờ chúng ta đang học tu về Chánh Niệm Tĩnh Giác, về Định Vô Lậu thì chúng ta đang tu ở trên các pháp này, giờ chen vô mà dạy nữa thì nó không có thì giờ. Cho nên khi mà dạy về từ cái thọ thực, cái oai nghi tế hạnh về thọ thực thì Thầy phải đem cơm lên để ăn, rồi cái ăn của Thầy, Thầy sẽ hướng dẫn cho mấy con thực hiện ngay tại bàn ăn mới đúng, chứ không phải nói trên lý thuyết suông và đồng thời Thầy phải kiểm tra coi mấy con ăn đã đúng hay không đúng. Đó là cái thực hành qua cái oai nghi tế hạnh, cho nên ở đây thì mấy con sẽ tự cố gắng khắc phục mình cách

thức ăn uống, mà Thầy nói ăn trong tinh thức, để chúng ta ăn cho đúng cách.

Bởi vì nó còn dạy mấy con cũng như những đứa bé mới tập đi, mà nếu mà không có hướng dẫn cho mấy con từng cái cách thức mà đi thì mấy con sẽ sai, vì vậy mà có sự hướng dẫn rất là kỹ lưỡng chứ không phải là nói suông, không phải nói suông. Còn hiện giờ thì mấy con chỉ bắt chước mà thôi, nhìn thấy cái oai nghi của cái người nào mà đi khắt thực ôm bát mà nó có oai nghi thì mấy con bắt chước, là cư sĩ chứ là tu sĩ hết rồi, ở đây chiếc áo mấy con mặc như vậy chứ nhưng mấy con tu vẫn chứng đạo, chứ không phải không chứng đạo đâu. Mấy con là những tu sĩ đó.

[Tu sinh hỏi]: Con là tu sĩ, khi ăn chuối phải dùng muỗng cắt từng đoạn vào bát rồi ăn, có khi chúng con nhận quả táo thì cứng và không dùng muỗng được thì sao hả Thầy?

[Thầy trả lời]: Nếu mà dùng muỗng không được, thì sự thật ra trái táo cũng có thể nói rằng khi đó mình phải gọt vỏ, trong khi đó mỗi người tứ sự đều có vật dụng của tứ sự rồi, cho nên khi mình dùng ăn, nếu mà cái muỗng của mấy con cắt trái chuối

thì dễ mà cắt trái táo thì nó khó, hoặc là có những trái khác nó còn khó hơn thì do đó thì chúng ta phải có một con dao, tứ sự của người tu phải có đầy đủ vật dụng của nó. Chúng ta cầm trái chuối hoặc là cầm trái táo mà cắn ăn như thế này gọi là ăn ngoài bát, chứ không phải ăn trong bát. Ăn ngoài bát nó không phải là cái hạnh của người tu, cho nên buộc lòng chúng ta cái bánh hay cái gì chúng ta cũng phải bẻ bỏ vào trong cái bát rồi chúng ta mới múc lên ăn, chứ không được cầm cái bánh mà cắn ăn, đó là ăn ngoài bát chứ không phải ăn trong bát, mà Phật dạy chúng ta ăn trong bát, chứ không phải ăn ngoài bát.

Cách thức của đức Phật dạy như vậy tức là oai nghi tế hạnh của người tu, của một người tu. Do như vậy thì chúng ta phải cố gắng tập luyện. Và đồng thời cái hỏi của con thì chúng phải tìm cách như thế nào để mà chúng ta bẻ nhỏ miếng táo đó, nó nhỏ vừa muông múc bỏ vào miệng chứ không được cầm trái táo hoặc là trái bơ mà mình bỏ vào miệng mình cầm cắn từng miếng. Bởi vì hành động ăn như vậy, nghĩa là cầm một con vật cắn xé ăn hoặc là cầm trái cây mà cắn ăn như thế này, cái hành động đó

là còn hành động của động vật. Còn con người chúng ta hơn là chúng ta có cái tay, và chúng ta có trí óc biết và chúng ta luôn ăn ở trong bát, chén chứ không phải là còn con vật để mà ăn như vậy. Do đó khi Đức Phật bảo con người có trí tuệ, cho nên cái oai nghi của mình, cái tế hạnh của mình có, cho nên Ngài bảo mình ăn trong bát chứ đừng nên ăn ngoài bát, đó là ý chúng ta để tránh hành động ăn uống của chúng ta giống như là loài động vật, tránh đi, nghĩa không có biết và không để chúng ta còn lại động vật nữa, mà là con người, thật là con người cho nên nó có cái oai nghi tế hạnh đó.

[Tu sinh hỏi]: Chè hoặc bánh trái chúng con có cần đổ vào để bát hay không, hoặc bánh thì bẻ nhỏ cho vào bát, bởi vì chè thì đã được đựng riêng trong một hộp nhỏ.

[Thầy trả lời]: Chè thì mấy con để riêng, chứ đừng đổ chung với cơm, nhiều khi các con chè cũng đổ chung, rồi canh cũng đổ chung, rồi đồ ăn nào là dưa rau cũng đổ chung, rồi cơm cũng chung thì cái món ăn của mấy con như vậy không đúng cách của Phật, Phật nói ăn món mềm món cứng phải không? Món mềm, món cứng chứ đâu phải đổ chung nó thành 1 món đâu, do cái sự ăn

uống của chúng ta nó phải đúng cái oai nghi tế hạnh.

Bây giờ chè người ta bỏ trong hộp hoặc trong cái bọc, sau khi mình ăn cơm rồi mình mới trút cái chè đó, mình trút vào trong cái bát của mình, bây giờ chè người ta đựng trong cái hộp nhỏ vậy, khi ăn đừng có lấy cái hộp mà múc ngay từ trong cái hộp đó mà ăn, mà chúng ta phải đổ cái chè đó vào cái bát của chúng ta, bởi vì cái bát là chỗ mà chúng ta ăn cơm, cho nên chúng ta không ăn trong cái hộp đó mà chúng ta trút hết chè vào cái bát.

Khi chúng ta đi khát thực mang về, người ta cho cái bọc thì mình để riêng ra đừng có trút lộn xộn trong cơm, chè cơm này kia, làm như vậy chúng ta nói rằng ăn như vậy không còn dục, nhưng thật ra thì nó không đúng cách, dục hay không dục là chúng ta làm chủ. Bây giờ chúng ta ăn cái đó mà chúng ta ngon mà chúng ta ngăn chặn được cái ngon đó mà không vì nó mà thêm khát, thì đó là cái làm chủ nó, chứ không làm cho chúng ta tê liệt ăn không biết ngon nữa, cái đó sai.

Như vậy thì chúng ta nghe, chúng ta

thấy mà không móc con mắt, khoét lỗ tai chúng ta mà cái mình nghe thấy như vậy thì trở thành con người tàn tật chứ còn gì mà gọi là người tu. Đức Phật nói người thiếu căn là người khó tu không phải dễ. Cho nên ở đây, căn chúng ta còn mà chúng ta làm chủ, chúng ta không để vương mắc vô, đó là cách thức tu tập của đạo Phật, chúng ta làm chủ, học làm chủ chứ đâu phải học làm đui, học làm cho mình không nghe hoặc là học để làm cho mình tê liệt mình không ăn có cảm giác gì. Chúng ta ăn ngon nhưng mà chúng ta làm chủ, chúng ta không thèm thôi, chúng ta biết nó là món ăn bất tịnh, dù ngon gì ngon cũng là vật bất tịnh, chúng ta dùng tri kiến của chúng ta hiểu biết rất rõ cho nên chúng ta không đắm chìm trong cái ngon đó mới là người tu theo đạo Phật.

Cho nên ở đây đừng có trộn lộn tùm lum tà la hết thành thứ cháo thập cẩm, đủ thứ hết, mặn không ra mặn, ngọt không ra ngọt, không ra gì mà mình cứ ráng nuốt như vậy là mình đã sai, mình đã sai không đúng. Cho nên khi đó mình muốn ăn món gì đó sau khi mình ăn cơm ăn chè xong rồi, thì bây giờ tới phần bánh thì mình bẻ cái bánh ra, rồi mình bỏ trong bát, rồi mình lấy cái muỗng,

nếu không có muổng thì bóc miếng bánh vừa bỏ trong miệng mình, chứ không được cầm cái bánh mà cắn, lấy một miếng bánh, cho dù bây giờ Thầy không có cái muổng mình múc đi, mình lấy cái tay nhưng mình vẫn bỏ bánh bỏ trong cái bát của mình, rồi từ đó mình mới lấy từng miếng vừa cái miệng của mình, mình bỏ mới bỏ vào miệng rồi mình ăn, mình dùng tay ăn bốc như Phật ăn ngày xưa, phải làm như vậy. Chứ không phải nói tôi ăn bốc, cầm cái bánh mà cắn ăn, thì như vậy là ăn ngoài bát, ăn không đúng cách, không đúng cái hạnh của người tu. Cho nên ở đây, mấy con tập luyện dần nó quen đi, rồi nó quen rồi mấy con sẽ thấy cái oai nghi tế hạnh rất đẹp khi mà ngồi ăn.

[Tu sinh hỏi]: Con thấy có vài tu sĩ đi khát thực không mang dép, vậy xin Thầy chỉ dạy cho con r.

[Thầy trả lời]: Ở đây thì chúng ta khi mà thấy các tu sĩ đi mà không mang dép mà người ta đi, da chân người ta chạm đất nó quen rồi, thì dưới đất nó có những loại vi khuẩn, khi mà các đi đất nó sẽ bị ngứa chân, còn người ta đi quen rồi nên nó có sự phản ứng nó không ngứa chân. Quan trọng là ở chỗ cái tu của mình là mình mang đôi

dép, mình muốn đôi dép cho đẹp, cho sang thì đó là cái phương tiện để đi, mình tránh cái sự nó làm cho mình ngứa chân hoặc là những vùng dơ bẩn thì cũng tốt. Nhưng mà đúng là cái hạnh ngày xưa Đức Phật là không có dép đâu bị vì dép đâu có, còn bây giờ thì thời chúng ta có dép, chúng ta mang quen. Khi nào mà chúng ta tập luyện mà để đi không dép, thì lúc đó Thầy sẽ hướng dẫn cho mấy con, còn bây giờ thì mấy con tự nhiên, đừng có thấy người ta không mang dép rồi mình mang dép thì mình ngại ngùng, hoặc là thế này thế khác, con hỏi vậy là đún. Hiện giờ chúng ta là những người cư sĩ cũng chưa hẳn, mà những người tu sĩ cũng chưa hẳn, cho nên chừng nào mà thấy Thầy bỏ dép thì mấy con sẽ bỏ dép. Còn Thầy chưa bỏ dép thì tức là Thầy sẽ nói những cái oai nghi tế hạnh nào đó để dạy các con. Bắt đầu mấy con cứ đi khát thực mang dép không sao hết, không có gì hết, chừng nào mà cái vấn đề đó Thầy sẽ dạy tới oai nghi tế hạnh không mang dép Thầy sẽ nói và đồng thời phải tập luyện như thế nào, để không con sẽ bị ngứa chân là một điều đau khổ và nó cũng làm cho mấy con khó tu.

[Tu sinh hỏi]: Gần cốc con có vài cái

cốc trống không người ở, có nhiều thứ trong cốc mà con không có đủ như chén, đĩa, muống, xà bông, chổi. Vậy con có được phép qua mượn mấy cái cốc đó lấy về xài không? Hay là cần gì thì cứ hỏi Cô Út, không nên qua cốc khác lấy.

[Thầy trả lời]: Đúng vậy, qua mượn mấy cái cốc đó, người ta có đồ dùng mình cũng không nên lấy mà mình muốn thì mình hỏi cô Út, cô Út sẽ cho những thứ ấy, bởi vì hầu hết một số cư sĩ khi mà về người ta bỏ lại, thậm chí như đèn đuốc người ta cũng tháo đem về hết tất để họ xài, như vậy cái hành động lấy như vậy là không tốt. Tuy cũng là của chùa thôi nhưng điều như vậy là không tốt. Còn cái thất của người khác là có người đến đó là có đủ. Mình không có thì cứ xin thôi. Ví dụ như bây giờ không có người nhưng mai một cũng có người đến thì họ có để sử dụng, không phải mình qua mình lấy thì mai một cô Út cũng sẽ cho. Nhưng mà tốt hơn hiện giờ mình đến cái thất mà mình ở không có, mình thưa mình xin những điều cần dùng không có xà bông, không có giấy, không có chổi, không có thau, không có ca thì cứ đến cô Út xin.

Mình giữ gìn mình như vậy thì tất cả

những gì trong thất đó có coi như là của một người nào đó họ chưa đến thôi, cái duyên của họ chưa đến, nhưng mà họ đến là cái của của họ để họ xài, khi họ về họ lại để lại cho một người khác, cái duyên họ đến thì có những cái đó để họ xài. Chúng ta đến mà chúng ta không có thì chúng ta cứ xin, khi về thì chúng ta để lại tất cả hết vì đó là của chùa mà, chúng ta để lại, chúng ta không mang thứ gì ngoài cái ba y một bát thôi, thì người khác mà có duyên họ đến thì họ cần dùng cái đó, chúng ta không đến thất của người ta mà lấy. Như vậy luôn luôn nó bảo vệ được cái thất nó còn nguyên vẹn, nó không mất mát thứ gì, tại vì cái thất của mình đến đây thì nó đã bị người khác đã lấy đi của người khác rồi, cho nên bây giờ mình không có. Thay vì lúc nào nó cũng có đủ đồ dùng hết nhưng vì có người đến thấy cái thất này không có họ lấy đi, cho nên bây giờ nó không có cho nên mình đến mình phải xin.

[Tu sinh hỏi]: Những cái cốc bên cạnh vì không người ở nên bị dơ không ai quét dọn, vậy con có được quét dọn hay không vào lúc rảnh rang

[Thầy trả lời]: Được, bởi vì chẳng hạn như cái thất đó không ai ở mà thấy đèn nó

vẫn sáng thì mình có quyền tắt đèn để tiết kiệm, và cái thất đó không ai ở thì nó dơ, nó bị rác này kia, mình có thể quét dọn sạch sẽ. Bởi vì, những cái thì giờ mình rảnh, những cái thì giờ mình nghỉ, chính mình làm công việc đó để bảo vệ được cái Tu viện, cái trách nhiệm là mình có bốn phận bảo vệ cả cái tu viện chứ không riêng cái thất của mình không, cho nên mình không thờ ơ. Khi mà người khác người ta đến, người ta vừa đến người ta cũng thấy sạch sẽ người ta vào. Còn nếu mình không quét dọn cái thất đó thì các con thấy mỗi lần mà có người đến xin thì Cô Út với một số mấy cô ra dọn dẹp trong thất của mấy con, bởi vì lâu ngày không có ai ở nào là rác rến này kia dơ. Nếu mà chúng ta ở gần mà thấy vậy, chúng ta đến chúng ta chăm sóc thì có khi có người ở thì cô Út đỡ cực khổ mà người ta ở cũng sạch sẽ. Có thì giờ chúng ta rảnh rang chúng ta chăm sóc một hay là hai cái thất gần của chúng ta thôi, không có ai ở đó để quét dọn thì đó là điều tốt, không có gì hết.

Khi mà có người khác đến ở mà mình đã làm sạch sẽ cho người khác ở thì điều đó là điều hãnh diện lắm mấy con, chớ không có gì hết. Thầy thấy mỗi lần có người xin

đến ở thì cô Út và mấy cô phải đến dọn, rửa, quét này kia rồi mới đưa vào, chứ đưa vào mà người ta mới ở xa, người ta đến thì người ta rất là lọng cọng trên vấn đề này, chổi cũng không biết ở chỗ nào, mà nước cũng không biết ở chỗ nào cho nên người ta không biết làm sao cho cái thất này sạch sẽ. Do như vậy, mấy con ở gần mà thấy nó có những cái điều gì bản thì mấy con quét dọn, thì nó quá hay, quá đỡ cho cô Út nhiều.

[Tu sinh hỏi]: Xin Thầy chỉ dạy cho chúng con biết cách ngồi tu Tứ Niệm Xứ, khi ngồi mắt có được tự do nhìn hay không, giống như tự nhiên, không phải nhìn chăm chăm vào một vật.

[Thầy trả lời]: Tu Tứ Niệm Xứ nó tu trên bốn oai nghi mấy con, nó không bắt chúng ta phải tập trung nhìn chăm chăm như là tu Chánh Niệm Tĩnh Thức đầu, nó không phải vậy, tu Tứ Niệm Xứ là chỉ trên 4 chỗ để khắc phục những ưu phiền của nó thôi, còn nó như một người bình thường, sống bình thường mới gọi là Tứ Niệm Xứ, chứ không phải tu Tứ Niệm Xứ mà bắt chúng ta ngồi thiền nhập định, đó không phải. Tứ Niệm Xứ các con nghe Pháp Tứ Niệm Xứ: *trên thân quán thân để khắc phục tham*

ưu; khi có *ưu* thì mình làm cho nó hết *ưu*; *trên tâm quán tâm để khắc phục* *tham* *ưu* là khi mà cái tâm nó có những cái niệm nó làm *ưu* thì mình mới khắc phục nó, còn không có thì thôi thì nó là bình thường thôi, chứ nó đâu phải ngồi đó mà kiểm chế nó bằng cách nhìn chăm chăm để giữ cái tâm thanh thản đâu. Chính nhìn chăm chăm mà giữ thanh thản thì trái lại nó không phải Tứ Niệm Xứ. Chúng ta sống bình thường có *ưu* thì trên thân, thọ, tâm và các pháp thì chúng ta nên tác ý, nên dùng các pháp để đẩy lùi để không còn chướng ngại nữa thì thôi. Thì như vậy mới gọi là tu Tứ Niệm Xứ. Cho nên ở đây chúng ta mất thì được nhìn ngộ tự do, nhưng mà có gì chướng ngại ở trong thân tâm chúng ta,

Ví dụ, như ngồi tu Tứ Niệm Xứ mà con có thể nhìn trời, nhìn mây gì cũng được hết, mà mình nhìn nhưng mà mình lắng nghe được thâm tâm mình có chướng ngại gì không, còn không có chướng ngại thì không có sao hết. Cho nên tu Tứ Niệm Xứ rất dễ dàng, bởi vì, các con nghe cái định sáng suốt không, tức là cái định thư giãn, nghỉ ngơi, nó là tiền thân của tu Tứ Niệm Xứ đó, cho nên Tứ Niệm Xứ mà con tu Thầy nói người

ôm tu Tứ Niệm Xứ là chỉ có quét thân, thọ tâm, của nó thôi, chứ không phải tu gì hết, nó không có ôm thọ pháp gì hết. Như vậy mới biết là tu Tứ Niệm Xứ chứ không khéo là không phải tu Tứ Niệm Xứ, bởi vì nó là chánh niệm, cái niệm bất động chứ không có gì hết, chứ không phải chánh niệm mà nó ở trong cái niệm thân hành hoặc là niệm hơi thở của nó, nó không ở trong đó, nhưng mà khi tâm đã an lạc vô sự tự nó nó biết hơi thở ra vô, chứ nó không có tập trung trong hơi thở. Cho nên tu Tứ Niệm Xứ rất dễ dàng, không có gì khó khăn hết.

[Tu sinh hỏi]: Mọi sự động tĩnh của các cơ trên cơ thể hoặc các bộ phận của thân con cần biết hay là không?

[Thầy trả lời]: Nghĩa là luôn luôn mình tu Tứ Niệm Xứ tức là mọi sự kiện xảy ra trên thân và tâm mình đều biết hết như vậy mới gọi là tu Tứ Niệm Xứ, để mình biết mình khắc phục nó.

[Tu sinh hỏi]: Khi bị ngáp, vậy con nên để tự nhiên hay là phải tác ý liền, để không cho nó ngáp con thấy khi tác ý thì ngáp ngừng ngay.

[Thầy trả lời]: Sự thật ra nó ngáp có

nghĩa là nó đang buồn ngủ, thì mình tác ý để cho nó dừng cái ác pháp đó, tức là nó sắp sửa có hôn trầm thù miên, tức là nó báo động cho mình biết, tức là con ngáp là nó báo động biết là con sẽ buồn ngủ rồi, cho nên vì vậy mình nên tác ý bảo đừng đi, ở đây định tỉnh là đúng, chừng nào người ta cho đi ngủ thì ngủ, chứ không có ngáp ngáp gì hết. Còn nếu mà nó còn ngáp nữa thì đánh cho nó một bạt tay là nó ớn, con hiểu chưa? Nó báo động cho mình biết là đó là nó muốn ngủ rồi nhưng mà mình giờ này thì chưa cho ngủ.

Như vậy là tất cả những câu hỏi của con, ở đây mấy con cũng nên áp dụng chính những lời mà Thầy dạy cho mấy con thấy để mà biết cách sau này mà tới những giờ mà học về oai nghi tế hạnh, sau này mấy con tiến hơn nữa thì tức là mấy con Định Vô Lậu thì mấy con quán xét thì Thầy thấy nó không, thì tới định Chánh Niệm Tỉnh Giác mấy con biết nhiếp tâm được 30 phút rồi thì bắt đầu Thầy giảng oai nghi tế hạnh cho mấy con, tức là những giới luật đức hạnh điều là mấy con được học hết. Tu sĩ và cư sĩ đều được học hết.

Bộ giới Luật mà Thầy sắp sửa mà cho

ra đời nó 6 tập chứ không phải là 1 tập hay không phải là 2, 3 tập đâu mà 6 tập đó thì mấy con ngồi trước mặt Thầy đây là cư sĩ mấy con đều được học hết. Không có người nào mà Thầy không bắt buộc học, học mà học luôn cả oai nghi tế hạnh. Bởi vì đạo Phật là đạo đức, cái đạo đức cho nên đức hạnh rất là quan trọng. Do nó là đạo đức con người nên nó toàn hoàn phải học oai nghi tế hạnh, không có người nào là không học. Ở đây Đạo Phật không phải là Đạo không, mà nó là đạo đức, đạo đức nhân bản nhân quả buộc lòng mấy con phải học oai nghi tế hạnh để thực hiện cái đạo đức của nó. Giới luật mấy con phải rành, người nào nói cái gì cũng phải rõ ràng, đức hạnh ở đâu, chỗ nào, mấy con phải cụ thể rõ ràng, chứ không được mà học để có, học lơ mơ đâu, để chúng ta sống hằng ngày qua cái hành động đạo đức của chúng ta mà không thuộc, không hiểu thì làm sao sống, làm sao đúng được.

Cho nên hiện giờ cái đầu tiên mà Thầy thấy ở đây nó được tổ chức cho mấy con đi khát thực đó là một điều đức hạnh, cái hạnh của người tu sĩ rồi đó. Mấy con ôm bát đi xin ăn đó là bắt đầu để chuyển biến cho một giai đoạn và cơm mà không có nấu ở

trong nhà bếp ở trong tu viện nữa mà ở đâu nấu đem đến đây đó là chuyển biến rất lớn của cái sự tu tập của chúng ta. Để đi dần vào cái đức hạnh của thời Đức Phật, cái oai nghi của thời đức Phật. Trong chùa không được nấu nướng, mà từ lâu Thầy ước ao cái điều đó lắm, mà đến hôm nay mới thực hiện được thì mấy con thấy đó là ước nguyện của Thầy đã thành tựu được rồi đó. Ở đâu người ta đem cơm đến đây mình không cần nấu gì, đó là cái hạnh của thời đức Phật, mà trong khi cả tăng đoàn như vậy mà không nấu nướng, 1250 vị tỳ kheo mà không nấu nướng, mấy con biết ở đâu người ta đem đến hoặc là mình đi xin thôi, chứ còn trong chùa không được nấu. Và mình ở đất nước Việt Nam thì những chùa đều có những nhà bếp nấu nướng hết, thậm chí như các tu viện tu thiền mà vẫn có cái nhà bếp ở trong tu viện. Còn bây giờ mình biến dần được đất nước chúng ta có chỗ mà tu như thế này như thời đức Phật thì tốt, nhưng làm sao duy trì được, đó là cái khó bởi làm sao duy trì cho được.

Đây là cái tập của Kim Quang, Thầy trả lại cho con. Và tiếp tục hiện giờ đó, thì mấy con ghi cho kỹ, 1 ngày, 2 ngày thì mấy con nghe kỹ Thầy giảng, 1 ngày 2 ngày mấy con

xét lại, xét lại cái sự nhiếp tâm của mấy con kỹ như thế nào, để ghi chép cho đúng là 1 phút thì để 1 phút, 2 phút thì để 2 phút, xét lại trong những ngày gần đây. Đây là bắt đầu qua cái vấn đề tu tập tỉnh thức rồi mấy con, khi mà mấy con ghi kỹ hẳn hoi rồi, Thầy xét kỹ rồi, Thầy bắt đầu vào lớp học Chánh Niệm Tỉnh Giác, buộc lòng mấy con nhiếp tâm được phút nào thì chắc phút này, chứ còn không có được tham nữa, để rồi từ căn bản đó mới nâng các con đi lên, đi lên để nhiếp tâm, bắt đầu đây là tu về chánh niệm nhất định là chúng ta chết bỏ, chứ chúng ta không có nói tôi nhưc đầu tôi không tu được là không được, nhưc đầu chết bỏ.

Tới lúc này Thầy dạy nhiếp tâm là chết là Thầy cho chết, Thầy đem chôn liền, cái này không có sợ đâu. Nghĩa là dạy bây giờ mà mấy con nói bây giờ nhưc đầu quá, loạn thần kinh, Thầy nói điên thì Thầy đem Thầy nhốt trong bệnh viện Biên Hòa chứ Thầy không có sợ đâu. Nghĩa là lúc này là lúc chúng ta chứng đạo chứ không thể nào mà chúng ta còn sợ hãi cái sự chết chóc, cái sự bệnh tật, mà có Thầy thì mấy con đừng có sợ.

Thầy dạy mấy con có căn bản để mấy

con đi vào, từ lâu Thầy có kinh nghiệm trên cái sự hướng dẫn. Tu mà sai là ức chế tâm để đến khi mà bị căng mặt căng mày Thầy đã biết hết, cái cách thức của mấy con tu tập như thế nào Thầy đã biết hết.

Còn bây giờ Thầy dạy mấy con đi từng phút từng giây mà mấy con đi lên, để mức độ nào mà nó thích nghi được thì mới tăng lên, mà không thích nghi được thì không cho tăng lên. Nghĩa là thích nghi thì coi như là mình ổn định được cái thần kinh của mình, mà không thích nghi mà mình chưa ổn định được thần kinh mình, mình tiến tới thì nó loạn thần kinh, các con hiểu không? Mà nó rơi vào các tướng nữa, nó khó. Còn bây giờ có sự hướng dẫn của Thầy, Thầy nói bây giờ mấy con tu 1 phút cho Thầy, người nào tu 1 phút thì ghi 1 phút, người nào tu 2 phút ghi 2 phút, để mà Thầy kiểm tra cho chặt chẽ mà Thầy nâng đỡ cho mấy con lên, chứ còn không tu lơ mơ đâu, không tu như mọi lần nữa đâu, mọi lần là để cho mấy con tự tu thôi, cho nên Thầy biết mấy con dặm chân tại chỗ, không tu tới đâu. Còn bây giờ nói về tỉnh thức là phải tu như thế này, thế này. Bắt đầu kiểm tra lại cái sức nhiếp tâm của mấy con ở 1 phút hay 2 phút, điều đó là điều

phải chắc chắn.

Vậy mấy con kiểm điểm lại coi trong những giờ tu đó, mấy con đi kinh hành, mấy con hít thở, nhiếp tâm coi nó đạt được như thế nào, mấy con ghi vô cho Thầy. Nhiếp tâm là mấy con biết được hành động của mấy con, mà không nhiếp tâm được thì có khi nó nhớ cái hành động mà có khi quên, tức là nhiếp tâm không được. Còn nhiếp tâm được là lúc bấy giờ 1 phút, 2 phút, 3 phút vẫn biết rõ ràng cái hành động của mình đó là nhiếp tâm được. Còn an trú được là không có 1 vọng tưởng nào, không 1 niệm nào xen vô được gọi là an trú. Còn chưa an trú thì có niệm mà an trú là không có niệm. Mà ở đây nhiếp tâm được rồi an trú chưa được. Chẳng hạn bây giờ con nhiếp tâm được 5 phút mà chỉ an trú được 2 phút. Thầy căn cứ vào chỗ an trú của mấy con để rồi bắt buộc con nhiếp tăng lên 4 phút, an trú luôn là ở 3 phút, nhưng mà nhiếp tăng lên là 4 phút, và đồng thời trong 4 phút đó mà nhiếp 1 thời gian trong 1 tuần lễ thì Thầy sẽ tăng lên an trú lên 4 phút, mà 4 phút được rồi thì mới cho con nhiếp lên 5 phút, vẫn giữ an trú trong 4 phút, tu từng bậc. Sau khi mình nhiếp tâm trong 5 phút được thì bây

giờ an trú trong 5 phút. An trú trong 5 phút được mới tăng lên 6 phút, đi từng bước, chứ không tu lu bù nữa, không có tu đại nữa, giờ nào ra giờ nấy. Đó là cách thức tu tập dưới sự hướng dẫn của Thầy.

Cũng như bây giờ, các con quán cái Định Vô Lậu sai thì chỉnh mấy con lại, sửa lại, không có được để cho mấy con sai nữa, cứ như vậy xoáy vào cái tri kiến của mấy con, tại thấy đúng hiểu đúng, không có hiểu 1 cách mơ hồ, 1 cách lệch lạc như vậy không được, đó là cách thức hướng dẫn cho mấy con đi vào tri kiến giải thoát.

Còn hướng vào cái nhiếp tâm an trú để mấy con đẩy lùi tất cả những bệnh khổ trên thân mình, để thực hiện được đạo lực, và cuối cùng mấy con đủ sức để làm chủ được sự sống chết của mấy con tịnh chỉ hơi thở hoàn toàn, đó là sau khi mấy con làm chủ được sự sống chết của mấy con là đủ rồi. Tới đó thì coi như mấy con đủ sức không còn lo gì nữa hết.

Việc tu tập hôm nay mục đích là đem mấy con đi đến chỗ mấy con làm chủ, làm chủ được tâm tức là Định Vô Lậu, không bao giờ mà các con còn phiền não đâu,

đau khổ trước ác pháp tác động.

Cái thứ 2 là làm cho mấy con làm chủ cái bệnh để khi thân các con có bệnh là con có chỗ tựa, các con đẩy lui bệnh ra khỏi thân.

Rồi cái thứ 3 nữa đó là do cái thân, cái tâm của con không phiền não, cái thân không có bệnh đau, đẩy lui được bệnh cho nên cái cơ thể già yếu của mấy con quá thướt, mạnh khỏe, không còn lụm cụp, không còn yếu đuối, không còn lẫn lộn, nó đã giúp được cho mấy con ở chỗ thân già lớn tuổi yếu đuối của mấy con không còn yếu đuối nữa.

Đến cái thứ 4 thì nhờ cái thân tâm của mấy con được thanh tịnh, được làm chủ như vậy rồi thì nó có đủ Tứ Thần Túc cho nên cái Định Thần Túc mấy con sẽ nhập vào được cái Định Tứ Thiên, mấy con tịnh chỉ hơi thở, lúc bấy giờ mấy con làm chủ được cái sự sống chết của mấy con, cuối cùng như vậy là mấy con làm chủ được bốn sự đau khổ của mấy con là sanh, già, bệnh, chết. Thầy dìu dắt mấy con đến đây là đã đủ rồi, Thầy không dắt nữa, từ đó mấy con muốn làm gì thì làm tự mấy con, nhưng mà Thầy

cắm bặt, người nào mà có thần thông, hiện thần thông không phải là đệ tử của Thầy, điều đó mấy con đừng có dụng thần thông mà lừa đảo người ta để mấy con làm danh làm lợi là không được, Thầy cắm bặt cái vấn đề đó. Nghĩa là thà chết thực hiện đạo đức chứ không được thực hiện thần thông, thần thông là những trò ảo thuật để gạt người ta làm cái này cái kia để tạo danh tạo lợi, Thầy không chấp nhận điều đó và ngày xưa Đức Phật cũng căn dặn điều đó. Người nào thực hiện thần thông là người đó không được giáp mặt Thầy, không được ở đây. Thầy nói trước mấy con, bởi vì tu tới đây mấy con sẽ có đủ khả năng nhưng mà Thầy buộc mấy con là không làm cái điều đó, không thực hiện những điều này cho ai biết hết, mà hễ thực hiện ra mà có người nào nói Thầy rồi, thì Thầy coi như đương nhiên người đệ tử đó không được ở trong cái dòng của Thầy, coi như ngoại đạo, Thầy không chấp nhận. Nghĩa là người nào đó có 1 chút ít gì thần lực mà thực hiện cho người khác biết mà Thầy được nghe lại thì đương nhiên người đệ tử đó Thầy không chấp nhận. Thầy căn dặn trước mấy con, mà các con cứ thực hiện đức hạnh, thì Thầy sẽ chấp nhận là đệ tử của Thầy, đức hạnh không làm khổ mình

khổ người, đó là cái mục đích chủ trương của Đạo Phật ngày xưa cho đến hôm nay mà Thầy là người đã dựng nó lại thì Thầy cũng lấy việc này để dựng lại.

Bởi vì hầu hết là các tôn giáo đều có thể hiện thần thông, mà thể hiện thần thông để lừa đảo chúng sanh, trừ ra Phật giáo là cấm đệ tử của mình thể hiện thần thông. Nhưng mà Đại Thừa đã làm nát Phật giáo hết cho nên có những cái thần thông đưa đi Đạo Phật.... Không phải là người tu theo đạo Phật không có nhưng mà người ta thấy cái chuyện đó nó không quan trọng người ta không cần, người ta chỉ thực hiện đạo đức để không làm khổ mình, khổ người cho mọi người, mọi người trên hành tinh này để đem hạnh phúc cho họ, sự sống bình an cho họ, đó là hạnh phúc rồi, đó là giải thoát rồi, chứ đâu phải là làm chuyện ảo tưởng như vậy để mà lừa đảo người ta bằng cách đó. Đời nay, bây giờ thực hiện thần thông là họ tập trung họ bỏ tiền bạc họ cúng dường, cầu danh lợi, họ tạo các thứ rất là ghê, cho nên ở đây Thầy không chấp nhận cái điều đó. Chúng ta thà nghèo, thà đi xin ăn mà các con còn nhớ được. Khi Phật tử mà cúng dường, y áo hoặc là tứ sự cho chúng ta, chúng ta thiếu

thì chúng ta nhận mà thừa thì không được nhận, từ chối liền không được nhận,

À bây giờ nói tôi nhận để tôi đem về để tôi cho người này người kia, mấy con nhớ đừng nhận. Nghĩa là cái người mà cúng dường phải hỏi: Bạch sư, bạch Thầy con muốn cúng dường cho sư Thầy cái y áo, phải hỏi trước mà không hỏi mà đem cúng dường là không nhận, mình phải kiên quyết mạnh mẽ, nếu mình không cương quyết mạnh mẽ là mình có tâm tham trong cái tứ sự này. Mình tham, cho nên mình phải diệt lòng tham của mình ngay tức khắc không để cho Phật tử sai khiến mình trên nhục dục. Cho nên Thầy thấy hầu hết là tu sĩ hư là do Phật tử cúng dường sai, mà chúng ta vì lòng tham mà chúng ta cứ chất chứa đó là cái sai. Cho nên chúng ta phải mạnh bạo, can đảm. Y áo tôi còn nhất định là không thêm 1 bộ nào nữa, không thêm cái y nào nữa, từ chối ngay liền. Cái dao cạo râu còn, cúng dường thêm đừng để dành 2 cái là phạm giới, do đó chúng ta từ chối liền, tôi còn chừng nào hết tôi xin. Mục đích chúng ta hết xin chứ không có được để dành, không được dư thừa.

Ví dụ, như mình có một chai dầu, mà cúng thêm một chai dầu, tôi không nhận,

chừng nào tôi hết tôi xin Phật tử, còn bây giờ không nhận bởi vì giới luật tôi đã mang ở trong thân tôi rồi, tôi đã thọ giới luật rồi tôi không làm điều này, xin Phật tử thông cảm.

Chứ thường thường là Phật tử người ta không hiểu, người ta tưởng cúng dường cho những bậc tu hành sẽ được phước báu, rồi riết rồi cái phước báu không thấy mà ông Thầy đó đọa, đọa làm sao vì đồ đạc quá trời, đi đâu cũng phải xách theo là khổ đau, cho nên cái này là cái khổ đau, cho nên cấm bật. Và đồng thời người tu sĩ mà người Phật tử cúng dường tiền bạc không nhận, chừng nào chúng tôi đi đường không có chúng tôi xin, đó là một người tu sĩ. Nhận tiền là sai rồi không đúng, bởi vì cái giới không cất giữ tiền, khi nào chúng tôi đi đường chúng tôi xin trên quãng đường đó, tôi xin khai giới cất tiền, rồi tôi đi trên đường đó đến chỗ vị trí tôi an ổn rồi, thì tôi sẽ gửi lại số tiền đó, tôi không giữ lại, như vậy là tôi vá giới; Khai gia trì phạm mà. Luôn luôn lúc nào mấy con học giới luật rồi thì Thầy sẽ dạy cái điều này.

Cho nên chúng ta hoàn toàn là những con người giải thoát, không bị nô lệ tiền bạc, không bị sai bởi vật dụng, vật chất của thế gian, y áo chúng ta không bị sai xử. Đó là

cách thức ở đây tu tập, càng ngày Thầy xiết các con vô khuôn phép hết, mấy con chịu nổi là nổi, còn không nổi thì coi như cho mấy con đi ra chứ Thầy không chấp nhận, nghĩa là Thầy nói còn 1 người mà sống đúng là Thầy chấp nhận ở đây, mà không sống đúng là coi như hiện giờ Thầy thấy mấy cái sai của mấy con là Thầy phạt mấy con quý hương, cái lỗi của mấy con. Thứ 2 là Thầy sẽ cho các con ra dự thính mà thôi, các con chỉ ra dự thính, đó là cái lòng thương yêu của Thầy, chứ sự thật ra mấy con giới luật không có nghiêm chỉnh thì Thầy không chấp nhận chút nào. Thầy đào tạo mấy con từ trong cái đức hạnh, cho nên cái giới luật căn bản nhất cho đức hạnh của chúng, thì cái người tu sĩ cũng như người cư sĩ ở đây là như nhau, bình đẳng như nhau, chứ đừng nói tôi là cư sĩ tôi không có giữ giới đó đâu, giới đó của quý Thầy chứ không phải tôi. Không, mấy con đến đây là lớp học để đào tạo bậc A la hán thì giới luật của mấy con cũng y như tu sĩ, các con cũng đều là con người, mà khi muốn đến đây tu để giải thoát, thì mục đích của mấy con là trở thành tu sĩ chứ không phải là cư sĩ. Cho nên vì vậy mà những gia duyên gia đình của mình đều là mình nói rõ hết. Ở đây mục đích tôi đến đây tu chứ

không phải đến đây ... chứ không phải đến đây mà còn chồng, còn vợ, còn này kia nữa. Đến đây là mục đích tôi tìm sự giải thoát, còn không thì mấy con được dự thính thôi.

Cho nên đây là lớp đào tạo thực sự để mấy con đi đến chứng quả A la hán, mấy con có chấp nhận thì mấy con sẽ ở tu mà không chấp nhận thì mấy con cứ về và dự thính thôi.

Thì Thầy nói càng lúc Thầy xiết vô giới luật, bộ giới mà Thầy viết, mấy con đã đọc được 2 tập rồi chứ gì, mấy con biết. Đó là còn 4 tập nữa, thì các con biết còn những cái giới gì ở trong đó nữa mấy con chưa biết đâu, Thầy sẽ viết hết hết những oai nghi tế hạnh của người tu. Cái giới luật của nó đem lại cho mấy con có đời sống phạm hạnh hân hòi, cái gương hạnh tốt của người tu, cái gương hạnh của một con người hân hòi đàng hoàng. Cái đạo đức cao thượng của đạo Phật là ở chỗ này, nhớ kỹ chưa, bây giờ mấy con còn hỏi Thầy gì nữa không, đây là cái lớp đào tạo hân hòi.

[Tu sinh hỏi]: Kính thưa Trưởng lão cho con hỏi câu hỏi này. Chỗ con hiểu là vào ngày chính thức là cái ngày 2 tháng 11 tức là

ngày khai giảng cái lớp này, chính thức là cái ngày đó...

[Trưởng lão trả lời]: Đúng rồi từ lúc Thầy mở cái tu viện mà đến cái ngày 2 tháng 11 tức là ngày 01.10 Âm lịch. Cái ngày Thầy bắt đầu mở lớp học này để đào tạo những người tu chứng, đó là chuyển pháp luân lần đầu tiên trong cuộc đời của Thầy là đào tạo cho được. Thầy tuyên bố rồi, các con có nghe Thầy tuyên bố: Cái lớp này đào tạo mà không có người tu chứng, thì Thầy đốt sạch sạch vở Thầy đốt hết, Thầy không để lại cho đời sau. Bởi vì Thầy thấy con người tu không được, Thầy đem hết sức lực của Thầy đào tạo mà không tu chứng, không chứng đạt được cái chân lý của Đạo Phật, đương nhiên là giáo Pháp mà Thầy đã triển khai ra của Phật ra như vậy là không người tu chứng, là không ai còn tu được nữa, dẹp không được để, đốt sạch không để đời sau con cháu chúng ta thấy khổ với cái giáo Pháp này.

Đọc thấy hay mà làm không được thì để làm gì đây, đốt sạch và Thầy tuyên bố lần cuối cùng giáo Pháp này tu hành không được, Thầy tuyên bố mạnh dạn mà, Thầy không để đời sau người ta khổ vì cái giáo Pháp này.

Còn những người ham danh ham lợi để đó để cầu danh cầu lợi cho mình, để làm cho con cháu chúng ta khổ như kinh sách Đại Thừa, tu được những gì để mà để đó bây giờ ai cũng tập trung tiền bạc cứ cao, xây chùa cho cao, Phật lớn tốn biết bao nhiêu tiền của, trong khi người ta làm từng đồng từng các, bao nhiêu người còn bất hạnh trong xã hội, người ta đói khổ mà mình xây dựng như vậy để làm gì, đạo Phật không có mục đích đó, mà bây giờ giáo Pháp Thầy đưa ra nó là cái nền đạo đức, mà bây giờ người ta thực hiện không được nữa thì cái nền đạo đức này là gì, chẳng qua là mình nói suông thôi, một mình Thầy làm được mà mọi người không làm được thì dẹp bỏ, con người không đủ duyên để làm gì cho người ta khổ, đó là Thầy đã tuyên bố trong cái buổi đầu tiên Thầy khai giảng lớp này. Con nói đó là ngày chuyển Pháp luân lần đầu tiên trong đời Thầy là đúng. Nghĩa là cái lớp đào tạo mà.

051-(LCK-024C)

- * Vấn đạo oai nghi tế hạnh khát thực
- * Thiên định Tam Minh
- * Đường đi nhân quả
- * Nhiếp tâm an trú

[**Tu sinh**]: Chơn Thiện xin có câu hỏi thứ hai cho Trưởng Lão, lúc này là Trưởng Lão có nói về cái vấn đề đi khát thực đó, là mỗi người bắt đầu từ 10h, thay vì lúc trước là 10 giờ sau cách đó là 15 phút là đi kinh hành, nhưng mà lúc này Trưởng Lão có nói có chỗ là bắt đầu từ 11h mới chính thức là bắt đầu thọ trai, ví dụ: con đi khát thực là 10 giờ 15 phút, con về là 10 giờ 30 phút thì con phải chờ đúng 11 giờ con mới bắt đầu thọ trai hay là sao ạ?

[**Thầy**]: Không. Trong khi con khát thực về thì ngay đó con muốn thọ trai hồi nào trong cái khoảng thời gian đó, 10 giờ con khát thực về cứ thọ trai, chứ không phải. Ngày xưa, Đức Phật cũng vậy, đi khát thực rồi Đức Phật đi lại cái gốc cây, cái khu nào

đó yên tĩnh, cái vườn xoài nào đó vô đó mà thọ trai rồi chứ không phải đem về cái thất mình đâu, tu sĩ cũng vậy, cho nên nó không phải là tập trung để mà ăn cũng như là ở bên Đại thừa đâu, người nào khát thực rồi đi tìm cái nơi nào đó mà thọ trai, đó là tế hạnh, vì vậy mà trong khi mấy con tập trung mấy con. Hôm đó, thì cách người khu 1, khu 2, khu 3. Nhưng hôm nay, Thầy thấy qua cái vấn đề mà như vậy nó bất tiện, nhiều khi có một cái khu 1 nó đi rồi, rồi cả 5-10 phút sau nó mới có khu kia đi thì như vậy bất tiện lắm, còn thời gian nó thừa nhiều quá, mà mấy con thì lại chờ trong khoảng thời gian đó, rõ ràng là mình đang chờ chứ gì. Do đó, thì bây giờ mấy con cứ từ trong thất của mấy con đi ra đó thì sự đi khát thực, ví dụ như 10 giờ mình ra đó nếu mà đông thì mình giữ oai nghi tế hạnh của mình, đứng mà vẫn tu mà mấy con, đứng chờ mà vẫn tu coi như tốt chứ sao, nhưng mà phải đứng có oai nghi tế hạnh cách ra mỗi người vậy 3 thước, 4 thước hay 5 thước gì vẫn được, nhưng vẫn đứng yên lặng trong cái sự tu tập của mình và cái sự chờ đợi đó nó cũng nói lên được cái nhẫn nại của mình chứ đâu phải không, cho nên mỗi cái đều có sự tu

tập. Cho nên, hôm đó thì khu 1, khu 2, khu 3; nhưng hôm nay, chúng ta có thể tới cái giờ đó thì ai cũng có thể đi khát thực được hết, nhưng mà mình trên bước đường đi, thì cái người đi trước thì họ khát thực trước, người đi sau khát thực sau, mình đi có ngăn nắp có nề nếp chứ không phải gì hết, giống như cái đoàn đi khát thực con thấy ở đây có đoàn chư tăng đi như thế này thì rõ ràng là người ta đi có đoàn chứ không phải không đâu, còn cái này ôi thôi cái gì đi khát thực có ba, bốn người rồi chờ cả 5-10 phút mới thấy đi nữa, như vậy là mình thấy ở trong tu viện của mình cái giờ đó là giờ khát thực, do đó thì cái khu nào đi cũng được hết.

Các bác người Cư sĩ thì chúng ta cũng đi khát thực được chứ không phải không. Thì do đó, chúng ta phải ôm bình bát đàng hoàng chúng ta đi và đồng thời chúng ta cũng đi có nề nếp, ngăn nắp đàng hoàng chứ không phải là đi lộn xộn, người đi qua kẻ đi lại, đi hàng ba, hàng tư; khi mà đi ra như vậy đó thì chúng ta đi hàng một, chứ đừng có người chỗ này đi ba người, chỗ kia đi hai người đi song song nhau, điều đó không tốt, khi mình đi sau thì cứ lần lượt mà mình đi sau, đừng vội vàng mình đi lướt qua thì

hông được, mình tập tế hạnh của mình để làm tế hạnh, sau này tới oai nghi tế hạnh mà đi khát thực thì thầy sẽ dạy cái này kĩ hơn vì nó có sách vở đàng hoàng, bây giờ thì nói chung chung thôi, cho nên tới giờ đó thì mấy con lượng à bây giờ mình, nhưng mà khoảng từ 10 giờ đến 11 giờ, 10 giờ ví dụ mình bắt đầu mình đi thì tới 11 giờ thì cái khoảng đó là cái khoảng còn đi khát thực, nhưng mà 11 giờ một phút, hai phút thì không nên đi nữa, mình không đi nữa, tại sao vậy? Tại vì ở đây nó không phải là như mình đi chợ đi búa, như đi ra ngoài chợ mà xin, mà ở đây mình đi có chỗ, có nơi, cho nên khoảng thời gian đó, mình dành để cho mình đi khát thực trong cái giờ đó thôi, rồi sau đó trở về trả lại cái sự im lặng cho cái tu viện, chứ để từ đây mà cho đến 12 giờ còn đi khát thực thì coi như là không có sự im lặng, còn bóng dáng mình đi tới đi lui nó cũng động, thành ra tốt hơn cái khoảng thời gian mình đi khát thực là 10 giờ đến 11 giờ, thì bên nữ họ cũng 10 giờ đến 11 giờ, bên nam cũng 10 giờ đến 11 giờ.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, buổi trưa khi thời khóa mà đến 11 giờ, 10 giờ đến thời khóa 11 giờ nó ...4:11'... thế thì bây giờ con

thấy thời khóa đó không phù hợp).

[Thầy]: À, nó không phù hợp à con? Cho nên theo thời Đức Phật thì cái buổi sáng là cái buổi dành cho đi khát thực chứ không phải là còn ưu tu, cho nên vì vậy bây giờ con tăng lên, thí dụ con tăng lên thay vì 10 giờ con xả ra rồi, phải không? Thay vì bây giờ con tăng giờ lên tới 11 giờ con mới xả ra để khát thực phải không, 11 giờ mới đi, đi khát thực thì như vậy là mình phải giữ trọn cái nội quy của tu viện đó, thì coi như là thay vì con phải tu thêm từ 10 giờ đến 11 giờ, thay vì 10 giờ con xả ra, con đi khát thực như mọi người, bởi vì cái đó là cái hạnh qua khát thực của mình rồi.

Sau đó, mình về ăn cơm mình nghỉ, thì thay vì 2 giờ mình mới tu thì bắt đầu mình tu 1 giờ, mình đổi lại đó, mình tu 1 giờ, để thay vì mình tu tới 11 giờ mình mới xả thì mình trừ bù lại, thì thay vì cái thời gian mình ăn rồi thì mình nghỉ tới 1 giờ mình bắt đầu mình tu lại trước mọi người là một giờ, họ tới 2 giờ thì mình đã tu 1 giờ rồi, mình trừ bù lại cái chỗ 11 giờ đó để cho mình giữ cái thời gian mà khát thực cho nó đúng, nó không sai lệch. Vậy là con phải chỉnh đốn lại cái thời khóa của mình trong cái thời gian

đó, để không khéo thì giống tới 11 giờ mới thấy còn ông ôm bát đi xin, có phải không mấy con thấy, cái giờ mà hồi nãy sao mà người ta đi xin đông đảo, tới bây giờ giờ này mới có một ông đi muợn quá vậy, rồi thậm chí là 12 giờ thấy một ông loạt thoát đi nữa, rồi cái kiểu này mai một 5h giờ chiều cũng còn thấy ôm bát đi xin nữa thì nguy hiểm, cho nên mình phải đi trong cái khoảng thời gian nào đó để nó nói lên được cái oai nghi của cái thời gian nhất định của tu sĩ chúng ta có thời gian đàng hoàng để tu luyện, Thầy muốn tổ chức lại cho nó chỉnh đốn lại cho nó hoàn tất hơn nữa.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, bát của tôi nặng quá, tôi mang không nổi tôi mang cái bằng mũ cũng giống cái bát kia được không Thầy?

[Thầy]: Cũng được con, không có sao, con sợ nặng mai một Thầy cho cái bát nhựa, nghĩa là ít hôm nữa Thầy sẽ xin người ta làm cái bát nhựa, để coi cái bên nhựa đó họ làm được không, chứ họ đã có làm cho Thầy cái bát nhựa rồi nhưng mà vì nó sợ độc.

[Tu sinh]: Dạ con mang đi cũng giống như cái mà hiện nay bằng sành đó thưa Thầy, con mang hiện giờ nó cũng giống y vậy

đó.

[Thầy]: Vậy hả, bằng nhựa thì nó nhẹ lắm con, nó không có nặng. Được! Nhưng mà bây giờ thì tạm thời con sử dụng để rồi Thầy sẽ xem xét lại rồi Thầy sẽ giúp đỡ, lớn tuổi rồi.

[Tu sinh]: Cái nhựa đó nó độc lắm à Thầy, khi bỏ đồ cơm nóng hay là đồ nóng vô là nó đều ảnh hưởng không tốt lắm Thầy, cho nên cái bát sành là tốt nhất.

[Thầy]: Cái bát sành mà tráng men đó con, cái bát đó là ăn tốt nhất hơn là cái bát inox nữa.

[Tu sinh]: Dạ tốt hơn.

[Thầy]: Tốt hơn hết. Cái bát mà Thầy đã làm rồi nó hơi nặng chút nhưng mà nó tốt, con làm như thế này này, con bưng đi không nổi phải không, con sẽ mang nó trên vai cái túi, để Thầy nói cô Út may cho mấy cái túi, khi mà con bỏ vô trong cái túi đó rồi con mang trên vai.

[Tu sinh]: Khi bưng đi nó cúm rúm.

[Thầy]: Mang trên vai nó không cúm rúm, con bưng đi nó nặng, cơ thể con bây giờ nó yếu rồi, nó chỉ có còn mang ở trên vai.

Thì mấy người lớn tuổi rồi thì Thầy cũng tìm mọi cách làm sao mấy con cũng thực hiện.

Thầy đọc lại trong cái tập mà Trưởng Lão Ni Kệ đó, có một cô đó, cô ni đó bảy mươi mấy tuổi rồi, mà cô đi cô mang theo bình bát cho tu sinh đó, mà mang bình bát mà trèo núi nữa, cho nên cái bình bát nó làm cho cô cũng rất là khó đi, nhưng mà cô vẫn cố gắng, do đó Thầy thấy rằng, trong thời Đức Phật những người già người ta vẫn làm được, bây giờ mình khéo léo mình làm sao cho con tiện lợi để tiện lợi mà khi đi khát thực.

[Tu sinh]: Thưa Thầy nó dùng xài đồ bằng nylon, bằng nhựa nó không tốt, nó có chất độc như vậy rồi bây giờ hiện giờ những túi nhỏ nhỏ đựng từ món, từ món đó nó cũng bằng nhựa vậy thưa Thầy?

[Thầy]: Nó cũng có chất độc con, nhưng mà nó lâu ngày nó thấm nhuần, nó có chất độc chứ không phải không đâu, thầy nói thật sự mình thấy nó gọn vậy chứ nó hỏng bằng người ta gói lá, nó hỏng bằng, ngày xưa nó gói lá, còn bây giờ thì coi như nó tiện lợi quá nó dùng bằng nylon nó làm bằng bọc, nó cũng có chất độc trong đó, nhưng mà ở

trong thân của mình nó có sự đề kháng của nó, khi mà cái chất độc nó tác vô, tác dụng vào thân mình thì nó có sự đề kháng chống lại. Con còn hỏi gì?

[Tu sinh]: Thưa Thầy, con xin hỏi Thầy, khi con ngồi nhiếp tâm thì nó chưa có vọng tưởng, chưa có vọng pháp, chưa có hôn trầm ấy thì khi người con nó không rung động gì cả, nó cứ vẫn bình thường, nó vẫn vững vàng như thế này, cái bắp thịt ở đùi, khi ở bắp thịt chân cứ thỉnh thoảng nó lại cứ giật giật, thì Bạch Thầy con hỏi đó là thứ gì, thì con xá hay là cứ ngồi?

[Thầy]: Con sẽ xá đi, đó là cách thức của tướng, kêu là hành tướng đó con, hành của tướng, con không có tự động mà con dùng cái ý thức con điều khiển nó giật giật, nhưng mà mới đầu nó giật giật sau đó nó hoạt con, chân con nó **hoạt** lên hoạt xuống, nó giật mà mình ngồi xếp bằng mà nó hoạt, cái đó là nó bị tướng hành rồi con.

[Tu sinh]: Đôi khi nó cũng hơi giật giật à Thầy.

[Thầy]: À nó hơi, bây giờ nó mới nó hơi giật giật thôi, nhưng mà sau đó Thầy đã thấy có một người họ đã ngồi kiết già đó. Mà khi

mà nó giật đó hai cái chân họ hoạt lên hoạt xuống, hoạt rất dữ đó, rất đẹp đó; nhưng mà nó hoạt rất rõ ràng, thấy rất rõ ràng cho nên thầy bởi vì cái trường hợp đó có người báo cho Thầy biết, Thầy ra Thầy quan sát Thầy bảo xả đừng có để. Cho nên bây giờ con giật giật như vậy con tác ý cái đã, rồi nó hết thôi, mà nó không hết thì mình xả ra, để không nó lâu ngày nó quen rồi nó giật mạnh.

[Tu sinh]: Thưa Thầy khi đêm con nằm thì thỉnh thoảng nó giật, con tác ý thì nó thôi. Còn cái giật giật khi ngồi mà nhiếp tâm thì hiện tượng đó con hỏi Thầy để con tác ý.

[Thầy]: Con tác ý đi con, con tác ý cho nó dừng lại.

[Tu sinh]: Con ngồi thì nó đầu tiên thì được 7 phút, bây giờ được 11 phút.

[Thầy]: Được rồi con ghi chép cho thầy, rồi thầy sẽ hướng dẫn cho đi tới nơi, tới chốn tĩnh thức. Rồi bây giờ con còn hỏi gì nữa không?

[Tu sinh]: Bạch Thầy con thấy mấy vị trong tu viện đi khát thực ôm bát...10:48'...

con thấy làm như vậy còn thiếu cái nắp đố Bạch Thầy, đây cái đĩa mũ đố đi mất đi cái oai nghi của vị đi khất thực.

[Thầy]: Rồi, để Thầy sẽ nói với cô Út sẽ mua cái đĩa nhôm để nó giống nhau đó, khi đó mình đây cái đĩa đó lên; còn cái đĩa mũ là cái nắp của hộp bằng mũ đó, không có cô Út mới lấy đĩa đó cho mấy con đây hoặc cái đĩa để đây lên. Thì đây mình mới đầu thôi, sau này những sai sót đó điều chỉnh dần lại hết. Cũng như mấy con có trường hợp mấy con mang bát đi xin đồ này kia là nó nặng đồ đó, mấy con cũng báo cho Thầy, để rồi Thầy tìm mọi cách để khắc phục mấy con trở thành tu sĩ hẳn hoi đàn tràng. Do đó mấy con cũng đi khất thực cũng mặc áo đàn tràng như cái người tu sĩ vậy, áo tràng đàn tràng; do đó cũng ôm bát rồi cũng có cái túi đựng cái bát, chứ không phải là ôm không vậy đi không đâu, phải mỗi người một cái túi để học làm Phật mà.

Cho nên vì vậy mà tứ sự của mấy con đi ngoài đường được trang bị đầy đủ chứ không có được thiếu đâu, sẽ được trang bị, mấy con hiểu chưa? Do đó, bây giờ còn hỏi gì không? Con còn hỏi gì không?

[Tu sinh]: Thầy con muốn hỏi là nhiếp tâm và an trú tâm để vô niệm, trong cái vô niệm đó khó...12: 15'....

[Thầy]: Nói chung là con muốn nói về nhiếp tâm và an trú tâm, ở đây luôn luôn là phải được nhất tâm trong cái niệm thân hành của con, thí dụ như bây giờ con hít thở thì nó phải biết hơi thở hoàn toàn chỉ có một cái niệm của hơi thở mà thôi, cho nên gọi là nhất tâm, nhất tâm hơi thở, còn đi kinh hành thì phải nhất tâm trong cái đi kinh hành thì đó là nhất tâm, cho nên nó an trú nó mới nhất tâm được mà không an trú nó không nhất tâm được.

[Tu sinh]: Nhất tâm như vậy cũng như là nhất niệm?

[Thầy]: Là nhất niệm đó con, bởi vì nó còn cái niệm thân hành chứ không phải vô niệm nghe, vô niệm là nó không còn cái niệm gì hết, mà đây là nó còn niệm thân hành của chúng ta. Tức là tỉnh thức ở nơi thân hành của chúng ta mà không có niệm gì xen vào thì có thể gọi là nhất tâm hay hoặc có thể gọi danh từ là an trú tâm, an trú được ở trong cái niệm đó, nó không có niệm khác xen vô mới gọi là an trú, thành ra cái danh

từ gọi, con ngồi xuống đi con.

[Tu sinh]: Con muốn hỏi Thầy, trong trường hợp mà...13:22'... ,bởi Nhị thiên đó, người đó khi Nhị thiên lên diệt tầm diệt tứ rồi, cái đó là không còn biết bên ngoài nhưng còn ở bên trong thì cái vị đó có mê không hay là tỉnh?

[Thầy]: Nhị thiên nói mê thì không đúng, mà nói không mê bằng ý thức thì không đúng, bởi vì nó diệt tầm tứ là ý thức nó không hoạt động nữa, nó không còn cái biết của chúng ta, hiện giờ chúng ta đang biết phân biệt như thế này, nó đang ở trong cái biết của tướng, cho nên nói nó mất biết thì không được, cũng như bây giờ con ngủ là ý thức con nó không biết nhưng mà con chiêm bao mà nói nó mất biết thì hỏng được, con hiểu không, cái biết của chiêm bao nó khác, không phải là cái biết của ý thức của con, cho nên người mà nhập nhị thiên là diệt tầm tứ rồi, diệt con nhớ chữ “diệt” là nó không còn hoạt động, ý thức nó không hoạt động cho nên cái biết của ý thức nó không còn nữa, cái biết của lỗ tai là nhĩ thức, cái biết của con mắt là nhãn thức, nó không còn nữa, cái lỗ tai nó không nghe mà con mắt nó cũng không thấy nữa, cái người nhập Nhị

thiền, cái lỗ tai không nghe, con mắt không thấy, trời sét không nghe, cho nên nói cái biết nó còn thì không được, mà cái biết của nó cái biết khác chứ không phải cái biết của ý thức nữa.

[Tu sinh]: Bạch Thầy con muốn hỏi là phía bên ngoài, chừng nó không biết nữa nghĩa là đóng các giác quan lại?

[Thầy]: Đóng hết rồi, dừng hết.

[Tu sinh]: Nhưng mà cái ở bên trong vị đó, lúc đó tâm của vị đó thế nào?

[Thầy]: Tâm của vị đó có hỷ lạc đàng hoàng chứ, nó còn hỷ lạc, cái biết đó nó khác mà nó còn bên trong, tức là cái biết đó hoàn toàn qua tướng uẩn rồi, nó không còn cái sắc uẩn nữa, cho nên khi nhập nhị thiền là diệt tầm tứ coi như là sáu thức: mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý thức đó nó không còn hoạt động, thì lúc bây giờ người đó, Thầy nói ví dụ như nó giống như người chiêm bao thôi, cái biết ở trong chiêm bao, con hiểu ở chỗ đó không, cái biết nó không mất, nó mất thì đâu còn biết gì đâu, nó biết nhưng mà nó biết như người chiêm bao.

[Tu sinh]: Tưởng thức hoạt động rồi hả

Thầy?

[Thầy]: Tưởng thức nó hoạt động đó, nó thay thế vào cái biết của ý thức rồi, cho nên nhị thiên là cái biết của tưởng thức, cho nên qua Tam thiên là phải xả tất cả các trạng thái của Nhị thiên này nó mới vào được Tam thiên, xả hỷ, xả hỷ nó nhập Tam thiên đó, nó như vậy nó mới đúng.

[Tu sinh]: Sẵn dịp này, con muốn hỏi luôn vấn đề diệt thức, con nhận thấy thần thông nói về các ý thức của các giác quan, nhưng mà trong trường hợp này con muốn nói về vấn đề thức mà diệt để vượt khỏi tam giới thì cái thức nó không phải là cái ý thức của cái nhãn, nhĩ, tỷ, thiệt... nữa, không phải ý thức đó, nhưng mà cái thức này là có phải là cái sắc, thọ, tưởng, hành, thức hay là cái thức của Mười Hai Nhân Duyên: thức diệt, hành diệt, dung diệt, cái thức này có phải là cái thức không còn ham muốn, không còn khát ái, không còn chấp thủ, có phải là cái thức đó không?

[Thầy]: Không phải cái đó là không còn muốn, bởi vì cái thức tưởng nó còn dục tưởng, còn cái thức mà con muốn nói là cái thức của tam minh, thì cái thức đó là cái

thức uẩn, trong thân chúng ta có ngũ uẩn: sắc uẩn, tưởng uẩn và thức uẩn; còn thọ với hành uẩn là hoạt động của ba uẩn này, con hiểu không. Vậy thì cái sắc uẩn là sáu cái thức, còn tưởng uẩn là có cái thức của tưởng mà thôi, có một cái, nghe thấy cũng một chứ nó không có tai mắt ở trong đó được, nhưng mà nó cũng nghe thấy; còn cái thức uẩn là khi nào chúng ta nhập Tứ thiền tịnh chỉ hơi thở. Tất cả hai cái thức đầu tiên là khi nào sắc thức và tưởng thức dừng lại không hoạt động thì thức uẩn nó mới hoạt động, thức uẩn đó nó không có không gian và thời gian, con hiểu không? Cho nên ở trong cái thân ngũ uẩn đó, nó có ba cái thức chứ không phải một thức, cho nên vì vậy mà tu hành thì lấy cái ý thức mà tu, không khéo lọt vô tưởng thức là sai, cho nên khi mà nhập Nhị thiền vào cái tưởng thức, nhập Nhị thiền nó diệt tầm tứ cho nên nó vào cái tưởng thức, cho nên xuất ra nhị thiền để tiến tới để xả cho hết, mình mới dùng tới pháp như lý bằng ý thức mình biết cái tưởng hết, cái tưởng hết mới vào được tam thiền, ly hỷ trú xả, ly mười tám cái là hỷ mới vào được, trú xả, trú vào tác ý đó mà nó nhập tam thiền, còn tới tứ thiền thì tịnh chỉ hơi thở rồi, nhưng mà

muốn nhập này nó không phải là ở người bình thường chúng ta đang ở trạng thái bình thường được, phải có tứ thần túc mới nhập được bốn thiền này. Con đầu tiên con ly dục, ly ác pháp con nhập bất động tâm thôi chứ không phải nhập sơ thiền, cho nên nó không có năm chi thiền đâu, nghĩa là muốn nhập được cái sơ thiền là phải bất động tâm, mà bất động tâm thì nó có định như ý túc, dùng định như ý túc mới nhập sơ thiền, cho nên năm cái chi thiền của sơ thiền nó mới hiện đầy đủ nó không thiếu; sau đó thì chúng ta mới dùng định như ý túc mà chúng ta nhập nhị thiền mới diệt tầm tứ được, sau khi mà diệt tầm tứ được rồi thì chúng ta nhập được nhị thiền được rồi thì hoàn toàn tâm chúng ta đang biết ở trong trạng thái của tưởng, cho nên thức uẩn nó còn nằm đó nó chưa hoạt động mà chỉ có **tưởng uẩn nó hoạt động ở trong nhị thiền, cho nên khi đó chúng ta** dùng định thần túc chúng ta mới xả tất cả các loại tưởng rồi chúng ta mới vào được tam thiền, rồi chúng ta cũng dùng định thần túc đó mà chúng ta diệt, chúng ta tịnh chỉ hơi thở hay là xả lạc, xả khổ, xả nghiệp, thân tịnh mới nhập tứ thiền, có định thần túc mới nhập được, còn không có định thần túc thì

không nhập được, mà nó có bốn thần túc, tức là dục như ý túc, định như ý túc, tinh tấn như ý túc, tuệ như ý túc thì mới làm được chuyện này, chưa có bốn thần túc này thì không có làm được, mà từ pháp nào mà có bốn thần túc này? Từ tứ niệm xứ mà có bốn thần túc này, chứ không phải tu định mà có định thần túc này được, nó tứ niệm xứ mà nó có tứ thần túc.

[Tu sinh]: Dạ Bạch Thầy, con muốn hỏi trong trường hợp mà sơ thiên thì Thầy có dạy phương pháp nhập sơ thiên, có nơi con có thấy để hữu tầm hữu tứ thực hiện như vậy là con hỏi thêm hữu tầm hữu tứ về vấn đề gì?

[Thầy]: Hữu tầm hữu tứ tức là nó có tầm tứ.

[Tu sinh]: Như vậy là hữu tầm hữu tứ về hơi thở của thân hay là của hơi thở tâm pháp, trên hơi thở tâm pháp hữu tầm hữu tứ về thân, về thọ, về tâm, về pháp?

[Thầy]: Ở trên mà bất động tâm thì nó có hữu tầm hữu tứ trên thiện pháp chứ không có ác pháp, bởi vì nó ngăn nó diệt hết ác pháp rồi, cho nên nó là tứ niệm xứ, nó không còn chướng ngại pháp, nó khắc phục

hết tham ưu của nó. Còn bây giờ nói về sơ thiền, ly dục ly ác pháp nhập sơ thiền do ly dục sanh hỷ lạc thì lúc bây giờ nó có tầm tứ ở trên năm chi thiền của nó, nó biết rõ, con nhớ không tầm tứ của nó, tầm tứ của nó là trên năm chi thiền, chứ không phải tầm tứ trên tứ niệm xứ, bởi vì kia nó còn bất động tâm thì nó trên tứ niệm xứ, nó cũng ly dục ly ác pháp nhưng mà nó ở trên tứ niệm xứ, nó tầm tứ trên tứ niệm xứ cho nên nó tầm thanh thân an lạc vô sự, các ác pháp không tác động được vào nó, cho nên nó tầm tứ ở trên đó, còn khi mà sơ thiền thì nó tầm tứ trên năm chi thiền của nó, nó có cái tầm tứ trên năm chi thiền kia nữa, trong sơ thiền nó có nhất tâm đó.

[Tu sinh]: Như vậy, nếu mà trên năm chi thiền thì vị đó đã có cái, bên Pali bên Nam Tông nói là ...21:07'...

[Thầy]: Cái chỗ đó rằng coi như là năm chi thiền đó cái sơ thiền nó không tương định nó không phát sanh ở đó được.

[Tu sinh]: Không, con nói về cái phạm tướng, cái học tướng, cái sự ở trong tâm mình nó phát ra cái đó nó sẽ sanh ra?

[Thầy]: À nó có sanh ra, không khéo

là ở chỗ này nó sanh ra cái mình lạc vào cái tướng, tướng tướng, cái học tướng nó có nè, trợ tướng nó có nè, nhưng mà cái tầm tứ của nó nó giữ được nguyên trạng thái đó mà nó không có lệch, mà nó lệch là nó đi trật, tức là nó tầm tứ ở trên năm chi thiên của nó mà mất năm chi thiên đó còn bốn là nó sai là nó không vô sơ thiên đó được, mà nó còn ba cũng không được, sáu cũng không được, chỉ đúng năm thì được, nghĩa là nó trọn vẹn trên năm nó mới nhập sơ thiên, chứ không khéo nó có tướng gì khác lạ vô đó thì nó đã mất cái sơ thiên đó rồi, trạng thái sơ thiên đã bị mất, hoặc là nó bớt đi giảm đi còn bốn là nó mất đi sơ thiên rồi, nó không đúng cái thiên của nó.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, con hỏi luôn22:10'...cái tuệ tam minh chỉ cần dùng cái tuệ thứ ba thôi còn hai cái tuệ kia là không cần thiết nữa?

[Thầy]: Cái tuệ nào mà không cần thiết nữa?

[Tu sinh]: Cái tuệ mà mình biết quá khứ của mình, cái tuệ biết tâm ý của người khác, hai cái tuệ đó.

[Thầy]: Túc mạn minh phải không?

[Tu sinh]: Dạ, hai cái tuệ đó không cần thiết mà chỉ cần cái tuệ lậu tận minh thôi.

[Thầy]: Nói như vậy không đúng, bởi vì tam minh nó thuộc về cái nhóm của nó, cái hệ của nó khi mà con biết lậu tận minh thì phải có túc mạn minh, thiên nhãn minh, mà con có túc mạn minh thì con phải có thiên nhãn minh, lậu tận minh, không thể nào mà nói là không cần, nói chung là mình đâu có cần mấy thứ này nhưng mà tại vì nó có, nó có chứ mình không cần, tại vì khi mình nhập tứ thiền cái thức uẩn của mình nó hoạt động thì mình sử dụng nó để cho mình nó không còn không gian và thời gian đó thì nó có túc mạn minh, thiên nhãn minh, lậu tận minh, tại nó có.

[Tu sinh]: Có nhiều sách vở23:32'...

[Thầy]: Cái đó nó không cần thiết đâu, từ cái chỗ tứ thiền nó có tứ thần túc, rồi có định như ý túc nó muốn nhập định nào nó dẫn tác ý vô nó nhập. Những câu mà đức Phật dạy cho chúng ta là những câu tác ý, ví dụ như diệt tầm tứ nhập nhị thiền thì câu tác ý chứ không phải chúng ta nói vậy mà chúng ta nhập được đâu, câu tác ý đó của tứ thần túc, của định như ý túc, tác ý ngay đó

là nó vô, câu đó là câu tác ý của trạch pháp đó, cho nên khi mà tu tứ niệm xứ, bầy cái năng lực của giác chi thì cái trạch pháp giác chi nó thực hiện ra đó, cho nên cái khâu diệt tâm tứ, nhập nhị thiên; ly, hỷ trú xả nhập tam thiên, đó là cái câu tác ý, chứ không phải câu nói đó là câu nói để chúng ta tu tập, mà cái câu tác ý để cho cái thần túc, định thần túc giúp chúng ta đi vào câu tác ý cho đúng ý của nó, cho nên tất cả những cái mà chúng ta hiểu còn cái định mà vô sắc nó không có cần thiết, bởi vì trước kia đức phật đã nhập các định vô sắc, tới phi tưởng phi phi tưởng xứ mà đức phật bỏ, nó không có giải thoát được, chỉ cần ở tam thiên đi vào tứ thiên thôi, mà tứ thiên thì tam minh nó có, bởi vì mình nhập tứ thiên được thì nó có tứ thần túc rồi, mà có tứ thần túc thì có tuệ như ý túc rồi, mà tuệ như ý túc là tam minh, cho nên vì vậy mình đâu có cần tu gì nữa đâu, cho nên đâu phải cần đi qua bên kia mới có đâu, đã có sẵn rồi. Từ tứ niệm xứ nó thực hiện ra tứ thần túc, cho nên tứ niệm xứ nó có tứ thần túc thì đâu còn cần tu pháp nào khác nữa, cho nên chánh niệm nó đi qua chánh định, vì vậy mà định thì nó có tự tuệ cho nên tuệ không cần học, tam

minh đâu cần học tu nữa, có cái định cái lớp chánh định chỉ có mình nhập vô thôi là mình dùng định thần túc mình nhập, mà chỉ có cái khó từ lớp chánh kiến cho đến chánh niệm nó khó là tại vì nó tu tập nhiều, còn cái tứ chánh định thì tại vì nó có tứ thần túc rồi chúng ta chỉ nhập vô rồi chúng ta thực hiện tam minh, nó không có khó, cho nên cái tuệ nó đâu có cần, tại vì định nó có tuệ, còn giới nó mới có định, giới là chỗ ly dục ly ác pháp mà nó có định, cho nên chúng ta thấy hiểu con đường của đạo phật giới sinh định, định sinh tuệ. Cho nên vì vậy mình chỉ cần đi tới tứ thiên là mình đã có đủ tam minh rồi đó, còn lục thông ở trong tam minh có đủ lục thông ở trong đó, mình khỏi cần có học lục thông gì hết mà trong đó thực hiện cái nào nó ra cái nấy, lục thông nó có hết, coi như là tam minh nó có đủ lục thông, còn người tu thiên ngoại đạo nó có ngũ thông chứ không có lục thông, bởi cái lậu tận thông nó không có, còn cái này nó có cái lậu tận minh nên có lậu tận thông, bởi vì lậu tận minh nó có lậu tận thông, con hiểu không? Cho nên bên đạo phật nó có lục thông mà ngoại đạo nó có ngũ thông chứ không có lục thông, bởi vì nó lậu tận thông nó không có.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, nếu trong trường hợp nhị thiên nói là mình tu tập vô tầm hữu tứ, còn cái là vô tầm vô tứ, như vậy cũng phải nhị thiên thôi hay là có người ta chia cái đó làm hai phần cũng là ngũ thiên, vậy là đúng hay sai ?

[Thầy]: À không phải đâu, không phải vậy, vô cái nhị thiên thì nó diệt tầm tứ, tầm tứ đó nó nằm ở trong sắc uẩn của chúng ta, cho nên mình diệt tầm tứ tức là mình dừng lại cái sắc uẩn không có hoạt động, mà diệt tầm tứ nó dừng lại ở sắc uẩn để nó thực hiện qua cái tướng uẩn, tướng uẩn đó là một cái đúng.

[Tu sinh]: Kính Bạch Thầy, trong tạng kinh Amithamá của Nam Tông thì người ta kết tập, chẳng hạn như là tu thiên chỉ, người ta nghĩ thiên chỉ tức là thiên sắc giới, người ta nghĩ sai ở chỗ là không phải đúng là như lộ trình tứ niệm xứ, mà người ta tu thiên sắc giới, thì khi tu sau sắc giới thì qua tu thiên vô sắc giới, họ cho thiên sắc giới là thấp hơn rồi tới thiên vô sắc giới mới là cao hơn rồi lúc đó mới là tu đi đến niết bàn, là đưa bốn thiên sắc của ngoại đạo đưa vào, cho nên bây giờ các vị sau này nghĩ tu thiên sắc giới cần phải tu những đề mục chẳng hạn như

là: đề mục đất, nước, gió, lửa hoặc là ánh sáng, màu sắc, đó là đi vào thiên sắc giới.

[Thầy]: Sắc giới lấy sắc đó để mà tu, nhưng mà không ngờ là vì đức phật sử dụng gọi là thiên sắc giới là bốn thiên gọi là thiên hữu sắc đó, không ngờ là hữu sắc là tại vì người ta dùng ý thức người ta tu, tức là từ bát chánh đạo chúng ta thấy thiên đó xác định chỗ chánh định là bốn thiên, tứ chánh định là bốn thiên chứ đâu có nói xác định là tứ không định đâu, không có xác định ở đó, mà đức phật xác định chánh định là bốn thiên, như vậy từ chánh niệm tức là tứ niệm xứ đó chúng ta đi vào chánh định khi sung mãn tứ niệm xứ đó thì mới thực hiện được chánh định thì chúng ta đâu còn lấy pháp lấy gì đâu mà chúng ta sử dụng nó bằng định thần túc, lấy định thần túc mà chúng ta định lực, đạo luật chúng ta do cái định mà chúng ta nhập vào bốn thiên này, chứ đâu có còn mà lấy sắc lấy hình sắc này kia mà tu sắc này đâu, nhưng mà nó hoàn toàn bằng ý thức tác ý của chúng ta không à, cho nên vì vậy mà chúng ta thấy lộ trình đức phật mà bát chánh đạo nó cụ thể nó rõ ràng lắm, còn thêm vào những định vô sắc đó thì nó sai mất rồi, nó không đúng, mà bây giờ các

thầy tổ bây giờ người ta không hiểu tu không chúng người ta mới kết hợp người ta thấy có định hữu sắc và định vô sắc người ta kết hợp cho nên người ta coi định vô sắc nó cao hơn, cho nên cứ đi vào chỗ này, cuối cùng thì đức phật đã ném bỏ nó rồi còn kết nó vô khác gì quá sai rồi cái đó không hiểu; mà bây giờ làm sao? Họ đã kết hợp kinh sách như vậy rồi, thì bắt đầu làm sao? Mình chỉ còn tu chúng mình trả lời, chứ không cách nào khác hơn hết.

[Tu sinh]: Kính Bạch Thầy, coi như bây giờ bên Miến Điện là người ta tu theo một số trường thiền nổi tiếng nhất ở Miến Điện bây giờ là người ta tu định hữu sắc, sắc giới, người ta tu xong rồi người ta thấy chẳng được gì hết, nhập vào định tưởng hết, người ta lấy định tưởng màu sắc trắng của định tưởng người ta tu, tu người ta nhập vào định tưởng xong rồi người ta nói không giải thoát gì hết trơn, nhập bốn thiền mà không nhìn thấy gì hết trơn, thì bắt đầu người ta thấy vậy là còn thiếu, bây giờ là phải tu vô sắc, có nhiều người họ nhập vô sắc rồi tu rồi họ nói cũng không được gì hết, thôi bây giờ quay lại thiền quán, thiền quán là quán tuệ, tuệ minh sát tuệ, quán tới quán lui rồi cũng

không đi tới đâu hết, cứ loãn hoàn.

[Thầy]: Cứ loãn hoàn mà chấp vá cuối cùng cũng không đạt được gì hết, còn bây giờ ở đây chúng ta sẽ biết là khi chúng ta viên mãn tứ niệm xứ thì nó có định thần túc, tức là bảy năng lực của giác chi nó xuất hiện ở tại tứ niệm xứ, cho nên trong kinh phật xác định tứ niệm xứ là thực phẩm của bảy giác chi, rõ ràng mà trong kinh đức phật đã xác định mà, mà bảy giác chi là năng lực của tứ thần túc, bốn thần túc đó, cho nên do sự tu tập của những bài kinh phật xác định được điều này cho nên người nào mà thêm sắc bậy bạ là người đó sai, không có đúng. Cho nên đọc qua đạo đế, thì chúng ta thấy chân lý của đạo đế là chương trình giáo dục đào tạo rồi, cho nên đức phật sắp xếp thứ lớp ở trên từ chánh kiến cho đến chánh niệm, mà sung mãn được chánh niệm tức là sung mãn tứ niệm xứ thì nó sẽ có bảy năng lực của giác chi, bảy năng lực của giác chi tức là tứ thần túc, mà có tứ thần túc rồi mới bước qua chánh định, mà chánh định thì bốn thiền, cho nên chúng ta mới nhập định, chúng ta mới làm chủ được sự sống chết, ngay cả chúng ta tu tứ niệm xứ thôi, tâm chúng ta tu định vô lậu thôi chúng ta

đã thấy tri kiến chúng ta giải thoát không ác pháp nào tác động được làm cho nó phiền não trong tâm đó được hết, rồi chúng ta tập chánh niệm tỉnh thức rồi, chúng ta thấy rõ ràng là chúng ta phá hôn trầm, thù miên đó, chúng ta đạt được mà chúng ta làm chủ được cái bệnh nữa rồi, làm chủ tâm, làm chủ bệnh, làm chủ đời sống rồi, còn chỉ có chút xíu là chúng ta cần phải nhập định để mà chúng ta tịnh chỉ hơi thở mà thôi, mà chỉ có tứ thiền mới tịnh chỉ được hơi thở, cho nên bốn sự đau khổ của kiếp người chúng ta đã làm chủ ngay từ cái định tứ thiền mà chúng ta tịnh chỉ hơi thở, chúng ta nhập tứ thiền là chúng ta làm chủ đủ rồi; cho nên tam minh chúng ta đâu có cần, mà thiền vô sắc chúng ta đâu có cần nhập cái đó, đâu cần thiết gì đâu nó có tịnh chỉ được hơi thở đâu, cho nên cuối cùng chúng ta thấy có tứ thiền chúng ta phải nhập thôi, mà bây giờ muốn nhập tứ thiền thì chúng ta phải có cái gì chúng ta nhập, mà có thì chúng ta nhập từ sơ thiền, nhị thiền, tam thiền, chứ tứ thiền quá dễ rồi, nhập được tứ thiền thì mấy thiền kia là đồ bỏ với chúng ta chứ có gì đâu, đâu có khó, cần thiết là chúng ta nhập được tứ thiền để chúng ta tịnh chỉ hơi thở, để chúng

ta làm chủ cái chết chúng ta, mà nhập được tứ thiên mà tính chỉ hơi thở thì nó có tam minh, bây giờ nói tôi không muốn mà nó cũng có, tại anh nhập được tới đó thì anh phải có thôi, cho nên vì vậy nói tôi không cần tam minh đâu, anh không cần ai biểu anh nhập chi tứ thiên, anh không cần nó anh đừng có nhập tứ thiên, anh nhập tứ thiên anh có, mà có tam minh thì lậu tận mình nó đã thông suốt rồi thì làm sao còn mầm tái sanh luân hồi thì nhập niết bàn luôn chứ sao, mình tu hành mình muốn nó vẫn được. Bây giờ thầy dạy các con tu định vô lậu, các con dùng tri kiến mấy con triển khai nó mấy con hiểu được nhân quả, mấy con hiểu được các pháp vô thường như thật, bây giờ biểu tôi giận tôi cũng không giận được, tôi thấy nó như thật mà đâu có làm cho tôi giận được, cho nên thầy triển khai cho mấy con thấy như thật hiểu như thật, do đó bây giờ ai chửi mấy con không biết giận, bởi gì tôi thấy như vậy tôi giận là tôi ngu quá vậy, cho nên cuối cùng mấy con bây giờ muốn giận mà cũng không được nữa, muốn giận mà cũng hổng giận nữa tại vì mấy con hiểu rồi, cho nên bây giờ nói tôi nhập tứ thiên thôi, tôi làm chủ hơi thở thôi, tôi không muốn tam

minh, anh không muốn là anh không muốn, nhưng mà anh nhập tứ thiên là anh phải có tam minh, anh không muốn làm sao không có; nhưng mà đừng lấy nó mà đi ra mà biểu diễn cái trò ảo thuật thì Thầy không đồng ý thôi, chứ Thầy biết mấy con tu tới đây là mấy con sẽ có đó, nhưng mà đừng lấy đó mà đi ra mà bay lên trời ngồi cho họ coi chơi đó thì nó không được, ngồi xếp bằng mà bay qua bay lại chợ Trảng Bàng đó thì thôi chắc chết thiên hạ, họ nói ông này ông phật rồi đó mấy con, cái đó không được, đừng có làm vậy, mà làm vậy thì thầy không chấp nhận, coi như là thầy không chấp nhận đệ tử của tu viện đâu, mà thật sự mà đó là ngoại đạo ở đâu, ở bên Tây Tạng nó qua nó biểu diễn đó chứ ở đây không có mấy thứ đó đâu, Thầy nói thiệt Thầy sẽ tuyên bố mấy con mà làm cái điều đó Thầy nói đây không có có đệ tử ở đây đâu, tại cái ông này mạo nhận nói ở đây, chứ sự thật ở đây không có dạy điều đó, ở đâu bên Tây Tạng nó qua ở bên đó nó dạy thần thông đó, chứ ở đây không có dạy, Thầy từ chối liền đó, Thầy không có chấp nhận cái điều đó. Nhưng mà Thầy biết rằng Thầy hướng dẫn mấy con sẽ tu tới, bởi vì không muốn mấy con cũng có chứ không

phải không, nó là cái chắc chắn như vậy, thì thôi bây giờ cũng hết giờ rồi chúng ta sẽ nghỉ, nhưng mà phải ráng nha, tại vì tới lớp chánh niệm tỉnh giác là lớp khó nha, không phải dễ.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, tụi con làm tiếp hay về làm lại bài đó.

[Thầy]: Các con làm lại bài thân hành nói về nghề nghiệp.

[Tu sinh]: Bài thân hành con nộ rồi.

[Thầy]: Con nộ rồi hả? Con nộ rồi bài đó thì bây giờ nộ về khẩu hành, con làm thân hành rồi con phải nói về khẩu hành.

[Tu sinh] : Bữa hôm, con làm về khẩu hành, ý hành con nộ Thầy, Thầy chấm rồi mà bây giờ con làm lại.

[Thầy]: Làm lại, nó còn chưa có đủ đâu, bây giờ dựa theo lời thầy giảng đặc tướng, đặc tính của nó, rồi duyên hợp, duyên tan, ... y như là nhân quả của thảo mộc vậy, rồi chuyển biến áp dụng các pháp vào, bởi vì cây cỏ thì nó không biết áp dụng cho nên mình không nói áp dụng, nói chuyển biến thôi; còn mình bây giờ nó tới giai đoạn mình chuyển biến, chuyển biến nhân quả rồi áp

dụng bằng phương pháp của phật dạy, nó tới thực hành trong đó rồi nó có thực hành để áp dụng vào tâm mình, đó thì mấy con cố gắng ghi được cái này ra.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, con làm khẩu hành rồi bây giờ con làm bài nào nữa?

[Thầy]: Con làm tới khẩu hành rồi ý hành con cũng làm bài phải không?

[Tu sinh]: Chưa!

[Thầy]: Chưa thì bây giờ con làm về ý hành, ý hành là chủ chốt hết đó, thân hành, khẩu hành, cái ý hành nó là chủ, nó là cái nhân, còn khẩu hành và thân hành nó là quả, hể nó biến ra hành động coi chừng quả nó tới liền tức khắc, là quả đó, còn cái nhân ở trong đầu này hột nó còn non nó chưa có lớn đâu, con biết không cái nhân ở trong đầu là cái hạt mà cái hạt nó còn non, khi nó ra hành động miệng của con, hành động tay chân của con, hành động thân của con là nó là cái hạt già rồi, coi chừng nó lên quả đó.

[Tu sinh]: Như vậy cái ý là cái nhân?

[Thầy]: Cái nhân đó con, cái ý là cái nhân của nó, con khởi cái gì đó mà con chưa có làm ra thì nó chưa thành quả, bởi vì cái

nhân của nó là cái hột non. Trái cây mấy con thấy có cái hột mà cái hột non là nó không thành cây đậu, nó sẽ thối ở trong đó.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, kỳ sau học thứ mấy Thầy?

[Thầy]: Kỳ sau là thứ hai mấy con vào học để có hai ngày Thầy nghỉ, tức là bữa nay thứ sáu này, thứ bảy, chủ nhật Thầy nghỉ, thứ hai mấy con vào học.

[Tu sinh] : Dạ là lớp nữ mà Thầy?

[Thầy] : Lớp nữ là thứ ba.

[Tu sinh] : Vậy là lớp nữ bây giờ đi sau lại?

[Thầy]: Lớp nữ là thứ hai, còn các con là thứ ba, nó đi đúng vậy đó mấy con, thứ ba bên nam mấy con, còn thứ hai là nữ, vì nó nghỉ trước, hôm qua nó học rồi bữa thứ hai nó học.

[Tu sinh]: Bữa nay con mê viết tới con không hay luôn.

[Thầy]: Mình sử dụng tri kiến con nhưng mà phải chi mà nó hết giờ rồi mấy con cũng đúng giờ đúng giấc mấy con, chớ không nó say mê, dừng lại giờ này là giờ tu

chánh niệm tỉnh giác không được say mê, lúc nữa bắt mày suy nghĩ lại, càng suy nghĩ mấy con càng giỏi.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, con nghe thầy giảng phương pháp, đường lối tu tập rất rõ ràng, từ lâu nay con đã nghiên cứu rồi mà con thấy con đường này rất rõ ràng, chỉ có cái là mình thuần hay không thôi, nó đúng là xác thực rồi.

[Thầy] : Nói chung là mấy con được cái duyên mà mấy con được đi nghiên cứu từ trường thiền này đến trường thiền khác, được học hỏi về giáo pháp của phật, sau khi được nghe thầy mở lớp học này rồi bắt đầu mấy con nghe thầy giảng dạy thì mấy con thấy rõ ràng là con đường của đạo phật là cụ thể mà không có một trường thiền nào mà dạy rõ ràng như thế này đâu.

[Tu sinh] : Bạch Thầy, hồi con mới vào chùa thời gian con học Athithama ở bên Nam Tông các chương trình thì con cũng có nghe một số người giảng là chỉ có thiền vô sắc thôi mới vào được thiền, mới vào được niết bàn, mới tu được, còn thiền sắc giới thì không được, thiền gọi là sắc giới, thiền vô sắc là mới tu được là hữu sắc, còn cái thiền kia

không được, nhưng mà khi nghiên cứu tới lui thì người ta lại vướng chân vào ngay chỗ vô sắc với vô sắc giới, lọt qua thiền tưởng, tu vô sắc người ta cũng lọt qua tưởng luôn cũng là qua sắc giới hết.

[Thầy] : Bị ức chế.

[Tu sinh] : Dạ hữu sắc cũng thành vô sắc hết, ức chế hết.

[Thầy] : Thành ra do quá trình tu tập từ hữu sắc họ thấy không kết quả thì họ nghĩ rằng còn cái vô sắc này nữa, cho nên họ tiếp tục tu vô sắc, mà khi đến vô sắc thì họ cũng không có gì được đâu, thầy nói không đúng đường đâu, bây giờ họ đạt vô sắc thì họ cũng không đạt được tam minh được đâu, tam minh nó hoàn toàn chờ tứ niệm xứ sung mãn là nó mới có tam minh thôi, chứ còn không có tứ niệm xứ thì không có định thần túc thì nó không có tam minh được đâu, cho nên bây giờ họ tu như vậy họ lọt vô tưởng rồi, bít đường đi rồi, cho nên cuối cùng họ tu thiền hữu sắc nhưng mà cuối cùng bốn thiền rồi họ cũng nghỉ, tưởng định nó như thế này như thế khác, cuối cùng họ minh sát ra thì họ bị động mất rồi; họ minh sát ra là tự họ ý thức của họ minh sát ra thì như vậy là sai

rồi, mà trong minh sát đó lại bị cái tướng nữa, pháp tướng đó, thành ra nói lý luận đồ hay vậy chứ cuối cùng chẳng có kết quả nào hết, tâm nó tham nó vẫn tham, sân nó vẫn sân, si nó vẫn si, nó không đúng, cho nên vì vậy mà bây giờ còn thấy nữa bây giờ phải vô định vô sắc là mấy được, cho nên họ sắp lớp theo vô sắc nữa, cuối cùng họ bị dính kẹt tùm lum hết rồi, mà đường đi thì không có, vì người trước mình chứng đạo thì không có rồi, người nào cũng đang mò, người gọi là tu cao nhất lại là cũng đang bị kẹt rồi, không giải quyết được, họ cũng không làm chủ sinh tử được mà, cho nên họ cũng bị kẹt nốt hết rồi, nhưng mà nó có kết quả nhỏ nhỏ nào đó thôi, chứ sự thật ra kết quả cuối cùng làm chủ bốn sự đau khổ này thì không thấy, cho nên cuối cùng thì một số tu sĩ bây giờ nó lang thang chạy vòng vòng như con kiến bò miệng lu rồi, không biết đường nào mà đi nữa, mà bây giờ bỏ thì tiếc mà không nói nghĩ chắc mình tu chưa đến thôi, cho nên họ chạy hoài, còn bây giờ lớp của Thầy đây là chấn chỉnh lại phật giáo, làm sáng tỏ lại phật giáo, nếu chúng ta tu chứng, Thầy đã tuyên bố mà tu không chứng, Thầy đem đốt sạch bỏ hết không cần thiết nữa, vậy là

đủ biết là Thầy quyết định như thế nào rồi các con biết rồi. Mà mấy con nhờ sự siêng năng, sự tu tập của mấy con mới chứng minh được, chứ mấy con lười biếng mà bảo thầy tu mà thầy học, thầy dạy, rồi thầy tu không thì chắc chắn là chỉ có mình thầy thôi thì cũng chẳng nói được gì hết, cho nên bây giờ chỉ cần ở sức lực của mấy con siêng năng thôi, còn thầy thì dạy bảo, mà mấy con thấy đúng mấy con nỗ lực mấy con tu, lòng tin mấy con là tín lực, tín lực thầy hướng dẫn mấy con đúng vào con đường đó thì mấy con sẽ tới, nó không có phí uổng.

[Tu sinh] : Bữa nay thứ sáu hả Thầy?

[Thầy] : Bữa nay thứ sáu con.

[Tu sinh] : Rồi thứ ba đến nữa hả Thầy?

[Thầy] : Thứ ba con, rồi bữa thứ ba đó Thầy mới thấy mấy con như thế nào đó Thầy tiếp tục Thầy dạy, nếu mà được thì mấy con về thất, mỗi một tuần vậy có một ngày gặp Thầy mỗi một ngày thôi. Mà Thầy thấy mỗi tuần mà gặp Thầy nhiều ngày thì mấy con bộ tinh tấn lắm, chứ còn mà một tuần gặp Thầy một ngày, ngày cuối tuần chắc là mấy con bết lắm. Thật sự ra, khi mà Thầy hướng dẫn cho mấy con cụ thể rồi thì chừng đó

một tuần Thầy dạy mấy con gặp mấy con một ngày thôi, còn những ngày đó để thời gian đó mấy con tu tập nó tốt hơn mấy con, và mấy con tu thấy có kết quả, mấy con hăng hái mấy con siêng năng mấy con tu, cho nên ít gặp Thầy, nhưng mà gặp Thầy là phải có bài mới, hướng dẫn cách thức mới, chứ còn không khéo thì Thầy chỉ len lén Thầy kiểm tra mấy con mà Thầy mời đến đây quỳ hương thôi chứ còn Thầy không nói. Rồi một tuần lễ thế nào cũng có gặp Thầy một ngày, chứ không có gì đâu. Thầy sắp xếp lớp cho...42:42'..., Thầy nắm cho được cái nhiếp tâm của mấy con nè, Thầy sắp xếp lớp để Thầy biết được người nào ở nhiếp tâm, ở mức nào để mà Thầy hướng dẫn cho cụ thể cho mấy con tiến, chứ không có hướng dẫn chung chung nữa, muốn tu được bao nhiêu nó tu không được, mà bây giờ Thầy dạy cho mấy con cụ thể rõ ràng, mấy con phải nhiếp, bởi vì ghi đây, mà nếu mà mấy con ghi sai là Thầy bắt quỳ gối đó, chứ không có được, bởi vì ghi sai rồi Thầy hướng dẫn nó trật đi, nó không đúng, bắt mấy con ức chế quá độ mấy con chết luôn đó, cho nên ở đây là phải hướng dẫn đúng với cái sức, đúng với đặc tướng mấy con để nhiếp tâm, để đạt được

kết quả của sự tu tập, để dần đi lên chứ không có đứng lại một chỗ đâu. Thời gian ngắn nhất của mấy con tu ở đây là ngắn nhất của nó là bảy tháng, người nào giỏi là bảy ngày, hôm nay là mười mấy ngày rồi chưa có người nào chứng quả a la hán thì chắc bảy ngày là tiêu rồi, bây giờ còn trông mong vào bảy tháng, mà bảy tháng mà không đạt được nữa thì chắc chắn bảy năm, mà suốt bảy năm đó chắc có người ở lại chứ chưa lên hết đâu, thầy tin rằng có người lên được mà có người còn ở lại, nhưng mà thầy nghĩ rằng sự tinh tấn của mấy con thì hoàn toàn là hy vọng lắm. Qua những bài viết về định vô lậu, thầy thấy tuy rằng cách thức mấy con chưa có rành về sự hiểu biết về vấn đề vô lậu nhưng mà mấy con viết rất hay, có nhiều bài xúc tích lắm, nhưng mà nó theo thứ lớp của nó thì mấy con quán mênh mêng, đưng đâu quán đó, còn bây giờ sắp xếp nó đi vào xoay vào một đối tượng, vào một ác pháp, vào một nhân quả của nó, thì Thầy sắp xếp sao cho mấy con cách thức để quán, đường lối quán, quán vào quán cái gì trước, đặc tướng của nó, đặc tính của nó. Chứ bây giờ không có đường quán, mấy con quán tùm lum à, các con không biết đường các con quán, đưng

nào cũng nhân quả, nhân quả hết thành ra mấy con vẽ quá trời nhiều mà nó không có vào đường lối của nó. Cho nên thầy nói đặc tướng trước nè, đặc tính nè, rồi duyên hợp, duyên tan của nó nè, nhân quả phải đi cái đường của nó như vậy mà để cho mình biết ra cho được, mình tư duy, mình xoay vào đó, bởi vì mình biết rõ đặc tướng thì mình đâu có nói lộn đặc tính được, mà đâu có nói lộn duyên khởi, duyên tan ở trong này được, các con hiểu điều đó; mình nói đặc tướng của nó cái hình dáng, sắc tướng của nó mà, các con hiểu không, mà cái hình dáng, sắc tướng của hành động của chúng ta chứ đâu phải không có, những cái đó mình phải nói cho đúng chứ, nó theo y như nhân quả của thảo mộc. Có gì không con?

[Tu sinh]: Bạch Thầy, con chưa có rõ về đặc tướng, đặc tính của cái hành động của con người?

[Thầy]: Hồi nãy, có bài của thầy Chơn Tịnh có nói về đặc tướng, đặc tính, cho nên Thầy bắt đọc để mấy con dựa vào đó mấy con làm, mấy con hiểu không, cái bài hồi nãy có đọc rồi đó, người ta nói cái đặc tướng, đặc tính nó rõ ràng.

[Tu sinh]: Như bây giờ con muốn an trú vào sự nhiếp tâm của con trong một phút, trong khi con nhiếp tâm mà con biết từng hành động, cái lời, ví dụ như lời tác ý lời Thầy dạy thì nó khởi lên trên, trong lỗ tai con thì nó nghe hoài mà sao không an trú vào thân hành được?

[Thầy]: Không phải đâu, bây giờ đầu tiên mà con nhiếp tâm cho được thì pháp như lý tác ý nó cần thiết cho con để nhắc con nhiếp tâm cho được, sau khi mà con nhiếp được rồi đó, con thấy nó đã thuần rồi thì con xả bỏ pháp như lý, bây giờ con xả bỏ mà trong đầu cứ nhắc hoài thì con phải tác ý dừng cái đó lại, cái đó là cái tưởng tác ý chứ đâu phải là con tác ý, con sai đó biết không. Nghĩa là đầu tiên con dùng pháp tác ý con nhắc để cho nó giữ nhiếp tâm cho được trong cái hơi thở, cái bước đi của con, con nhắc “hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra” rồi con hít vô thở ra rồi con tác ý, rồi bắt đầu bây giờ con không tác ý nữa mà trong đầu nó cứ “hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra” vậy thì con phải tác ý dừng cái đó đi, để cho nó hoàn toàn cho đạt được, như vậy mới đạt được chất lượng chứ, chứ còn nếu mà con tu, bởi vậy

thầy nói tới đây thầy phải hướng dẫn cho kĩ lưỡng đàng hoàng pháp nào dẫn vào nhiếp tâm và pháp nào dẫn vào an trú tâm, chứ không phải là bây giờ tôi ngồi im lặng vậy tôi an trú, nó an trú vậy lát nữa nó an trú chứ lát nữa tôi bắt vào thời khác đó không an trú đâu, còn cái này người ta dẫn vô rồi người ta bỏ cái đó mà nó còn bị tưởng, bởi vì cái tưởng nó quen đi, con tác ý nó quen đi, cái bắt đầu nó ảo tưởng nó nhạy ra, rồi bắt đầu bây giờ ngồi im không tác ý nữa mà nó cứ ở trong đó nó nhắc thì như vậy là con phải tác ý nó dừng cái đó, khi nào dừng hết cái đó rồi, cái tâm của con hoàn toàn nhiếp vô trong hơi thở con, thở ra, thở vô, thở ra vô, thì nó còn một niệm khác khởi ra, thì như vậy là con đã biết cái niệm khởi ra và nhiếp tâm được, vậy bây giờ an trú nó, thì cách thức để an trú nó thì dạy tới cách thức tác ý an trú, bởi vì pháp dẫn tâm vào đạo mà. Bây giờ Thầy dạy mấy con cách thức để nhiếp tâm và an trú, chứ hỏi nào tới giờ mấy con đâu có biết cách phải không, mấy con tu được yên hỏi nào yên mà không được thì thôi chứ gì? Còn bây giờ nó khác rồi, bởi vậy Thầy phải coi thời gian của mấy con tu ra sao nè, mấy con nhiếp tâm cái sức mấy

con, cái đặc tướng mấy con bao nhiêu trong thời gian này, với những pháp mấy con tu hồi nào đến giờ, có lúc ba bốn không vọng tưởng, nhưng mà có lúc kê vô có vọng rồi, tức là mấy con chưa biết cách dẫn tâm vào đạo, thầy biết rõ, thầy đã kiểm tra lại thầy biết rồi. Từ cái quán thì mấy con không biết quán, phải không, quán lung tung rồi cho đến từ cái nhiếp tâm thì thầy biết là mấy con chưa biết, nói là hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra, đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành, nhưng mà sự thật ra bây giờ nhiếp cho được mình đi kinh hành để mà nhiếp tâm cho được cái bước đi, nhiếp tâm cho được tâm hơi thở, phải dẫn tâm mình bằng cái gì đây, rồi dẫn tâm được cái này rồi thì nó sẽ bị cái tướng, phải không, con vừa nói với Thầy là bị tướng đó, cho nên từ chỗ đó mà để Thầy dẫn dắt cho mấy con cách thức nhiếp tâm và an trú tâm đạt cho đến ba mươi phút mấy con hồi nhiếp vô bắt đầu mấy con dẫn vô, mấy con nhiếp vô thì thời nào cũng phải đạt như vậy, bởi vì mình làm chủ mà, mình dẫn nó chứ đâu phải nó dẫn mình. Cho nên có những buổi thuyết pháp, thầy đã nói mấy con bị pháp dẫn chứ không phải là mấy con dẫn pháp, nó dẫn mấy con,

lúc nó dẫn chỗ y luôn trời ơi bữa nay hành học hỷ lạc ngon lành nhưng mà ngày mai tu hoài không được, trời đất ơi sao mà vọng tưởng quá trời, có phải không, hay hoặc là hôn trầm thùy miên quá tay như thế này, đó là mấy con chưa biết cách dẫn tâm vào đạo, mà pháp phật thì nó có cách thức để dẫn, để dắt, để tâm mình được an trú, chứ nếu mà không có điều đó thì làm sao có câu nói “An tịnh thân hành, tôi biết tôi hít vô” hay hoặc là “An tịnh tâm hành”, đâu phải câu nói của phật nói chơi đâu, đó là phương pháp dắt tâm mình mà chứ đâu phải nói chuyện nói đùa sao, rồi bây giờ chổng khu mà ngồi “An tịnh tâm hành”, “An tịnh thân hành” rồi cứ ngồi đó đọc lia lịa hoài đó, cái này để làm gì đây, không biết áp dụng nữa, thầy nói thiệt thật sự pháp phật đó mà người ta chưa biết áp dụng đâu, cho nên dạy riết rồi bắt đầu như thiền Minh Sát Tuệ thì phòng xep, Thiền Đông Độ thì giữ tâm không niệm thiện, niệm ác. Trời đất ơi, mấy người tu kiểu này, ông phật có dạy bao giờ đâu, mấy người đặt ra mấy người tu để mấy người nhiếp tâm, ức chế tâm để cho hết vọng tưởng để mấy người vào định tưởng chứ làm gì đây, đâu có mục đích đúng đâu, mà không biết mình

nhiếp tâm thiền định như vậy để làm cái gì nữa, họ nghĩ rằng nhiếp tâm thiền định vậy nó hết vọng tưởng là nó hết tham sân. Trời đất ơi, đâu có chuyện kì lạ như vậy, nghĩa là thầy nói nhiếp tâm và an trú tâm để làm cái gì, nhiệm vụ của nó làm gì, để đẩy lui bệnh khổ trên thân mấy con đó, mình phải biết áp dụng nó chớ đâu phải nhiếp vô đó để vô định, vô thiền.

[Tu sinh]: Kính Bạch Thầy, con nhiếp vô hơi thêm một chút xíu là nó bị tưởng cũng giống như sư Phước Tồn, là khi mình tác ý “Tôi đi kinh hành, tôi biết tôi đi kinh hành”, tức là đi có lúc nó tự tác ý theo, và có lúc chẳng hạn như con đang ngồi mà sao con đứng dậy nó cũng tác ý con đi, đó cho nên trong những lúc đó là nó tưởng.

[Thầy]: Bởi vậy, bây giờ thầy mới dạy lại cho mấy con cái này để dẫn nó phá cái tưởng này, phá cách nào, thầy nói thầy dạy mấy con sẽ phá sạch và mấy con nhiếp tâm vô an ổn hoàn toàn không có tưởng chen vô đó được, thì vậy mới được chứ, nó kéo dài thời gian mà không bị loạn thần kinh, không bị căng mặt mấy con đâu, cho nên thầy dạy tới đây dụng pháp rồi đi vào, lấy pháp mà làm dây để dẫn tâm chúng ta đi vào chỗ

đúng chứ không có đi sai. Đây là giai đoạn về tu chánh niệm tĩnh giác, định vô lậu mấy con thấy nó khó nó không khó, mà cái này chánh niệm tĩnh giác nó khó lắm mấy con, chứ không phải dễ đâu, nó không đơn giản, cho nên phải căn cứ vào đặc tướng mấy con, người nào nhiếp tâm được năm phút, mười phút, mười bước, hai bước, thì thầy căn cứ vào chỗ đó mà thầy dẫn dắt mấy con, để cách thức mấy con dẫn tâm vào nhiếp tâm và an trú, chứ không khéo bữa nay được, ngày mai không được thì không được; nghĩa là mình không muốn tu thôi, mà hễ tu là dẫn dắt vô liên, chứ đức phật nói “Pháp ta không có thời gian đến để mà thấy”, nghĩa làm chủ hoàn toàn chứ đâu phải thiếu làm chủ, còn mình tu kiểu thiếu làm chủ, mấy con chờ đợi lớp này nó bắt đầu nó sắp sửa mở ra lớp chánh niệm tĩnh giác, nó sắp sửa mở ra để hướng dẫn mấy con.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, khi khát thực lúc người này lấy thức ăn rồi mới người khác đến hay là người này khát rồi rồi mới bắt đầu vô tiếp tục?

[Thầy]: Người này mà lấy rồi thì người khác đến lấy, nếu mà trong chỗ mà khát thực có hai chỗ lấy cơm thì hai người được vô, mà

bây giờ có một chỗ thì chúng ta phải chờ, người đứng ngoài chờ người này xong rồi, bởi vì nó có một xô cơm thôi, còn nếu mà có hai xô cơm để mà chúng ta lấy thì được hai người, còn nó có một cái xô sút cơm thì nếu mà mình: người này lấy rồi, người kia chen vô để lấy thì coi như tranh nhau không tốt, cho nên chúng ta cứ đứng ngoài chúng ta chờ người này ôm bát ra thì chúng ta vô, còn nếu mà được hai xô cơm để hai chỗ thì chúng ta người này lại xô cơm này sút rồi người này mới để thực phẩm, người này có xô cơm này người này cũng lại xới cơm rồi để thực phẩm vào bát của mình rồi đi về, thì hai người khác người ta vô, còn này có một xô thì chỉ có một người được, chứ không được hai người, hai người mà chen nhau thì coi như xấu lắm.

[Tu sinh]: Kính Bạch Thầy, vì trong lúc múc cơm thì con thấy múc rất là nhanh, chỉ có bỏ đồ ăn vào trong bát để mình sốt bát mình mang đồ ăn thì nó lại chậm hơn, thời gian nó kéo dài hơn múc cơm nữa.

[Thầy]: Vậy hả? Vậy thì như thế này, bởi vì qua kinh nghiệm đi khất thực thì mấy con thấy thời gian mình sốt cơm thì mau, khi mình rời, mình vô đó mình vô đó mình

sốt cơm trước mấy con, mà tốt hơn ở trên chỗ sốt cơm có bàn rộng, chứ nếu mà bằng cái ghế mà để sốt cơm không thì nó rất bất tiện, tại vì mình còn phải mở cái nắp, có phải đúng vậy không? Do đó mình để cái nắp của mình trên đó mình xới cơm xong rồi mình lấy mình đậy cái nắp lại mình mới đi lại chỗ cái bàn mình nhận thực phẩm biết không, thì mình lại chỗ đó mình để cái bát ra mình nhận thực phẩm cái nào đó mình trút hoặc là mình để trên nắp bát mình bung về, như vậy người mà vô tới thay phiên thì một khi mà thấy người này đi ôm bình bát mà trở lại chỗ này thì người kia vô xới cơm chứ gì đâu, để cho nó nhanh, chứ còn đợi người này đi ra rồi thì xô cơm nó trống, con hiểu không, cho nên mấy con khi thấy xô cơm nó trống thì cứ đi vô, hể người này rời qua khỏi chỗ này thì mấy con vô, rồi mấy con rời khỏi chỗ này mấy con lại chỗ nhận thực phẩm đó (thức ăn), người khác vô đây xới cơm, không có gì, mình làm như vậy nó mình vừa ăn khớp với nhau nhịp nhàng và đồng thời nó không có kẻ hở mà không mất thời giờ đi khát thực của mấy con lâu, cách thức là như thế.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, con không hiểu?

[Thầy]: Không hiểu?. Như thế này, bây giờ có một xô cơm, con đi khát thực, đầu tiên con lại ngay xô cơm chứ gì, phải không, ngay lại xô cơm thì con mới đặt ngay nắp bát con xuống, cái bát thì con còn cầm trên tay con hoặc là con để trên bàn đi rồi con cứ lấy cái giá con sút cơm con đổ vô trong cái bát của con, vừa đủ, vừa đủ ăn rồi, bắt đầu con dời qua bên đây thì cái xô cơm này nó trống rồi, thì người ở ngoài này thấy trống rồi bước vô, bước vô xô cơm để mình xới cơm, có đúng không.

[Tu sinh]: Dạ đúng rồi.

[Thầy] : Do đó, người này có làm trễ đi nữa, có chậm đi nữa thì mình cũng xới cơm rồi mình đi lại cái phần của mình, thực phẩm của mình mình lấy.

[Tu sinh] : Dạ, con thấy không hợp lý, tại vì sao? Ví dụ như thức ăn nhiều, nhưng mà bây giờ mình xới cơm nhiều rồi thì điều đó đành phải bỏ cơm, thế cho nên theo con thấy thật là phí...55 : 17'...người ta bảo là liệu cơm mà gắp mắm.

[Thầy]: Bây giờ ý kiến của con góp phần vào để Thầy nói cho nghe, bây giờ Thầy có đề nghị rồi, vấn đề hôm nay thì mấy

con biết là khẩu phần thực phẩm thì người ta cho đều mấy con chứ người ta không cho dư mấy con đâu, cho nên thầy khuyên cô Út là không nên luộc rau, không nên làm gì vào bữa ăn của mấy con thêm, bởi vì thêm thì mấy con ăn thì nói đã lấy cơm rồi thì mấy con định lại cái, bữa nào khẩu phần thực phẩm cho mấy con ăn nó vừa đủ rồi, người ta không có đem dư đâu, bởi vì người ta bán chứ bộ người ta cho mấy con sao mà người ta cho dư, người ta đính người nào đó phần ăn cũng y như nhau, sợ mấy con thiếu chứ đừng nói, phải không, cho nên mấy con lấy cơm vừa ăn của mấy con thì mấy con biết rồi, ngày hôm qua người ta đem như vậy thì ngay nay cũng vậy thôi chứ người ta cũng không đem hơn đâu, người ta bán cho mình một khẩu phần ăn đó bao nhiêu tiền thì người ta tính rồi người ta không có đem hơn đâu, chỉ có cô Út đem thêm đó thì làm cho mấy con ăn thừa, ăn dư, cho nên mấy con thấy bây giờ mình xin cơm, cho nên khi mình lại đó biết khẩu phần thực phẩm mình ăn ngày nào họ cũng đem đều vậy thôi chứ không có hơn đâu, chỉ có mình đem thêm muối mình ăn thêm thì có, chứ không thừa đâu, nhưng mà bữa nào cô Út trộm phần thêm cho mấy

con canh hoặc là rau hay gì đó thì nó thừa, cho nên ở đây chúng ta sẽ giao lại cho trách nhiệm ăn uống cho phật tử cúng dường thôi mà chúng ta không cần xen vào trong đó, xen vào trong đó kể như mấy con có thể nói là tôi lấy vừa đủ để ăn với số thực phẩm đã là quy định rồi, thực phẩm đó người ta quy định bấy nhiêu đó thôi chứ người ta không có hơn, nghĩa là người ta bán cho mình. Do đó, mấy con xới cơm vừa đủ mà mấy con biết bữa đó mình ăn cơm bao nhiêu, vào đó mấy con sẽ có thực phẩm đó bấy nhiêu đó thôi, con khỏi cần quan sát thực phẩm, còn quan sát thực phẩm là tại vì cô Út bữa nay phật tử họ về, bởi vì ở đây ở chùa hôm đó nhà bếp của mình tới trưa người ta đang ăn cơm rồi mà đem bánh mì vô cúng nữa, đem bánh mì, đem chè, cháo gì đó, trời đất ơi, tôi ăn no rồi giờ còn thêm cái này nữa, bỏ thì uống mà ăn thì nó không có nổi, các con hiểu không bởi vì mình đi khát thực đủ rồi, đem thêm là sai, không chấp nhận, không ăn đó đâu, không có cúng dường thêm, tôi dậy bát tôi về rồi, thì giờ có chạy ra đường đón tôi, tôi cũng không nhận đâu. Cho nên ví dụ như cô Út cô làm thêm này kia, mấy con không nhận là đúng, bởi vì mình đi khát

thực là đủ mình thôi, cho nên Thầy khuyên cũng đừng có làm, cô có thương chúng con cũng không có làm điều đó được, bởi vì như vậy là hại chúng, người ta ăn một bữa người ta lượng được sức người ta ăn người ta lấy đủ đó, mình thêm rồi người ta thừa người ta bỏ, nó phí của đàn na thí chủ. Cho nên ở đây thì chúng ta thấy được vấn đề quan trọng là vấn đề chỗ tổ chức làm sao ăn uống mà chúng ta không bị động, cho nên ở đây Thầy khuyên cô Út không được thêm gì hết, nghĩa là cô Út lo cho phần khách thì cô Út lo cho phần khách thôi, khách vắng lai, còn về phần tu sĩ ở đây đã cố định rồi, cư sĩ người ta cúng dường cho mình bấy nhiêu đó là bấy nhiêu đó thôi, chúng ta không được thọ dụng thêm, thọ dụng thêm thì chúng ta thừa, thừa rồi bỏ. Cho nên mấy con phải thấy tổ chức của Thầy mới đây, nó chưa có ổn định, mà sau này rồi nó ổn định, bởi vì nó chưa có quen, hình thức này nó mới có làm, cho nên nó chưa có quen, cho nên nó còn lụp chụp lắm, cô Út thì cũng chưa có quen rồi thấy giờ mình có những đồ ăn này thì thôi làm cho chúng ăn thêm, nhưng mà không ngờ bụng đâu mà người ta ăn nữa. Bởi vậy ở ngoài kia tới rồi mà bây giờ con thêm nữa

thì ăn không hết, con hiểu chưa, cho nên vì vậy mà cái nhìn của thầy Chơn Thành là cái nhìn cũ không phải là cái nhìn mới, còn cái nhìn mới là bây giờ đó, bây giờ là chúng ta cái nhìn mới rồi, nghĩa là chúng ta càng ngày càng tiến tới chứ không phải là còn ở cái dưới cũ nữa. Cho nên buộc chúng ta bây giờ đó, cơm thì chúng ta lấy bao nhiêu, còn đồ ăn thì chúng ta cố định rồi, không có còn sai nữa, bởi vì người này họ không có làm thêm cho chúng ta đâu, bởi vì làm thêm họ phải bỏ tiền thêm, họ không bỏ đâu, họ không điên, lỗi họ, họ không bỏ thêm cho chúng ta đâu, mà các phật tử khác đem cúng dường thì không được.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, mang bình bát đi như của thầy Thanh Quang thật giản dị, thầy Thanh Quang mang đi coi giản dị lắm thưa Thầy!

[Thầy]: Cái bình bát mang đi như thế nào mà giản dị con nói cho Thầy nghe.

[Tu sinh]: Mang đi như thầy Thanh Quang đi con coi giản dị lắm, nó lịch sự.

[Thầy]: Nghĩa là đeo cổ vậy mang đi.

[Tu sinh]: Dạ, đi coi nó giản dị mà nó

ngay ngăn con người, chứ mình đi mà rút rút làm như con cò mắc mưa đó khó coi lắm thưa Thầy!

[Thầy]: Vậy thì Thầy sẽ làm cho con cái túi cũng như thầy Thanh Quang, phải không.

[Tu sinh]: Con coi tất cả trong này cũng vậy làm sao mà như thầy Thanh Quang đi nó đẹp lắm.

[Thầy]: Thôi được rồi.

[Tu sinh] : Giờ tới giờ rồi Thầy.

[Thầy]: Tới giờ rồi hả mấy con.

[Tu sinh]: Kính Bạch Thầy, trong khi đi khát thực đó, xin đi cho mắt đã quan sát thực phẩm trước rồi mới lấy thức ăn, rồi mới lấy cơm. Tại vì có những bữa có những cái bánh tét hay là bánh chuối nếp phụ bên ngoài nên dư, nếu mà lấy cơm tới nhìn cái bánh đó chắc là thôi để lại quá.

[Thầy]: Thôi được, cũng được đâu có gì đâu, mấy con quan sát sơ qua thì mấy con biết, bởi vì khẩu phần người ta có để rồi đó, quan sát sơ qua thấy có bánh có chuối gì nhiều thì mình bớt cơm lại, thì mình đến đó thì coi như mình đến bàn thực phẩm mình quan sát rồi bắt đầu mình lại xô cơm

, vậy được chứ đâu có sao đâu, chứ đâu phải quan sát mà đứng đó dòm hoài đó đâu.

[Tu sinh]: Dạ lâu nay cũng không dư gì đâu Bạch Thầy, bởi vì đến rồi ai cũng quan sát rồi mới lấy cơm mà Thầy.

[Thầy]: Vậy hả con, thì vậy là tốt rồi, sợ mấy con đứng hoài chỗ đó rồi người ta đợi, chứ mình quan sát mình dòm à bữa nay thực phẩm có bấy nhiêu đó không có gì.

[Tu sinh]: Còn như cái hạnh đi khát thực thì hồi bên Khất sĩ con nghe mấy vị kể thì mình đi mình sẽ ôm bát đi, khi mình về sẽ bỏ trong túi, mình mang, coi như khóa bát thì không có nhận nữa.

[Thầy]: Khóa bát đó hả mấy con.

[Tu sinh]: Khóa bát lại mình để trong cái túi mang về, như vậy mới đúng là cái hạnh khất sĩ.

[Thầy]: Hồi đi chưa tới chỗ khát thực thì còn mang cái bát, tới chỗ đó móc cái bát ra, rồi bắt đầu từ cái chỗ mà móc bát ra mới đi khát thực, khát thực xong rồi mình thấy vừa đủ bữa mình ăn rồi thì mình đập nắp lại bỏ vào túi, rồi trở về thì coi như là lúc bây giờ ai đến xin cúng dường nữa thì

không nhận, bỏ vào túi rồi thì không nhận nữa, thì mấy con cũng nên tập như thế này đi. Nhưng mà bây giờ tại vì chưa có túi mấy con cứ ôm hoài vậy người ta thấy người ta sốt nữa đó, cái túi chưa bỏ trong túi bát cho nên mọi người ta còn vẫn...Bây giờ, lần lượt rồi Thầy sẽ nói cô Út có thì giờ thì cô sẽ may cho mấy con mỗi người một túi bát, giúp đỡ cho mấy con.

[Tu sinh]: Cũng như con thấy mấy sư cô đó hạnh đúng, cô còn đi chậm thôi, ra nhận cơm xong để vô bát cô mang về.

[Thầy]: Đó, cái đó là cái đúng đó mấy con, chứ mình đi xin cơm về rồi còn ôm bát đi nữa thì.

[Tu sinh]: Hể còn ôm là người ta còn cúng được đó Thầy.

[Thầy]: Người ta còn cúng, mình còn để cái bát ở ngoài là còn cúng. Thì lúc này bây giờ, mấy con mà cư sĩ mà ôm bát như vậy người ta cúng nữa, mà bây giờ bỏ cái là phí đó, thôi bây giờ hết giờ rồi mấy con ./.

052-(LCK-025A)

- * Đường đi nhân quả con người
- * Pháp tu cho người già và người bệnh
- * Chánh niệm tĩnh giác

Rồi mấy con đem bài lên nộp Thầy hết. Bây giờ cái lớp học của chúng ta hôm nay mấy con xếp lại, tu sĩ ngồi theo tu sĩ, chứ không tu sĩ mà ngồi với cư sĩ nó lộn xộn như vậy thì nó không có ngăn nắp mấy con. Tu sĩ thì mình ngồi theo tu sĩ, mà người già thì ngồi ở trên, người trẻ thì ngồi xuống dưới, còn cư sĩ ngồi một bên, tu sĩ ngồi một bên. Vậy thì nó mới có ngăn nắp thứ tự. Bây giờ những người tu sĩ các con tu sĩ thì qua bên đây hết, còn cư sĩ thì mấy con qua bên kia. Nếu hết chỗ thì mấy con sẽ ngồi, tuổi trẻ thì ngồi sau, lớn tuổi thì ngồi trước mấy con. Mấy con qua bên đây đi, tu sĩ thì ngồi bên đây. Mấy con coi chỗ nào đi để đó mấy con. Tu sĩ mấy con lên trên này ngồi dồn lên này hết đi con, người lớn tuổi thì lên trên này con, mấy con lớn tuổi lên trên này, cô Huệ Ân lên trên con, con lên cái ghế trên. Mấy cô

lớn tuổi lên trên đây hết, dồn lên trên mấy con, tu sĩ mấy con dồn lên trên, chứ đừng nhường nhau, mấy con lớn tuổi rồi mấy con bước lên trên, còn những người trẻ tuổi thì ngồi dưới. Bên cư sĩ cũng vậy mấy con cũng dồn lên trên này, mình lớn mình ngồi trên mấy con, nhỏ tuổi ngồi ở dưới, mấy con ngồi lên hết, xếp hết.

Để ở đằng sau nó trống, có cư sĩ người ta dự thỉnh, người ta sẽ có cái ghế người ta ngồi. mấy con lên trên sát trên này hết đi, để cho cái lớp học của chúng ta nó có cái lớp, ở ngoài nhìn vào thì chúng ta thấy cái lớp học nó hẵn hoi. Thầy đã phân cho chúng ta thấy, mấy con tu sĩ thì theo tu sĩ, cư sĩ thì theo cư sĩ, xong rồi thì Thầy xin nhắc lại về vấn đề hôm nay là cái lớp học của chúng ta sẽ tu tập tới rất ráo, nghĩa là chúng ta triển khai cái tri kiến của chúng ta không để nó liệt tuệ, Thầy mượn cái danh từ trong kinh nói liệt tuệ, mà trong khi đó chúng ta không chịu khó triển khai cái tri kiến của chúng ta thì không thể nào mà gọi là giải thoát, bởi vì cuộc đời tu theo đạo Phật, cái mục đích của nó là cái tri kiến, cái sự hiểu biết của chúng ta mà giúp chúng ta giải thoát, cho nên gọi là Định Vô Lậu. Phương pháp tu Định Vô Lậu

là phương pháp triển khai cái tri kiến của chúng ta, gọi là Định Vô Lậu, tức là dùng tư duy quán xét suy nghĩ làm cho cái sự hiểu biết của nó thấu suốt rõ ràng, gọi là thiền quán, nếu mà đứng trong góc độ thiền định thì gọi là thiền quán, vì nó có sự tư duy suy nghĩ, cho nên nó rất quan trọng. Nếu mà chúng ta không triển khai được tri kiến của chúng ta, thì chúng ta không bao giờ có giải thoát, chúng ta nhìn từ xưa đến giờ, hầu hết là người ta dạy chúng ta nhiếp tâm an trú tâm, nhưng người ta dạy chúng ta học để chúng ta hiểu biết lời của đạo Phật dạy, chứ chúng ta không có được triển khai cái tri kiến của chúng ta trở thành có sự hiểu biết của chính mình. Cho nên tất cả những bài mà các con viết, từ cái sự suy tư của các con cho nên mỗi người viết đều khác nhau, cái sự hiểu biết của các con không giống nhau, nhưng cái điểm chính của nó là mấy con quay xung quanh một cái trục của nó, mà gọi là đường đi của nhân quả, đường đi của nhân quả vạch ra của chúng ta thấy rất rõ, đó là thập thiện và thập ác. Chúng ta hiểu được như vậy chúng ta mới diễn tả được cái sự hiểu biết của chúng ta, làm chúng ta hiểu được cái đường đi của nhân quả, hiểu được những cái hành động của chúng ta thiện

hay là ác, để chúng ta chuyển biến mình trở thành những con người hoàn toàn giải thoát, sống bình thường như mọi người, nhưng tâm chúng ta không còn phiền não, đau khổ nữa. mục đích của đạo Phật là đem lại cho chúng ta một đời sống đạo đức bằng sự hiểu biết, chứ không phải bằng thiên định gì cả. Do đó, nếu chúng ta không học, không hiểu biết, thì chúng ta không làm sao có sự giải thoát. Cho nên người mà không chịu triển khai cái sự hiểu biết của mình, làm cho lấy có, làm cho lấy lệ, thì những người ấy là liệt tuệ, đức Phật dùng từ liệt tuệ. Còn những người chịu khó học tập tư duy suy nghĩ để viết ra những sự hiểu biết của mình, để làm chúng ta hiểu các pháp như thật, thì gọi là thắng tuệ, cái danh từ của đức Phật gọi thắng tuệ, trong kinh giới thì gọi là tri kiến giải thoát, còn liệt tuệ là cái sự hiểu biết nó liệt bại, nó không có hiểu biết, nó làm cho cái người đó mù mờ. thậm chí như có người lý luận như ông Châu Lợi Bàn Đạc, ông học ông không thuộc, ông không biết, ông không thuộc kinh, không thuộc kệ, vậy sao ông tu chúng quả A la hán? Ông tu pháp gì chúng quả A la hán? Một người liệt tuệ là cái người không chịu làm việc, còn ông Châu Lợi Bàn Đạc, ông không phải là cái người liệt tuệ, mà

ông là cái người không nhớ, nghĩa là ông đọc ông không nhớ, ông đọc 1 cái câu kệ hoặc là 4 câu kệ hoặc là 1 bài kinh ông không nhớ không thuộc, nhưng ông rất là thông minh. Nếu ông không thông minh sao đức Phật dạy ông ngồi quét tâm mà ông biết, mà quét tâm bằng gì? Bằng trí tuệ, bằng kiến giải của mình, bằng sự hiểu biết của mình mới quét được tâm, còn nếu mình không hiểu biết thì làm sao mình quét được tâm. Khi một niệm khởi ra trong đầu của chúng ta, nếu chúng ta không thông suốt thì chúng ta biết đâu mà chúng ta quét, cũng như trên thân của chúng ta có một cái bệnh, mà chúng ta không thông suốt cái bệnh đó, cái trí tuệ chúng ta liệt tuệ, nó không hiểu, thì nó biết đâu mà đẩy lui được cái bệnh. Cho nên nói ông Châu Lợi Bàn Đặc ngồi quét tâm đâu có nghĩa là ngồi ức chế tâm, ngồi giữ tâm bất động, có nghĩa là bị ức chế. Còn đàng này ngồi tu Tứ Niệm Xứ, ai cho phép quý vị ngồi ức chế tâm. Không ai cho phép quý vị ngồi ức chế tâm. Ngồi chơi bình thường quan sát bốn chỗ thân thọ tâm pháp, có chướng ngại trên đó, mà thấy chướng ngại thì quét, mà quét bằng gì? Quét bằng trí kiến giải thoát, nếu không hiểu biết, thì biết gì mà quét. Cho nên đòi hỏi chúng ta có cách thức tu tập

hản hòi, đường lối mà triển khai tri kiến giải thoát.

Trong bài hôm nay mấy con được học về đường đi của nhân quả, và các con có người làm bài rất xuất sắc, rất hay, rất đúng, và qua sự diễn tả, biết áp dụng vào bản thân của mình, cho nên các con có tiến bộ, Thầy thấy có tiến bộ. nhưng các con nhớ rằng mình học đây không phải học để hiểu biết chơi, mà học để áp dụng vào đời sống của mình, hoàn toàn làm chủ. Vậy thì làm chủ mình phải làm chủ như thế nào? Khi mình nói chuyện, mình biết mình nói chuyện là gieo nhân gieo quả đó, thì có lợi ích gì cho mình? Mình đã chọn lấy con đường tu hành thì đâu còn vui chơi. Trong khi sống độc cư, một mình mình, mình mới thấy được tâm niệm của mình, mình mới quan sát được cái lòng của mình, để rồi từ đó mình mới dùng cái tri kiến của mình học tập nhân quả mà mình xả nó. Nếu mình nói chuyện thì mình có thấy được nó không? Sự cô đơn mình mới được tâm mình tuôn trào, mình mới thấy được nó, mình mới có đủ khả năng mà quét nó, thì như vậy tâm mới thanh tịnh, mới ly dục ly ác pháp, mới lìa hết tham sân si. Còn nếu mình không học không hiểu, thì

mình biết gì mà mình ly? Cứ ngồi ức chế cho hết vọng tưởng, hay hoặc đi kinh hành, để cho hết hôn trầm thù miên. Chắc gì mà ta hết hôn trầm thù miên? Cho nên những điều mà mấy con nghĩ tưởng, ở trong thất mình tu không cần phải học, chỉ mình nhiếp tâm mình xả tâm, nhưng không ngờ mình có tri kiến hiểu biết gì mà xả tâm? Mà không có tri kiến hiểu biết thì xả gì? Do đó ức chế tâm. Tưởng là mình ngồi đó yên tịnh, thanh tịnh, nhưng mà mình xả đi, mình ra đi, rồi mình đưng duyên đi, rồi mình coi tâm mình nó như thế nào? Coi nó hết tham sân si chưa? Trái lại người ta sử dụng tri kiến người ta xả từng tâm niệm, sống từng độ cư để phòng hộ mắt tai mũi miệng thân ý. Cuối cùng chúng ta có đủ tri kiến giải thoát hoàn toàn. Cho nên Định Vô Lậu rất là quan trọng, từ ngày mấy con được học lớp học này đến nay hơn nửa tháng, gần hai mươi ngày rồi. Mấy con thấy tri kiến hiểu biết của mấy con về nhân quả như thế nào chưa? Nếu các con cố gắng học tập thì chắc chắn trong khi mấy con đưng mọi ác pháp, thì nội tri kiến nhân quả này cũng đủ khiến mấy con an ổn thân tâm rất nhiều. Và trên bước đường còn tu học về Định Vô Lậu nữa, thì các con còn quán rất nhiều, còn tư duy rất nhiều, còn

viết bài rất nhiều. Thậm chí như có người viết bài gần như một tập vở như thế này, mà Thầy phải đọc từ đầu chí cuối một tập vở như thế này, thì mấy con thấy rất nhiều chứ đâu phải ít. Nhưng mà Thầy cố gắng đọc để thấy mấy con viết như thế nào, làm bài như thế nào để giúp cho mấy con có được những cái tri kiến, khai mở những cái tri kiến để cho mấy con thực hiện được sự giải thoát chân thật. Thì cái lớp của chúng ta là cái lớp đào tạo để rút ráo làm chủ sự sống chết. Nếu không có Định Vô Lậu thì làm sao chúng ta thanh tịnh được tâm, mà không thanh tịnh được tâm thì làm sao chúng ta có Tứ Thần Túc, mà không có Tứ Thần Túc thì làm sao chúng ta làm chủ được bệnh? Làm sao làm chủ được sự sống chết và chấm dứt luân hồi? Cho nên buộc lòng lớp này bắt buộc mấy con phải học thật, tu thật, nếu ai dự vào lớp học này được Thầy hướng dẫn, được Thầy đào luyện, mà mấy con tu trong một tháng, nửa tháng rồi đi ra, đi vào, thì đương nhiên buộc lòng Thầy chỉ cho mấy con chỉ tham dự, chứ không được học lớp này. Vì cái công cực của Thầy đọc từng trang chữ của mấy con, mà rút cuộc rồi mấy con đi ra đi vô, thì mấy con phá hạnh độc cư, mà phá hạnh độc cư thì ngàn đời mấy con cũng

tu chẳng tới. Học để xả tâm. Mà xả tâm bao nhiêu lại huân vô bấy nhiêu, thì làm sao mà cho đạt được. Cho nên ở đây quyết định sống chết tận cùng để đạt được sự giải thoát hoàn toàn, thì cái lớp học này mới có người chứng đạo, nó mới có người làm chủ được sự sống chết của mình, mới nói lên được tiếng nói, mới thấy được nên đạo đức của đạo Phật, sống không làm khổ mình khổ người, là chân thật. Nếu lớp này Thầy đào tạo mấy con không được thì chắc chắn, không bao giờ còn có duyên để đào tạo lớp khác. Vì lớp này không học được thì còn lớp nào học được nữa? Ở đây Thầy thấy có những người có những đặc cách có thể đưa họ đi vào con đường giải thoát không khó khăn. Nhưng nếu mà không biết siêng năng học tập, tu tập rèn luyện, thì rất thương mấy con là rất siêng năng, ngồi cặm cụi viết từng bài. Thỉnh thoảng Thầy đi ngang qua Thầy quan sát, Thầy thấy mấy con nỗ lực đem hết sức lực, Thầy tin rằng sự nỗ lực tu tập của mấy con sẽ đi đến nơi đến chốn. Những bài viết của mấy con còn sơ suất nhiều chứ chưa phải đã trọn vẹn, nhưng cố gắng, một ngày nào đó mấy con sẽ có sự tư duy rất trọn vẹn và sâu sắc, thấy các pháp như thật, không còn thấy mơ hồ nữa. Hôm nay có nhiều điều

mấy con viết đưa ra nhiều mẫu chuyện, nhiều khi lý luận quá dài dòng, có đưa thì viết bài ngắn, gọn, đọc lên thấy dễ hiểu, và gây cho sự súc tích, cảm động, khiến chúng ta không muốn làm điều ác nữa. các con viết được những bài như vậy, vừa gây cho mình sự xúc động, vừa tạo cho mình đứng trong góc độ thiện pháp mà không còn làm ác pháp nữa. Còn viết những bài khô khan năm ba chữ, một trang hai trang, trong khi đường đi nhân quả quá nhiều. Trong khi nhân quả thân hành không có ít, nhân quả khẩu hành không phải ít, thế mà mấy con viết có mấy trang, mấy chữ thì mấy con quá liệt tuệ. Vậy phải cố gắng. Mỗi người chúng ta là con người sanh ra không thua ai hết, mặc dù giờ đây không phải là lớp học văn chương, kiến thức, mà lớp học để tu tập giải thoát, không cần mấy con phải viết văn chương hay, chỉ cần mấy con diễn tả được cái mắt thấy tai nghe của mấy con qua hình ảnh nhân quả mà thôi. Ở đây có một người viết bài rất đơn giản, chỉ những việc mắt thấy tai nghe của mình trong những sự đời sống của mình, nêu lên những mẫu chuyện thực tế của cuộc đời của mình, nói lên ngắn, gọn, đầy đủ ý nghĩa của nó trong nhân quả thiện ác. Đọc qua bài thì thấy cần phải viết được như vậy,

thì giúp cho chúng ta có cái hướng tu giải thoát, vừa ngắn vừa gọn không viết dài dòng, mà thực tế cuộc sống chúng ta đã tiếp cận những cái sự việc đó xảy ra, thì ta thấy nghe, và có từng sống trong những mẫu chuyện đó, đọc qua bài thì chúng ta thấy rất rõ ràng cụ thể. Đó là những bài viết rất đơn giản, xoáy được nhân quả, không nói lòng vòng. Hôm nay Thầy khích lệ mấy con cũng nên cố gắng viết xoáy vào, làm sao ngay cái đầu đề của chúng ta là thân hành, thì cái thân hành đó nó có sự việc xảy ra, mà do cái thân hành đó tạo đến những cái nhân quả ác thiện mà trước mắt mình thấy, tai mình nghe, và cũng chính bản thân mình cũng từng làm cái điều đó, mình mới nói ra, đơn giản để học tập, đơn giản để biết xả tâm, đó là điều cần thiết cho chúng ta trong Định Vô Lậu. Còn các cụ, những người lớn tuổi, thì Thầy cũng cho học về Định Vô Lậu để quán xét tư duy, nhưng khả năng của những người lớn tuổi được xếp vào hạng tu tập những pháp khác. Như những cụ già lớn tuổi thì nên tu tập Tứ Niệm Xứ, tu tập theo sức của mình, và dùng cánh tay hay hoặc là hơi thở đẩy lui ra những bệnh tật trên thân của mình. Các cụ, những người lớn tuổi sẽ được Thầy hướng dẫn riêng và triển khai cái tri

kiến của mình, nhưng làm ít tùy theo, như thời gian nào trong giờ giấc các cụ lớn tuổi khi mà, thay vì giữ gìn đúng giờ giấc, nhưng mà lúc bấy giờ cơ thể nó muốn ngủ, thì các cụ nên đi ngủ, rồi một lúc nó không muốn ngủ nữa, thì dậy tu giữ gìn tâm thanh thản, an lạc, vô sự. Cơ thể có đau nhức thì nhiếp tâm trong hơi thở hoặc là thân hành ở bàn tay của mình, để rồi tác ý đuổi bệnh. Nếu trong thời gian thức một tiếng, hai tiếng mà mỗi một, thì các bác các cụ nên đi nghỉ, nên đi nằm nghỉ, dưỡng sức trở lại, khi mà nghỉ nó khỏe rồi mà thấy không ngủ, thì ngồi dậy tu tập. Cho nên tu không có thời khóa, chớ còn tu theo thời khóa thì sức khỏe không đủ sức mà chịu nổi. Cho nên ở đây Thầy đặc cách cho những người lớn tuổi họ sẽ tu như vậy. Còn tuổi trẻ thì giờ nào ra giờ nấy. Cái giờ nào phải ra giờ nấy. Thí dụ mười giờ đi ngủ thì đúng mười giờ. Mà chín giờ rưỡi đi ngủ không được. Đó là cái người tuổi trẻ phải chiến thắng giấc sanh tử, còn người già sức yếu rồi, không đủ sức chiến thắng với giấc sanh tử, mà tu để giải thoát cho mình từng phút từng giây, thí dụ như bây giờ giữ tâm mình thanh thản, an lạc, vô sự từ bây giờ đến tám giờ, mà bây giờ tám giờ, mà mới bắt đầu một phút, hai phút mà nó buồn ngủ,

thì cái người già được ngủ, không sao. Tại vì trong khi sức khỏe yếu mà không nghỉ lại, thì cái sức khỏe nó không đủ sức để mà tu tập tới nữa. Mà sau khi tám giờ đi ngủ, chín giờ hay hoặc là mười giờ thức dậy, thì cái người già họ thức dậy thì nên siêng năng liền, đừng nên nằm đó mà không chịu tu tập, đừng nằm đó mà nghĩ rằng tui sẽ tu thế này thế khác. Mà phải ngồi dậy hẳn hoi đàng hoàng, rồi tập luyện đàng hoàng đúng cách, ngồi lên. Bởi vì mình đã nằm nhiều mình nghỉ rồi, thì mình phải ngồi lên, để mình giữ tâm thanh thản, an lạc, vô sự và quan sát bốn chỗ thân thọ tâm pháp của mình, không chướng ngại, mà có chướng ngại thì sử dụng pháp Định Niệm Hơi Thở, như thân không an có đau nhức chỗ nào đó, thì nhắc an tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra, còn nếu tâm bị động, khởi niệm này niệm kia lo lắng, thì dùng trí tuệ của mình được học quán xét xả niệm, còn nếu không xả niệm được thì tác ý, an tịnh tâm hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh tâm hành tôi biết tôi thở ra, rồi mình hít vô thở ra theo phương pháp, giúp cho tâm mình an ổn. Đó là cách thức của người già. Và đồng thời Thầy sẽ kiểm tra lại cái người lớn tuổi để họ nhiếp tâm thanh thản, an lạc, vô sự,

coi thử coi cách thức nhiếp tâm được hay không. Trong một hôm nào đó, Thầy sẽ cho biết những người lớn tuổi đến đây học riêng, để Thầy kiểm tra lại những người lớn tuổi, để giữ tâm thanh thản, an lạc, vô sự của mình, trong đó tu sĩ có, cư sĩ có, những người lớn tuổi. Còn những người bệnh, có thân bệnh, thì trong những ngày mà Thầy kiểm tra qua những người lớn tuổi, thì các con có thân bệnh, mặc dù là người trẻ mà có thân bệnh, cũng nên vào cái ngày đó, được gặp Thầy, để Thầy kiểm tra xem coi bệnh nặng bệnh nhẹ, hay hoặc là những cái loại bệnh khó trị, hay hoặc là những loại bệnh nào để mà Thầy biết được, Thầy giúp đỡ cho cái phương pháp, để ôm chặt cái pháp để mà đẩy lui bệnh trên thân, vì có thân bệnh rất là khó tu, có thân bệnh khó tu lắm. Cho nên vì vậy cần phải đẩy lui được bệnh, khiến cho thân mình được mạnh khỏe, để cho mình tu tập mới được. Do như vậy người bệnh, người già, người trẻ sẽ được Thầy cho một cái ngày nào đó. Lúc bấy giờ những người lớn tuổi sẽ được vào cái Tổ đường này, sẽ học riêng, để Thầy dạy riêng cái phần của người lớn tuổi. Còn người trẻ tuổi thì giờ giấc nghiêm chỉnh, sống độc cư trọn vẹn, người lớn tuổi cũng vậy, cũng nên cố gắng sống độc

cư để phòng hộ mắt tai mũi miệng thân ý của mình, để đi tới chỗ rốt ráo hoàn toàn, nếu không sống độc cư thì không thể nào đi tới chỗ rốt ráo. Hôm nay lễ ra thì Thầy muốn mấy con sẽ đọc những cái bài của những người làm đơn giản, nhưng Thầy thấy mắt thì giờ, bây giờ để chúng ta kiểm tra lại về phần Chánh Niệm Tỉnh Giác, đó là cái phần bắt đầu cho cái phần thứ hai. Về nhân quả các con đã viết đến bài này Thầy thấy cái bài đường đi của nhân quả là nhân quả thân hành, khẩu hành, ý hành mấy con đều làm được cả, nhưng có nhiều người thì lý luận dài dòng, có nhiều người thì viết đơn giản. Do đó, Thầy muốn cho đọc lại những cái bài, nhưng mà vì thì giờ chúng ta không có nhiều. Cho nên về mấy con sẽ đọc lại cái bài của mình, cái người nào khá mấy con tiến tới mấy con cố gắng để mà làm, còn những người nào mà Thầy ghi nó chưa có đầy đủ thì mấy con làm thêm, cho nên qua cái bài này thì Thầy xin trả lại cho mấy con những cái tập vở này cho mấy con. Vừa rồi Thầy có nhận được về cái Chánh Niệm Tỉnh Giác, có hai người gửi cho Thầy về Chánh Niệm Tỉnh Giác, cho nên Thầy có ghi lại vào trong cuốn sổ, cô Minh Từ thì nhiếp tâm trong năm phút, còn Nguyên Thanh nhiếp tâm trong

bốn mươi lăm phút. Cho nên cái sự kiểm tra lại thì Thầy sẽ kiểm tra lại chặt chẽ hơn, để giúp cho mấy con đạt được cái sự nhiếp tâm và an trú. Bây giờ Thầy sẽ phân biệt để cho mấy con thấy vững vàng hơn, là nhiếp tâm như thế nào mà an trú tâm như thế nào? Cái phần mà nhiếp tâm, là khi mà chúng ta nhiếp tâm trong cái thân hành như chúng ta đi kinh hành, chúng ta hít thở, như chúng ta đưa cánh tay ra vô như thế này, đó là nhiếp tâm trong thân hành của chúng ta, nghĩa là chúng ta biết cái hành động đưa ra đưa vô thế này, mà trong đầu của chúng ta khởi ra cái niệm, nhưng mà nó khởi ra một cái niệm mà cái cảm giác, cái nhận ra cái hành động hơi thở, hoặc là cánh tay chúng ta đưa ra đưa vô hoặc là chúng ta đi tới đi lui, thì đó gọi là nhiếp tâm. Còn khi cái niệm khởi ra mà chúng ta lại quên cái hành động của chúng ta, thì đương nhiên là chúng ta chưa nhiếp được, cho nên chúng ta căn cứ vào cái thời gian mà nhiếp tâm được là nó mấy phút, thí dụ như bây giờ nó là năm phút, mà trong năm phút đó có niệm xen vào, mà chúng ta không quên được cái thân hành của chúng ta, còn nhớ cái thân hành nhưng cái niệm nó vẫn xen vào, thì đó là người nhiếp tâm được năm phút, còn ngoài cái năm phút đó ra mà

chúng ta có cái ngủ gục, quên một cái, thì đó là chúng ta không nhiếp tâm được, quên mà làm sao nhiếp được. Do đó không nhiếp được, hoặc là có cái niệm khởi ra, chúng ta suy tư tư duy theo cái niệm đó, mà chúng ta quên cái thân hành của chúng ta đi, thì đó là chúng ta nhiếp tâm chưa được, còn trái lại vừa biết cái thân hành, mà vừa có niệm khởi ở trong tâm của chúng ta, thì lúc bấy giờ là đang nhiếp tâm được, đó là cái giai đoạn thứ nhất nhiếp tâm được. Cho nên có người nhiếp tâm được cái thời gian dài, nhưng mà an trú tâm chưa được, an trú tâm cho được là nó không có một niệm nào hết, không có hôn trầm thù miên, không có một vọng tưởng nào xen vô trong đó hết, tức là an trú, còn chưa an trú được thì đương nhiên là chúng ta có tỉnh thức bấy nhiêu đi nữa thì nó cũng vẫn là mới nhiếp tâm mà thôi. Phân biệt cho rõ thì sự nhiếp tâm và an trú, thì chúng ta mới biết được con đường tu tập của chúng ta, chứ nếu không thì chúng ta sai, không đúng. Như vậy Thầy sẽ sắp xếp cái lớp ví dụ như bây giờ mọi người ở trong lớp học của chúng ta, người nào mà năm phút thì Thầy sẽ sắp cái lớp năm phút, người nào mà tu bốn mươi lăm phút hay hoặc là ba mươi phút nhiếp tâm và an trú, cho nên ở

đây mấy con, ở bên quý thầy người ta ghi rất rõ là, nhiếp tâm được mấy phút, rồi an trú tâm được mấy phút, thí dụ như con nhiếp tâm được năm phút, mà con an trú được một phút, nghĩa là an trú là không có niệm nào hết, an hoàn toàn chỉ có biết cái thân hành của mình không, tức là an trú ở trong cái thân hành, cho nên nó không có niệm gì, ý gì xen vô trong đó, gọi là an trú. Cho nên vì vậy có người ghi cho Thầy mười phút nhiếp tâm được, mà chỉ có một phút an trú thôi, mà cái phút đó là trong thời nào con tu con cũng làm chủ được như vậy, đó là sự an trú. Vì vậy cho nên mấy con ghi kĩ để mà Thầy phân lớp của mấy con về cái lớp Chánh Niệm Tỉnh Giác, bởi vì cái lớp này nó cũng rất quan trọng, nếu mà chúng ta không định tĩnh, không bình tĩnh trước một cái sự kiện, trước một cái hoàn cảnh, trước một cái ác pháp nó đến với chúng ta, mà chúng ta không tập định tĩnh này, thì cái tâm chúng ta không bình tĩnh, mà không bình tĩnh thì cái tri kiến của chúng ta nó không có còn sáng suốt mà nó quán xét được, để mà xả tâm, cho nên cái tu tập này nó định tĩnh để làm cho cái tâm chúng ta nó bình tĩnh trước cái ác pháp, nó không bị rối, nó không có bị dao động, do đó khi mà nó không bị rối, nó

không có bị dao động, thì lúc nào chúng ta cũng sống trong thiện pháp. Còn nó bị dao động, nó bị rối thì lúc bấy giờ miệng của chúng ta sẽ nói lời ác, mà thân của chúng ta sẽ làm ác, mà ý của chúng ta nghĩ điều ác, không thể nào mà chúng ta chạy khỏi. Cho nên cái phương pháp Chánh Niệm Tỉnh Giác rất cần thiết, nó giúp cho tâm của chúng ta định tĩnh. Mà như các con thấy đức Phật nói tâm định tĩnh, nhu nhuyễn, dễ sử dụng, khi mà nó định tĩnh rồi thì nó nhu nhuyễn, cho nên vì vậy mà nó hoàn toàn ở trong thiện pháp, chứ không phải là ác pháp, còn tâm nó không định tĩnh, nó bị dao động, nó mất bình tĩnh, thì lúc bấy giờ nó phải ở trong ác pháp, không có cách nào khác, lúc bấy giờ thì cái tri kiến giải thoát của chúng ta thì nó không còn là tri kiến giải thoát nữa, bởi vì nó mất bình tĩnh, nó không còn nữa. Cho nên cái bình tĩnh là cái gốc mà chúng ta soi vào cái ác pháp để chúng ta hóa giải, cho nên hai phương pháp này chúng ta phải tu song song, không thể tu pháp này trước rồi tu pháp kia sau. Cho nên các con thấy nhu người ta hiểu lầm, như thiền Minh Sát tuệ, người ta nhiếp tâm trên cái cơ bụng phình xẹp để cho nó an trú, nhiếp cho nó đừng có niệm khởi, mà khi đừng niệm khởi thì bắt

đầu từ đó về sau họ minh sát ra. Còn ở đây chúng ta khai triển cái tri kiến Định Vô Lậu, đồng thời chúng ta tu tập đến cái mức định tĩnh, không được ức chế tâm. Còn khi nhiếp tâm ở trên cái cơ bụng của chúng ta thì sẽ bị ức chế tâm. Cho nên cuối cùng người ta thấy được cái định tướng của nó hiện ra, nhưng mà không ngờ họ lại lạc ở trong định tướng, cái tướng, cái sắc tướng nó hiện ra thì họ tưởng đó là định tướng, họ ôm vô cái định tướng đó, không ngờ sau đó họ dùng minh sát họ tuệ, họ quán ra, thì tức là họ quán ra ở trên cái tướng, thì nó không phải ở trong cái tri kiến giải thoát. Còn chúng ta hiện giờ ngồi đây chúng ta có ức chế tâm của chúng ta đâu? Cho nên chúng ta dùng cái tri kiến của ý thức của chúng ta hiểu biết, tri kiến cái sự hiểu biết như thật, như các con làm bài như thế này, đó là dùng tri kiến. Và đồng thời chúng ta tập nhiếp tâm và an trú tâm trên thân hành đến cái mức nó vừa đúng để nó định tĩnh được tâm chúng ta thôi, chúng ta không được đi xa hơn, để cho nó rơi vào định tướng, thì đó là chúng ta đã tu sai.

Cho nên ở đây được sự hướng dẫn của Thầy, thì Thầy không để cho mấy con lọt vào định tướng, mà các con phải nhiếp

cho được tâm mình trong cái thời gian nhất định nhiếp tâm cho được bằng cách làm chủ, chứ không phải giờ này nhiếp được mà giờ kia nhiếp không được, không phải, lúc nào chúng ta muốn nhiếp là chúng ta nhiếp được. Cho nên vì vậy mà căn cứ vào thời gian ngắn nhất của khả năng của mấy con nhiếp tâm. Ví dụ như mấy con nhiếp tâm được ba phút hay năm phút, mà an trú được một phút hay nửa phút, thì điều đó là điều cần kiểm tra lại kỹ lưỡng, để hướng dẫn mấy con đi tới chỗ nhiếp tâm, để mấy con được định tĩnh. Do cái sự định tĩnh đó, mà tâm mấy con mới nhu nhuyễn, dễ sử dụng. cuối cùng, nhu nhuyễn dễ sử dụng thì mấy con sẽ nhập được các định và mấy con sẽ làm chủ được sự sống chết của mình. Như vậy, ở đây mấy con ghi cái phần nhiếp tâm, còn cái này là bài về Định Vô Lậu, còn cái phần này là phần tu để định tĩnh, nhiếp tâm an trú tâm, đây là cái phần mấy con ghi. Mấy con ghi đúng chứ mấy con ghi sai là sẽ hỏng chân đó. Thí dụ như cái sức của mấy con nhiếp tâm an trú tâm được năm phút mà mấy con ghi là ba mươi phút, thì mấy con hỏng chân mấy con ráng chịu đó. Nếu mà Thầy đưa đi đến nữa thì mấy con sẽ tu dậm chân tại chỗ, thì mấy con sẽ tu không tiến bộ. Mà mấy

con ghi đúng với khả năng của mình nhiếp đúng, thì Thầy sẽ hướng dẫn mấy con đi đến đúng, là vì Thầy biết đưa mấy con đến chỗ hoàn toàn định tĩnh cái tâm của mấy con, bình tĩnh để trước các ác pháp, để cho nó vững vàng mà không bị dao động tâm, do cái sức tu tập tĩnh thức này. Ở đây mấy con ghi cho Thầy, thì với cái khả năng của mấy con thử lại, cái này là mấy con đã trải nghiệm lại mình đúng hết rồi đó, nghĩa là từng phút từng giây, mấy con đã suy nghiệm từng cái thời, buổi sáng buổi chiều buổi tối buổi khuya là mấy con đã ghi đúng theo cái tiêu chuẩn của mình đã đạt được nhiếp tâm và an trú, nghĩa là nhiếp tâm được mấy phút và an trú được mấy phút, thì Thầy căn cứ vào đây mà lập cái lớp cho mấy con. Thí dụ như mấy con nào một phút thì Thầy sắp cho mấy con một phút với nhau, để sự điều hành hướng dẫn cho nó dễ dàng đối với Thầy. Còn mấy con mười lăm phút thì sắp xếp cho mấy con ở cái mức mười lăm phút, còn mấy con như Nguyên Thanh nhiếp tâm được bốn mươi lăm phút thì nó quá cái sức, quá cái thời gian định tĩnh, quá cái thời gian định tĩnh thì như vậy nó sẽ lọt trong tưởng, cho nên nó chỉ cần 30 phút, 30 phút an trú thôi, còn nó quá thì nó có thể rơi vào tưởng,

mà rơi vào tướng thì cái tâm nó không bình tĩnh, nó cũng dao động. Cho nên nhiếp được như vậy thì dừng lại, nếu an trú được bốn mươi lăm phút thì dừng lại, chỉ cần ba mươi phút thôi, không nên tăng lên, mà tăng lên thì có thể bị tướng. Do như vậy mấy con nhớ cứ đứng ba mươi phút, còn nếu tăng lên thì mấy con không nên tăng lên. Chừng nào Thầy cho mấy con tăng lên thì mấy con tăng, mà không có cho thì thôi. Vì Thầy xét qua tâm mấy con không bị tướng, thì Thầy sẽ cho lên, mà tâm có bị tướng, thì không cho lên. Mà nhiếp tâm được như Nguyên Thanh như thế này thì rất tốt, nhưng để kiểm tra lại thì Thầy mới xác định được cái sự nhiếp tâm đó là không bị tướng hay có bị tướng. Còn mấy con còn ở mười lăm phút, thì mấy con còn phải nhiếp tâm an trú tâm cho được ba mươi phút. Đó là cái tiêu chuẩn để đạt được, thì mấy con ghi kỹ để mà Thầy hướng dẫn cái phần tu tập tĩnh thức này cho nó cụ thể rõ ràng hơn. Đó là cái phần tĩnh thức.

Còn hôm nay mấy con làm về cái bài Định Vô Lậu. Người nào đã làm bài đường đi của nhân quả của con người, thì mấy con sẽ làm nhân quả thân hành, nghĩa là thân hành nó có ba cái điều ác, và ba cái điều thiện. từ

ba điều ác, điều thiện gốc đó, suy ra nó vô cùng, những cái điều ác, điều thiện khác. Và nếu mà mấy con đã làm thân hành rồi thì mấy con làm khẩu hành. Khẩu hành nó có bốn điều thiện gốc, và nếu suy ra thì nó có rất nhiều điều thiện ở trong khẩu hành, mà quan trọng nhất là cái vấn đề nói làm sao, viết làm sao để nói lên cho được cái ái ngữ của nó, để nó phá đi cái ác ngữ của nó, bởi vì nói về khẩu hành thì nó có cái lời nói ôn tồn, nhã nhặn, mà cũng có lời nói thô lỗ, hung dữ. Cho nên khéo mà viết về nhân quả khẩu hành, mà nếu người nào đã viết nhân quả khẩu hành xong rồi, đã có bài viết nhân quả khẩu hành xong rồi thì viết về nhân quả ý hành. Và đồng thời, nếu viết bài mà nó dài dòng, thì các con suy tư cái lý luận của mình nó dài dòng quá, thì mấy con bớt, ngắt gọn lại, để chúng ta có cái bài luận rất đơn giản, gọn gàng, đưa ra một mẩu chuyện xảy ra, do chính bản thân mình trực tiếp trên mẩu chuyện đó, hoặc là một mẩu chuyện mà mình nghe thấy, ngắt gọn đầy đủ, không được dài dòng, không được kể lê thê, lếch thếch, mà ngay xoáy vào cái sự việc của nhân quả, thì cái đó chúng ta viết như vậy để khi sự kiện nó xảy đến, chúng ta áp dụng vào thân chúng ta một cách nhanh chóng, nó dễ

dàng hơn. Do như vậy chúng ta sẽ được hoàn toàn giải thoát, qua tri kiến giải thoát của chúng ta. Nhớ làm bài kỹ lưỡng như vậy và đồng thời, người nào mà viết dài, nhiều, thì hãy cố gắng xem xét lại những bài viết của mình mà cô đọng, cô đọng lại, còn những người nào mà viết cô đọng, đầy đủ ý nghĩa rồi thì những người đó tiến tới làm bài khác nữa. Thay vì Thầy sẽ cho mấy con học về nhân quả vũ trụ, Thầy thấy cái trình độ của mấy con chưa nắm, hiểu biết được nhân quả vũ trụ, nhân quả thời tiết, nhưng nhân quả của con người mấy con thông suốt cũng là được giải thoát cho bản thân của mấy con rồi. Chúng ta không học mênh mêng, mà chúng ta học vào sự giải thoát, gọi là tri kiến giải thoát. Bây giờ những người mà đã làm xong thân hành, khẩu hành và ý hành rồi. Nếu mà chúng ta cần phải viết lại thì càng hay, làm cho cái bài của chúng ta càng lúc càng sâu sắc, ngắn gọn, đầy đủ. Cho nên Thầy mong mấy con nên làm lại một lần nữa, thân hành, rồi đến bài kế là khẩu hành, rồi ý hành, ngắn gọn, đầy đủ ý nghĩa, chuyển biến nhân quả để nhắc nhở khuyên răn mình cần phải sống thiện, đúng đức hạnh. Còn nếu mấy con thấy bài mình đã làm đủ, không cần phải làm lại thì mấy con tiến tới

làm bài Thân vô thường. Bây giờ qua cái bài khác, không còn nhân quả nữa, mà nói thân vô thường. Trước khi nói thân vô thường thì các con nên viết cái bài, nói Các pháp vô thường, nghĩa là mọi vật xung quanh chúng ta đều là vô thường, có cái sự thay đổi, không thường hằng, không có pháp gì thường hằng cả, pháp nào cũng vô thường mà thôi. Do đó mấy con nên viết bài các pháp vô thường, người nào viết về thân hành, khẩu hành, ý hành chưa xong, thì nên viết bài thân hành, khẩu hành, ý hành, còn bài viết mà người nào đã làm xong thì hãy viết bài Thân vô thường, nói về thân chúng ta vô thường. Thân vô thường Thầy xin gợi ý, sự thay đổi từ khi cha mẹ sanh ra, cho đến khi già, cho đến khi chết, thì sự thay đổi ở trên thân chúng ta như thế nào thì mấy con viết ngắn gọn, đầy đủ sự vô thường đó, khéo léo, để diễn tả làm sao cho người ta thấy sự thay đổi đó một cách cụ thể, rồi đến khi vô thường, mà mỗi chận vô thường nó đem đến sự đau khổ nào cho chúng ta, thí dụ như một đứa bé sanh ra, khi nó sắp mọc răng, hoặc là nó có sự như thế nào đó, thì nó trải qua cái sự thay đổi của cơ thể nó, để nó mọc được một cái răng, hai cái răng thì nó phải bị nóng đầu, bị sốt. Đó là cái trạng thái nó vô thường.

Mỗi khi mà chúng ta lớn lên một chút, có những hiện tượng xảy ra trên thân của chúng ta, như cái cơ thể của chúng ta phát triển lớn theo sự vô thường thay đổi đó, thì nó có những hiện tượng sanh ra ở trên thân của chúng ta, có những cảm giác đau như mụn nổi, bực đầu. Tất cả những cái đó đều là sự phát triển của cơ thể mà nó sanh ra những cái đau khổ đó, cái bệnh tật đó. Trải qua một cuộc đời cho đến khi lớn tuổi, các con cũng biết là cái sự vô thường, nó xảy ra cho thân của chúng ta thọ lấy những cái cảm thọ đau, bệnh tật này, bệnh tật kia, đều là vô thường. Cho nên đến khi mà chúng ta sắp sửa già, sắp sửa đi xuống thì nó cũng thay đổi, cái cơ thể nó già nó đi xuống, nó lần lượt nó yếu đuối, thì mỗi lần nó muốn suy sụp một chút gì đó để nó yếu hơn, thì nó phải có một cái cơn đau, cái cơn bệnh nó làm cho chúng ta khổ sở, rồi cái sức của chúng ta kém dần xuống qua cái cơn đau đó, cho đến khi mà cái thân của chúng ta bỏ chết đi, thì cái sự thay đổi và cái sự tan rã cuối cùng, thì chúng ta thấy cái sự vô thường đó đem đến cái sự khổ. Cho nên khi mà chúng ta sắp chết thì chúng ta trần trở, cơ thể nó rã rời, mà không còn cái chỗ nào mà không đau nhức không khổ sở, đó là cái sự vô thường,

cái sự thọ khổ của chúng ta. Cho nên chúng ta nói sự vô thường từ đứa bé mà lớn lên, Thầy chỉ gợi ý cho mấy con thôi, khi nó mọc cái răng thôi, nghĩa là nó sanh ra thì nó chưa có răng, cho nên nó lớn một chút xíu nó mọc được cái răng, thì nó bị ám đầu, nó bị sốt, nó này kia, đó là cái hiện tượng nó vô thường, nó thay đổi. Mà vô thường là khổ, các pháp vô thường đều khổ, thân vô thường là khổ trên sự thay đổi đó, nó có mang đến cái sự đau khổ cho chúng ta, chớ hổng phải nó lớn nó bình an đâu, nó muốn lớn lên một chút là nó có sự thay đổi, cơ thể của chúng ta phát triển dậy thì, thì nó có sự thay đổi, mà cái sự thay đổi đó nó mang theo cái khổ, cảm thọ khổ của nó. Cho nên chúng ta nhớ nhắc vô thường là nó khổ, để làm gì, để chúng ta biết rằng, tất cả các pháp vô thường thì tất cả các pháp đều khổ, không có gì mà vui đâu, cho nên nhờ đó mà chúng ta thấm nhuần, để chúng ta không còn dính mắc ở trong các pháp. Nhớ kỹ làm bài như vậy thì chúng ta mới thấy cái giá trị của sự giải thoát của nó, chứ nếu mà chúng ta làm sơ sơ, thì chúng ta không thấy giải thoát. Cho nên ở đây Thầy muốn triển khai cái sự hiểu biết của các con, tường tận như thật, chứ nếu mấy con triển khai tri kiến của mấy con hiểu

biết nói như thật, nó không thể nào mà sai sự thật, nó sai đi sự thật thì tức là cái niềm tin của chúng ta chưa sâu, và niềm tin chưa sâu thì chúng ta chưa chuyển hóa được nhân quả của chúng ta, chưa chuyển hóa được cái tâm hiểu biết của chúng ta làm cho chúng ta còn đau khổ. Bây giờ các con ghi, những người nào đã làm xong được Đường đi nhân quả luân hồi, nhân quả của thân rồi, thì mới làm, còn người nào chưa thì chưa làm cái bài vô thường, các pháp vô thường, hay là thân vô thường, các con nhớ kĩ điều đó. Do cái người nào đã làm xong, hầu hết Thầy khuyên mấy con nên làm lại cái bài nhân quả của con người, thân hành, khẩu hành, ý hành, làm sao mà Thầy đọc những cái bài của mấy con mà Thầy thấy: À, như vậy là mấy con tiến bộ. Thầy sẽ do cái bài luận của mấy con mà Thầy sẽ sắp xếp mấy con, mà Thầy đặc cách cho những người nào đã viết đúng, làm đúng, người ta ở trên cái lớp và đồng thời đưa họ đi đến cuối cùng là họ chứng đạt được cái chân lý trong vòng thời gian ngắn nhất. Còn mấy con mà liệt tuệ, mấy con không chịu làm việc, mấy con không chịu làm đúng, thì mấy con được sắp xếp những cái lớp ở phía sau, không được nâng. Bây giờ ở trong số bài của mấy con thì

Thầy sẽ sắp xếp một số người ở trên lớp của mấy con rồi đó, còn một số người thì mấy con sẽ được ở cái dạng trung bình, và cái số người ở cái hạng quá thấp, ở đây lớp của mấy con, ở bên nam cũng vậy mà ở bên nữ cũng vậy, cho nên có một số người làm bài rất là xuất sắc, đầy đủ ý nghĩa, còn một số người thì được sắp xếp trên cái hạng mà Thầy gọi là liệt tuệ đó, nghĩa là trí tuệ không làm việc, nói sơ sơ, thì coi như là liệt tuệ, nhưng mà những người đó nếu mà Thầy, sau cái thời gian tu Định Vô Lậu này, mà cái tư duy như vậy thì Thầy sẽ cho họ vào một cái lớp riêng, để giúp đỡ cho họ, tu để an ủi họ hơn là họ tu tới rốt ráo được, nghĩa là làm sao giúp được cái đặc tướng của họ tu cách gì cho đúng với cái đặc tướng của họ, với cái khả năng của họ, nếu là một người liệt tuệ, phải cho tu cái pháp gì với khả năng, chứ bắt họ theo cái lớp này thì họ theo không kịp, họ sẽ không đạt được. Bởi vì nói bây giờ chúng ta thấy ở trong cái lớp của chúng ta, là ba mươi người, hay là bốn mươi người ở đây, mà nếu người nào cũng tu chứng hết thì chắc không có đâu. Bởi vì đọc qua những cái bài làm của mấy con rồi, thì Thầy đã biết rằng cái số người mà để đạt được thì nó không nhiều đâu. Cho nên vì vậy mấy con cố

gắng, cố gắng mài mò, triển khai cái tri kiến của mình, thì cái sự triển khai cái tri kiến của mấy con được, thì Thầy sẽ nâng cái trình độ của mấy con dần lên, còn nếu mà mấy con không có triển khai được cái tri kiến của mấy con, thì buộc lòng phải đặt cho mấy con vào cái vị trí để hướng dẫn cho mấy con sống theo cái đặc tướng của mấy con. Nhưng mà cái sự rớt ráo để đưa đến mấy con làm chủ sự sống chết của mấy con thì chẳng được, nhưng có thể mấy con sống được cái đạo đức sống không làm khổ mình khổ người, nhưng ở mức độ thôi, cũng giúp cho mấy con được giải thoát, nhưng mà đi tới nữa thì mấy con không đủ sức đi tới đâu. Bởi vì mấy con đã sanh ra một con người mà không chịu làm việc bằng cái tri kiến của mấy con, thì vô lậu không có, mà vô lậu không có thì làm sao chúng đạt được đạo quả của đạo Phật. Bởi vì cái Định Vô Lậu từ cái tri kiến của chúng ta mà ra, chứ không phải từ thiên định mà ra, mà do cái tri kiến của chúng ta mà ra. Thiên định chỉ giúp chúng ta định tĩnh trước các đối tượng mà không có tri kiến thì nó định tĩnh như vậy, nó chịu đựng, tức là ức chế. Cho nên vì vậy mà nó định tĩnh được thì cái tri kiến nó mới hoạt động, nó làm việc nó đem lại sự bình

an của chúng ta, nó có hai phần nó rõ ràng. Vì vậy mà các con nghĩ rằng mình dốt, thôi, cứ ngồi im lặng mình giữ tâm bất động là đủ, sự thật ra thì mấy con trở thành cây đá mất, mà không phải là một con người, con người phải có một cái sự linh động của cái sự hiểu biết. Cho nên sự linh động hiểu biết đó từ cái hiểu biết vô minh mà đi đến cái hiểu biết minh, thì giúp cho mấy con được giải thoát. Các con nghe mười hai nhân duyên, sau này mấy con sẽ quán mười hai nhân duyên mà.

053-(LCK-025B)

- * Triển khai tri kiến giải thoát
- * Tu tập tâm định tĩnh
- * Tứ niệm xứ
- * Vấn đạo nhân quả

...cây đá mắt, mà không phải là một con người. Con người phải có một sự linh động của cái sự hiểu biết. Cho nên sự linh động hiểu biết đó từ cái hiểu biết vô minh mà đi đến cái hiểu biết minh thì giúp cho mấy con được giải thoát. Các con nghe Mười hai nhân duyên, sau này các con sẽ quán Mười hai nhân duyên mà. Vô minh sanh hành, hành sanh thức, do sự không hiểu mà cái hành động của mình nó đưa đến ác pháp, có phải không? Nếu mà mình hiểu biết, biết đúng, biết như thật bằng tri kiến của mình thì mình có làm cái hành động đó không? Mình biết rằng đi lấy của người khác thì người khác sẽ mất của đau khổ cho nên mình không lấy của người khác.

Do đó, mình không lấy của người khác thì người ta không khổ mà mình có bị bắt

bị ở tù đâu, bị ai đánh đập đâu? Đó, đó là cái hiểu biết. Vì do không hiểu biết mà thấy người đó để hơ hồng tiền bạc hoặc vật chất, tâm mình thấy, mình muốn mình không làm mà mình được những của này, cho nên mình không hiểu người ta buồn khổ mà mình bị tù tội, mình không hiểu điều đó cho nên mình lấy. Và đồng thời mình nghĩ rằng lấy thì không ai thấy, mình lén mình lấy mà, nhưng mà không ngờ cái nhân quả nó không thể chạy khỏi đâu. Người ta sẽ bắt, sẽ đánh mình.

Do cái không hiểu, mình ham đắm danh, lợi, tiền của, mình mới lặn xả vào để mình cướp của mình lấy của người khác, cuối cùng thì cái nhân quả đó phải trả. Do đó do cái mình, thì mình không làm điều đó, mình không làm điều đó thì mình được giải thoát. Mà mình có mình thì mình không làm cái điều ác, cho nên mình được bình an.

Cho nên mình là gì? Là cái tri kiến hiểu biết như thật được khai triển, mà bây giờ mình không chịu mình, tức là mình không chịu triển khai cái hiểu biết của mình, làm sao mình có mình?

Ở đây Thầy muốn nói chữ vô minh như là một cái cơn bão, nó đi qua một cái khu

làng, một cái vùng dân cư ở, hoặc là một cái khu rừng, nó có minh không? Nếu nó có minh thì nó nghĩ rằng, một cái cơn bão mà nó hiểu, nó biết, nếu mà cái cơn bão mà đi ngang qua đây thì cái khu rừng này sẽ bị rạp đi, mà chết đi thì tội nó quá đi, thì chúng ta không đi. Thì như vậy cơn bão có đi không? Không đi, nó có minh không? Cho nên nó không minh cho nên nó cứ đi vì vậy mà nó đi ngang rừng thì cái khu rừng đó bị tróc gốc, bị ngã cây, xác xơ. Đi ngang qua cái thành phố thì thành phố sập đổ, con người chết. Đó là nó có minh không? Nó không minh.

Còn trái lại bây giờ chúng ta triển khai, nếu mà chúng ta làm cái điều đó thì biết bao nhiêu người khổ, cho nên chúng ta không làm, gọi là minh, các con hiểu không? Đó là mình phải hiểu được cái chữ Minh của từ “vô minh”. Còn chữ minh mà Tam Minh, thì đó là do tu tập như chúng ta mà có Tứ Thần Túc, thì nó mới gọi là Tam Minh, nó thuộc về trí tuệ Tam Minh.

Còn minh ở đây là minh của tri kiến, cho nên minh của tri kiến gọi là tri kiến giải thoát. Thầy phân biệt để cho các con thấy cái sự vô minh của nhân quả, đó cái sự vô minh của nhân quả, là một cơn bão, một

cơn gió, nó có biết gì đâu, cho nên nó cứ thổi thổi, các con thấy không, nó thổi.

Còn chúng ta cũng vậy, nếu mà chúng ta không hiểu biết như một loài động vật thì chúng ta chỉ còn tranh nhau để mà xâu xé nhau từng miếng ăn. Trái lại chúng ta là con người có trí tuệ, có sự hiểu biết, cho nên chúng ta triển khai được mình. Chúng ta biết thiện, biết ác, cho nên từ đó mà chúng ta triển khai được cái tri kiến của chúng ta. Từ triển khai cái tri kiến của chúng ta nó có mình thì nó đâu còn làm khổ nữa, không làm khổ mình khổ người, đó là cái mà chúng ta đang học, nó rất lợi ích đó mấy con.

Cho nên hôm nay ở cái lớp học của chúng ta mới triển khai cái tri kiến này để nhằm giải quyết cho chúng ta thoát khổ. Chúng ta không còn ai làm khổ chúng ta cả. Rồi kể đó chúng ta tập định tĩnh, làm cho tâm chúng ta bình tĩnh trước những cái ngặt nghèo, trước những cái cơn nguy hiểm, trước những cái tâm cái ác pháp quá đau khổ, làm chúng ta rối, không có sáng suốt, không có bình tĩnh. Trái lại chúng ta đã tập bình tĩnh cho nên chúng ta lúc nào cũng bình tĩnh, vì vậy mà chúng ta chiến thắng, chúng ta hóa giải được những cái ác pháp không tác

động được chúng ta và không làm khổ người khác. Đó là những điều mà chúng ta hôm nay học, được Đức Phật đã dạy chúng ta.

Đó thì mấy con thấy được cái sự lợi ích của Phật pháp, nó thực tế, nó cụ thể, bởi vì mình triển khai sự hiểu biết, không lẽ mình hiểu biết. Cũng như bây giờ không lẽ mấy con hiểu biết, hiểu biết cái hành động đi ăn trộm, ăn cắp là sẽ mang đến cái sự đau khổ cho người, người mất của phải đau khổ chứ sao, mà đem đến cái tai họa cho mình khi mình bị bắt bỏ tù, bị đánh đập. Mình hiểu biết như vậy mình làm nữa sao? Mà mình còn biết được mỗi cái hành động của mình, mà làm một cái điều ác, cái từ trường nó sẽ phóng xuất ra và nó tương ứng với bao nhiêu cái sự làm ác của kẻ khác, thì nó sẽ sanh ra, sanh ra làm những cái đứa bé, sẽ tham lam, trộm cắp nữa.

Rồi cái hành động mà chúng ta giết hại chúng sanh, ăn thịt chúng sanh, cái hành động đó trở thành từ trường, để rồi từ cái hành động của chúng ta, cái nhân quả đó đó, nó sẽ sanh ra loài chúng sanh đó, để rồi nó phải chịu để người ta cắt cổ, nhổ lông cũng như hiện giờ chúng ta cắt cổ nhổ lông con gà. Ai làm, ai cắt cổ nhổ lông con gà?

Chính chúng ta cắt cổ nhỏ lông con gà để ăn thịt con gà, thì cái từ trường của chúng ta, cái hành động thiện, ác nghiệp của chúng ta nó sẽ sanh làm những con gà để cho những người khác cắt cổ nhỏ lông ăn lại. Chính chúng ta đã sanh ra những con gà đó, mà những con gà đó được nhu cầu người ta ăn thịt giết hại nó nhiều, buộc lòng người ta phải nuôi nó nhiều, người ta nhốt nó trong một cái nhà như thế này, như cái nhà của chúng ta vậy, mà cả trăm con gà, thì thử hỏi làm sao nó đủ cái sức sống của nó được, đủ ánh sáng, đủ sức sống của nó được. Nó đông quá. Cho nên nó phải thành ra một cái loại bệnh gọi là dịch cúm. Rồi chúng ta tiếc của chúng ta ăn những cái đó nó mới sinh bệnh chết người của chúng ta. Do đó từ dịch cúm gia cầm nó đưa đến con người chết hàng loạt.

Rồi chúng ta bây giờ sợ hãi quá, bao nhiêu gà vịt đem đốt, đem chôn sống hết, đó là cái hiện tượng của chúng ta, từ một cái hành động ăn một con gà, cắt cổ nhỏ lông nó mà cái từ trường của chúng ta để sanh làm những con gà đó để chúng ăn lại. Bây giờ đó vì cái hành động quá ác đó mà bắt buộc bây giờ chúng ta thấy hàng loạt con gà

người ta ném trong lửa, người ta đốt, người ta châm lửa người ta đốt, người ta ném trong cái hầm, cái ta lấp người ta chôn biết bao nhiêu con gà, nó chưa có bệnh, nó chưa có chết mà người ta đem chôn sống nó, người ta đem đốt sạch nó hết. Mà ai là bị đốt sống đó? Có phải là những hành động ác của chúng ta không? Hành động chúng ta ăn gà, hành động chúng ta giết con gà mà chính từ những hành động của chúng ta mà nó trở thành những con gà đó. Chúng ta có biết không?

Bởi vì nhân quả nó rõ ràng, nó cụ thể. Các con **thấy một cái hạt nó lên một cái cây, một cái cây nó ra nhiều trái, trong một trái nó có nhiều hạt**, thì đó thì rõ ràng chúng ta bây giờ như một cái cây thì trên hành động của chúng ta đó là những cái quả của nó, thì nó phải quả ác của nó thôi. Như vậy ai sinh ra những con gà? Ai sinh ra những cá tôm? Có phải từ hành động chúng ta? Bởi vì nhân quả sinh ra chứ có phải chúng ta đi tái sinh làm con gà, con vịt đâu. Cái nhân quả của chúng ta sinh ra con gà, con vịt. Vậy thì chúng ta còn đang sống sờ sờ như vậy sao, rồi chúng ta chết thì chúng ta đã từng sanh thì chúng ta cũng phải ở trong

cái vòng đó mà thôi, chứ làm sao chúng ta đi đâu, có cái gì đâu của mình đâu, toàn là nhân quả không. Cho nên người ta hiểu lầm lạc mà người ta sống không đúng nhân quả cho nên người ta tạo khổ từ loài vật cho đến con người đều khổ.

Hôm nay hiểu được nhân quả, mấy con còn làm điều đó nữa không, còn ăn thịt chúng sanh nữa không? Còn giết hại chúng sanh không? Từ con gà, con vịt kia do ai mà ra đó? Có phải do từ mấy con giết hại, mấy con ăn thịt, mấy con làm điều ác đó không? Mấy con không thương yêu. Cho nên vì vậy mà từ hành động đó của mấy con mà sinh ra những cái loài động vật đó để rồi cũng từ đó mà mấy con chịu để người ta cắt cổ, nhổ lông, cũng ai đó, có phải mấy con không? Nhưng mấy con đâu có biết. Đôi mắt mấy con còn mù mờ làm sao nhìn thấu suốt qua quy luật của nhân quả. Cho nên hôm nay được Thầy vén lên mấy con thấy rồi thì từ đây về sau mấy con sẽ cố gắng khắc phục, vượt qua nhân quả, làm chủ nhân quả, sống không bị quy luật nhân quả mới đúng là con người chúng ta.

Như vậy mấy con phải cố gắng triển khai, đừng để trí tuệ mình liệt tuệ mấy

con. Đừng để trí tuệ mình là liệt tuệ mà phải thắng tuệ. Tại sao gọi là liệt tuệ? Tại sao gọi là thắng tuệ?

Liệt tuệ là cái trí tuệ nó liệt, nó không có chịu làm việc, nó viết có mấy chữ, nó nói lam nham không có đúng đâu hết. Đó là liệt tuệ.

Còn thắng tuệ là như thế nào? Mọi ác pháp đến nó đều nhìn vào và nó hoàn toàn làm chủ gọi là thắng tuệ, thắng mà. Thắng giặc sinh tử, thắng giặc nhân quả, nó không bao giờ để nhân quả tác động vào thân tâm gọi là thắng tuệ. Cho nên đạo Phật có thắng tuệ, các con hiểu chưa? Cho nên vì vậy chúng ta là những người đang rèn luyện cho mình một thắng tuệ, một thắng tuệ chứ không phải liệt tuệ.

Cho nên trong những bài luận của mấy con có những người viết, Thầy thấy rõ ràng có thắng tuệ. Nghĩa là những người đó đang trau dồi để rèn mình có thắng tuệ họ họ sẽ thắng được nhân quả, họ sẽ làm chủ được sự sống chết của họ trong lớp học này.

Các con biết Thầy Chân Thành là một người mà một ngày một đêm Thầy chỉ ngủ có 30 phút mà thôi. Nhưng mà khi mà học

qua Định Vô Lậu thì Thầy nói “thiệt từ lâu đến giờ con cứ nghĩ tưởng rằng nhiếp tâm an trú như vậy, đuổi hôn trầm như vậy, thắng như vậy là mình sẽ làm chủ. Không ngờ khi mà tiếp thu được Định Vô Lậu con mới thấy chính chỗ này mới là giải thoát. Hồi nào tới giờ, mỗi lần mà nghe điều gì chướng ngại thì tâm con cũng vẫn thấy chướng ngại. Nhưng mà mình vẫn tu tập tốt chứ, nhưng mà làm sao lại không hết. Nhưng mà chính bây giờ những cái bài học này thực tế, nó cụ thể quá. Thầy đã triển khai điều này khiến cho con thấy được mình giải thoát, không còn ai mà làm cho con dao động tâm con được”.

Các con thấy, từ lớp học của chúng ta, hồi nào tới giờ Thầy Chân Thành năm năm, sáu năm, bảy năm trời theo Thầy tu học, mà Thầy đã bảo quán Định Vô Lậu, nhưng mà Thầy cũng quán nhưng mà quán sơ sơ. Chứ đến giờ phút này Thầy triển khai thì nó thấy thâm sâu quá, và chính mới thấy rõ con đường tu tập giải thoát của chúng ta chỉ có tri kiến, chỉ có sự hiểu biết của chúng ta. Không ai nói gì mà chúng ta động tâm. Đó là chúng ta đã giải thoát.

Các con thấy chưa? Cho nên phải cố gắng, cố gắng tu tập, cố gắng rèn luyện.

Người già mấy con cũng suy nghĩ từng cá nhân của mình, nhân ở đâu, quả ở đâu, hành động nào là nhân, hành động nào là quả. Mấy con ghi lại, ghi lại để triển khai cái tri kiến của mấy con, tri kiến giải thoát. Để triển khai để biến thành cái thắng tuệ của mấy con. Thắng tuệ là cái sự hiểu biết chiến thắng, làm chúng ta hoàn toàn bảo vệ chúng ta không còn đau khổ nữa gọi là thắng tuệ. Thắng tất cả mọi chướng ngại pháp, thắng tất cả mọi ác pháp không tác động vào tâm của chúng ta được bằng cái sự hiểu biết cho nên gọi là thắng tuệ. Còn mấy con không chịu triển khai thì đó là liệt tuệ.

Nhưng năm điều mà khó tu tập, năm điều mà cái người nào mà tu tập không được thì đã lọt vào trong năm điều này.

1. Là liệt tuệ.
2. Là không đủ niềm tin.
3. Là thân có bệnh tật nặng.

Bốn. Là không thành thật, bởi vì chỉ có sự thành thật thì mấy con mới tu được mà không thành thật thì dứt khoát mấy con không tu được. Đó là cái phần mà năm cái điều khó trong đạo Phật. Người nào có có cái điều kiện mà năm cái điều này thì mấy

con khó tu lắm đó.

Cho nên qua cái vấn đề mà tu tập về Chánh Niệm Tỉnh Giác Thầy sẽ biết mấy con thành thật hay là không thành thật. Thầy sẽ kiểm tra, kiểm tra xem qua mấy con có nhiếp tâm được hay không? Mấy con nói 1 phút, Thầy bảo các con ngồi hoặc mấy con đi kinh hành trong 1 phút Thầy xem coi mấy con nhiếp tâm được hay không. Rồi nó cực khổ Thầy lắm, các con có biết không? Nghĩa là buổi sáng mấy con tu tập Thầy kiểm tra, rồi buổi chiều các con tu tập trong 1 phút Thầy xem coi 1 phút trong buổi chiều, rồi buổi tối mấy con tu tập Thầy sẽ kiểm tra trong buổi tối để xem coi mấy con có đúng vậy không hay là mấy con nói 1 phút mà chưa đạt 1 phút. Kiểm tra hết. Để rồi thấy sự mấy con tự kiểm tra mình, tự biết đúng hay sai. Nếu mấy con còn khởi một niệm mà mấy con nói được an trú trong đó thì Thầy không chấp nhận, là mấy con thiếu thành thật. Và thiếu thành thật thì mấy con không thể nào mà tu được. Cho nên vì vậy mà Thầy mong mấy con viết đúng, nói đúng, mấy con đã nghiệm từ một ngày, hai ngày, ba ngày, thấy ngày nào mấy con cũng nhiếp được, trong khi Thầy còn kiểm tra lại, Thầy

sắp xếp lớp của mấy con rồi, tức là cái lớp 1 phút thì vào đây trong cái giờ buổi chiều Thầy kiểm tra hoặc buổi sáng Thầy kiểm tra. Rồi ngày mai ngày mốt thì Thầy kiểm tra trong 1 phút đó ở trong mức độ nào. Trong khi buổi chiều nếu mà buổi sáng xong thì Thầy kiểm tra buổi chiều, buổi chiều xong thì Thầy kiểm tra buổi tối, buổi tối xong Thầy kiểm tra buổi khuya, để Thầy theo dõi từng chút nhiếp tâm trong mỗi buổi coi mấy con có làm được không. Nếu mấy con nhiếp tâm được thì Thầy sắp cái lớp nhiếp tâm được, từ đó Thầy hướng dẫn mấy con đi lên. Còn mấy con mà không được thì Thầy cho mấy con trở lại cái lớp thấp hơn. Đó là cái sự kiểm tra để sắp lớp Chánh Niệm Tĩnh Giác, nó cực khổ hơn cái lớp Định Vô Lậu.

Định Vô Lậu Thầy đọc bài của mấy con, còn định Chánh Niệm Tĩnh Giác phải kiểm tra từng tâm niệm. À bây giờ mấy con đi kinh hành, Thầy chịu khó ngồi đây theo dõi, mấy con tu 30 phút, thì bắt đầu 1 phút thứ nhất mấy con tu, đến phút thứ hai, phút thứ ba cho đến 30 phút. Mỗi phút mỗi con tu một đoạn là 1 phút thì Thầy theo dõi từng phút. Sau khi 1 phút xong rồi mấy con nghỉ xả hơi, đúng giờ mấy con tu được 1 phút

nữa, Thầy theo dõi từng phút.

Thiệt ra thì nếu không hướng dẫn mấy con như vậy thì chắc chắn mấy con sẽ tu không tới đâu. Mà nếu hướng dẫn như vậy thì mấy con sẽ tu tới nhưng mà Thầy rất vất vả. Bởi vì mấy con biết tại sao? Tại vì Thầy kiểm tra từng chút, mà mỗi người mà các con đi kinh hành vậy đó, ví dụ như một mình con đi kinh hành trong một giờ thì Thầy phải kiểm tra trong một giờ chứ đâu phải bắt mấy con đi qua, đi lại như vậy thôi sao, không phải đâu. Các con thấy rất là cực, rất là cực khổ chứ không phải không cực khổ. Nhưng mà muốn cho mấy con đào tạo cho mấy con được cái người tu chứng thì phải chịu khó để thấp sáng lại ngọn đèn của Phật pháp mà phải chịu cực khổ, chịu cực khổ giúp mấy con chứ mà còn nếu mà Thầy không chịu cực khổ thì đâu có. Thầy ngồi trong thất Thầy, Thầy viết nó cũng thanh thoi hơn. Còn bây giờ phải ra Tổ đường này, rồi bắt đầu mấy con tu 1 phút, ở đây Thầy cho một người đi bên đây, người đi bên đây, người đi bên kia Thầy xem xét từng người mấy con nhiếp tâm. Trong khi đó Thầy phải im lặng ngồi xem xét, như vậy là hoặc là bắt một người đi Thầy xem xét thì từ đó thì Thầy

kiểm tra kĩ lưỡng như vậy để rồi từng đó biết chất lượng tu tập của mấy con mà đưa lên.

Cho nên trong cái vấn đề tu tập thì Thầy còn kiểm tra cái phần này còn vất vả, cho nên mấy con nên ráng cố gắng. Và càng lúc thì giới luật mình càng nghiêm chỉnh hơn, sống độc cư hơn, trọn vẹn hơn, để cho mình tu tập cái thời gian mình ngắn nhất mình đạt được. Thầy nghĩ rằng trong Định Vô Lậu này Thầy sẽ hướng dẫn cho các con trong nửa năm hoặc là trong một năm là cái Định Vô Lậu mấy con sẽ thông suốt, cái tri kiến của mấy con nó trở thành cái Thắng Tuệ. Do đó mấy con sẽ thắng được mọi ác pháp, khi xâm chiếm đến thân tâm con thì các con sẽ rất là bình an, không còn gì nữa hết.

Còn cái Chánh Niệm Tỉnh Thức này, thì kiểm tra để đưa cho mấy con để tu tập nhiếp tâm, an trú tâm cho được 30 phút trong một năm mà không biết cái sức của mấy con có chịu được nổi không. Chứ sự thật ra thì phải dẫn dắt cho mấy con đến đúng là mỗi người đều là nhiếp tâm và an trú tâm cho được 30 phút. Nghĩa là an trú cho được không 30 phút lúc nào mấy con tu là mấy con nhiếp tâm, là mấy con sẽ giữ gìn được tâm mình

30 phút trọn vẹn không có một niệm gì xen ra xen vào hết. Dù mấy con đi Thân Hành Niệm hoặc là các con ngồi hít thở, hoặc là các con đi kinh hành, tất cả những cái hành động đó đều là nhiếp tâm và an trú tâm cho được ở trong thân hành của mấy con. Bảo đảm chắc chắn là như vậy, chứ còn nếu mà sai thì chắc chắn là không được.

Hôm nay, thì Thầy có pho to được một cái sổ sách này, hôm trước thì có một sổ gửi mấy con rồi, nhưng mà hôm nay thì Mật Hạnh nó đã làm được một sổ. Thầy sẽ xin gửi cho mấy con cái người nào mà. Như vậy nó cũng chưa đủ nhưng mà sẽ gửi cho mấy con trước. Bây giờ thì với những người lớn tuổi thì Thầy cho trước, còn những người trẻ tuổi thì sau này thì Thầy sẽ cho để mấy con về đọc cái tập đặc san “kỉ niệm ngày sinh nhật của Thầy” mà trong này có một cái sổ người cư sĩ họ viết chứ không có gì hết. Nhưng mà nhân cái buổi học thì Thầy phát cho mấy con. Vậy thì những người lớn tuổi, người nào có rồi thì thôi, người nào chưa có thì gửi cho mấy người đó trước mấy con, rồi sau đó thì lần lượt có Thầy sẽ gửi cho thêm. Vậy thì Liễu Huệ con phát dùm Thầy, con. Con phát cho những người lớn tuổi trước. Bởi vì phần

hiều là chúng ta ưu tiên cho người lớn tuổi, họ thời gian họ còn ngắn lắm, họ không có còn xa. Các người nào có rồi thì thôi con, còn cái người nào chưa có đó thì. Con có rồi thì thôi, con chưa có thì con nhận. À cái tập của con sao lại không có ai phát à, kì trước con, có cái tập của con hỏi đó Thầy có kiểm, hỏi này có trả con chưa con? Có cái tập nào của cô Huệ Ân không con, có cái hình Phật đó. À không có hả con?

Rồi bắt đầu bây giờ tới cái giờ mà mấy con hỏi Thầy, có câu hỏi gì không con? À mấy con muốn hỏi Thầy gì thì cứ hỏi, à bây giờ Thầy đã dạy rồi thì mấy con nhớ kĩ mấy lời Thầy dạy, phải giữ gìn giới luật nghiêm chỉnh mấy con. À con muốn hỏi Thầy gì thêm để mà hiểu biết để còn tu tập. Con cứ hỏi.

[Tu sinh]: Thưa Thầy là buổi tối con thường đi kinh hành. Con tập luyện đi tới đi lui, cầm theo cái đồng hồ. Tu tập như vậy khi mà ngồi an trú thì con không có (...). Như vậy thì nó có đúng không Thầy?

[Trưởng lão]: À được rồi để Thầy giải thích cho con, con ngồi xuống đi con. Nghĩa là an trú ở trong thân hành của mình, có khi ngồi và khi đi. Ví dụ như bây giờ thì con thấy

con đi, thì con đi con an trú ở trong bước đi của con thì đúng chứ không có sai. Mà con thấy bây giờ có nhiều người người ta ngồi người ta hít thở hoặc là người ta ngồi người ta đưa cánh tay ra vô như thế này người ta an trú như thế thì ngồi cũng được mà đi cũng được. Miễn là an trú được ở trong thân hành là được. Cho nên cái đi, nó lợi, là vì đi nó ít có ngủ, mà ngồi thì nó dễ bị hôn trầm thùy miên mấy con. Mình đưa tay ra một hơi vầy rồi nó quên mất rồi nó ngủ, cho nên mấy con khéo, khéo léo trong vấn đề đó.

Cho nên còn cái người đi, thì cảm nhận được bước đi, tức là tỉnh thức đó con, rồi an trú ở trong bước đi thì mình biết là như vậy nó có niệm hay không niệm mình biết. Cái sức của mình mình nhiếp tâm được mấy phút, được 30 phút hay là trên nữa nhưng mà cái căn cứ vào cái chỗ mà hoàn toàn nó không có niệm thì mình lấy cái thời gian đó làm cái mốc tu. Chứ còn nếu mà mình có khi nó một giờ, hai giờ nó không có nhưng mà có khi, 30 phút nó vẫn còn có. Mình phải lấy cái mức thấp nhất để xử lý tâm của mình. Cũng như buổi sáng mình tu tốt mà buổi chiều mình tu không được. Do đó là mình bị pháp dẫn chứ không phải là mình

dẫn pháp. Đó mình sửa lại cho nó đúng và con không tu thôi. Mà mình tu là mình phải đạt được cái kết quả đó.

[Tu sinh]: Nên có thể kết hợp hai thứ là ngồi cũng vậy mà đi cũng vậy hả Thầy?

[Trưởng lão] : À cũng vậy thôi, con ngồi thì cũng nhiếp tâm an trú mà đi thì cũng an trú thôi.

[Tu sinh]: Vậy con chưa thực hành ngồi.

[Trưởng lão] : À con chưa thực hành ngồi đó, vậy nếu mà con ngồi thì con đưa tay ra, vô. Còn nếu mà ấy thì con sẽ thực hành hít thở, Thầy sợ hít thở, hơi thở nó sẽ bị rối loạn hô hấp con. Mà con không ngồi, con đi cũng tốt, nghĩa là con làm sao con nhiếp tâm trên bước chân đi con thì tốt rồi, không cần ngồi. Nghĩa là con tỉnh thức được, con an trú được ở trên bước đi con thì đó là đủ rồi. Mà bây giờ con ngồi mà con cũng an trú được như vậy thì càng tốt. Ngồi, đi, đứng, nằm ngồi mà con.

[Tu sinh]: Dạ, con ngồi chưa được Thầy.

[Trưởng lão]: Chưa được hả con, chỉ có

đi thôi? Vậy thì con phải tập ngồi trở lại

[Tu sinh]: Vậy là con phải ngồi

[Trưởng lão]:: Con phải tập ngồi trở lại

[Tu sinh]: Dạ con không hiểu hết ý Thầy

[Trưởng lão]: Bởi vì mình làm chủ, lúc đi, lúc đứng, lúc ngồi lúc nào cũng được. Giữ được một thôi con.

Rồi còn có ai hỏi Thầy gì nữa không con? Con hỏi đi con.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy ! Con vô đây sống tu tập trong mấy tuần vừa qua. Ngày xưa con không có biết, còn bây giờ nó đau đầu thì. Bạch Thầy, Thầy chỉ pháp môn mà tâm thanh thản, an lạc, vô sự. Con không có dùng sức gì hết. Con cứ ngồi như vậy con cũng niệm như vậy, lúc đi thanh thản con cũng niệm như vậy. Sau khi nó bớt đau đầu nhưng mà tâm rất là thanh thản. Cho nên con có tập như vậy, mỗi khi con nằm, con nằm thì con cũng đặt cái niệm tâm thanh thản, an lạc con hướng về Phật hoặc Thầy.

[Trưởng lão]: Ừm được rồi con trong cái người mà lớn tuổi già như các con đó, thì các con tu Tứ Niệm Xứ giữ tâm thanh thản,

an lạc, vô sự. Coi như là có chướng ngại thì mình dùng cái phương pháp tác ý mình đuổi nó. Ví dụ như thân con đau thì con nhắc: **“tâm thanh thân, an lạc, vô sự”**. Cảm thọ cái thân đau nhức cái chỗ nào đó, con bảo cảm thọ, như cái đầu đau thì con nói « *cái đầu không có đau nữa* » rồi con nhắc *tâm thanh thân, an lạc, vô sự* rồi con giữ thanh thân, an lạc, vô sự. Rồi một lúc nữa thì con cũng tác ý: *Thọ là vô thường, cảm thọ cái đầu đau đó phải đi*. Rồi con giữ lại thanh thân, an lạc, vô sự. Cứ như vậy mà con đuổi được cái bệnh. Đó là con tu Tứ Niệm Xứ để mà khắc phục tham ưu trên thân con khi đau nhức.

Tâm con cũng vậy, khi mà nó có niệm khởi này, niệm khởi kia thì con không tu những cái pháp khác mà cứ ngay trên Tứ Niệm Xứ mà con ra lệnh, dùng pháp tác ý mà đuổi: *Tất cả các niệm phải vắng lặng, ở đây là thanh thân, an lạc và vô sự, không có niệm nào mà vào đây nữa*. Thì con tu như vậy thì coi như là con tập tỉnh thức trên cái phần Tứ Niệm Xứ, rồi con ôm pháp Tứ Niệm Xứ con tu như vậy thôi, con đừng tu gì khác hơn hết.

Còn cho những cái bài Định Vô Lậu thì

con làm được mức độ nào thì con cố gắng làm thôi, triển khai cái trí tuệ của mình, cái tri kiến của mình, làm cho mình có sự hiểu biết, để cho những cái ác pháp, những cái ái kiết sử, những cái nhân quả nó tác động vào thân tâm con không được qua cái tri kiến của con, chứ không phải qua cái chỗ thanh thân, an lạc, vô sự. Nhưng mà trên cái vấn đề mà thanh thân, an lạc, vô sự đó, nhiều khi con khéo léo, coi thử nó có những hiện tượng gì xảy ra. Nếu có hiện tượng gì xảy ra khi con giữ thanh thân, an lạc, vô sự đó thì con phải báo cho Thầy biết. Những cái hiện tượng mà xảy ra đó là tướng thì mau báo cho Thầy biết để mà Thầy chỉnh đốn lại cho nó đúng để con giữ lại được thanh thân, an lạc, vô sự cho đúng - cái chân lý của Phật. Nhớ cái điều đó.

[Tu sinh]: Bạch Thầy là nó không muốn nằm, mà nằm là nó không có ngủ, cũng tỉnh, cũng giữ gìn cái tâm thanh thân, an lạc, vô sự vậy thì nó có sao không Thầy?

[Trưởng lão]: Không có sao hết, bởi vì trên pháp Tứ Niệm Xứ thì đức Phật đã dạy đó, đã dạy tu bốn oai nghi: đi, đứng, nằm, ngồi con tu được hết con, không sao hết. Nhất là cái tuổi già của mấy con cho nên

tu Tứ Niệm Xứ nó dễ là lúc mấy con thấy nó mới, mệt, coi như nó ngồi nhiều hoặc đi nhiều thì nó mới mệt, thì mấy con nằm, mấy con nằm mà vẫn giữ cái tâm thanh thân, an lạc, vô sự, đừng để nó ngủ mấy con, ngủ là nó sai đó. Cho nên nằm vẫn tu được chứ không phải không. Nó tu bốn oai nghi mà. Cái Tứ Niệm Xứ nó tu trong bốn oai nghi chứ không phải tu có một oai nghi ngồi hoặc đi. Mấy con còn hỏi điều gì khác không?

[Tu sinh]: Hôm nay kính bạch Thầy! Vì là con cái tập của con tu tập Thân Hành Niệm. Con xin trình Thầy là ở trong những thời khóa của con thì nói chung là thực hiện không đều, có lúc được có lúc không, có lúc thì con hôn trầm thì con phá hôn trầm thì con chỉ bằng phương pháp Thân Hành Niệm thôi. Nhưng mà Thân Hành Niệm của con thì có lúc có đêm thì con đi được cái là nó rất là an lạc, thường tỉnh giác trong bước đi thì có khi là đầu đêm, ba tiếng là con đi suốt cơ con không có nghỉ. Thế nên cuối đêm về khuya thì con cũng lại đi như vậy, đi như thế trong nửa đêm. Thế thì đến sáng con xả ra con rất là an lạc. Thế thì coi như là con chỉ nhiếp tâm đại khái rất là tỉnh trong từng hành động bước đi một, không có tưởng, coi

như là đi suốt, cứ hướng tâm trước, thì bắt đầu hành động xong thì rất là chậm trễ, thì coi như là nhưng con biết an ổn lắm, thế con nghĩ là con sợ là giờ coi như là xả ra mà nghỉ thì có khi hôn trầm lại kéo đến, con lại tham pháp con lại cứ thế con tiếp tục tu liền trong mấy tiếng đồng hồ như vậy, từ lúc đi nghỉ, đi nghỉ từ mười giờ đến hai giờ. Thế thì như vậy con bạch Thầy tu như vậy thì có được không?

Thứ hai nữa là về vấn đề con nhiếp tâm thì được nhưng mà an trú thì là rất là khó khăn vì là có lúc thì con tu được, có lúc thì trong cái giữa bốn giờ thì có lúc thì tu được, có lúc thì ra tu, như Thầy nói là vì con không an trú được thì coi như là 15 phút là cao thôi. Thế thì trong 15 phút đó thì không có niệm, con rất là tỉnh ở trong lúc đấy. Có lúc thì cái gọi là hơi một cái niệm nó thoáng qua thôi thì con bỏ qua nhưng con vẫn cứ ôm Thân Hành Niệm. Đại khái là con nhớ từng niệm một. Con bạch Thầy là con tu như thế thì trong những sự việc mà coi như là để phá cái hôn trầm trong đêm, hoặc là ban ngày thì con đi cái tưởng nó phá quá sức, quá như thế mà sao con thấy không có mệt mỏi gì cả. Nhưng mà tu như thế thì nó

như thế nào? Có được hay không thì con xin Thầy chỉ dạy con giải đáp vấn đề đấy giúp cho con.

[Trưởng lão]: Rồi con ngồi xuống đi. À trong cái sự tu tập của tu tập cái pháp Thân Hành Niệm mà con đi nhiều như vậy nhưng mà vẫn an trú ở trong cái pháp Thân Hành Niệm đó, cái thời gian nó không có dài lắm, thí dụ như 15 phút hoặc là 10 phút đi thì nó an trú được, còn bao nhiêu thì thỉnh thoảng nó có cái niệm nó xẹt vô, tức là khi mà nó xẹt vô đó thì coi như có một cái niệm xẹt thôi thì con cũng chưa an trú được.. Kế tiếp đó con thấy nó không có niệm gì nhưng mà thỉnh thoảng lâu lâu nó lại xẹt vô. thì như vậy là hoàn toàn là con chưa phải là an trú. Cho nên vì vậy mà bắt đầu lấy cái căn bản nhất của sự tu tập của con, bắt đầu phút thứ nhất cho đến phút mười lăm hoặc là phút hai mươi gì đó, hoàn toàn thời nào vào đầu phút đó mà con tu pháp Thân Hành Niệm. Con an trú và nhiếp tâm và an trú, không có một niệm nào xảy ra trong cái thời gian đó. Còn hoàn toàn thì đi hơn nữa từ một giờ, hai giờ đến ba giờ thì thỉnh thoảng nó có một cái niệm nó xen vào thôi, thì như vậy là con nhiếp tâm chứ chưa được an trú trong cái

khoảng thời gian dài, coi như là con lui ra lại rồi con xả nghỉ. Nghĩa là thay vì con đi liên tục từ một giờ, hai giờ, ba giờ con đi pháp Thân Hành Niệm liên tục nhưng mà con xả nghỉ, con tu chừng, con thấy con bây giờ có 15 phút là nhiếp tâm và an trú được, không có niệm. Con sẽ lấy cái thời gian đó là cái mốc chắc chắn là mình làm chủ được. Do đó con tu tới 15 phút rồi con nghỉ, thay vì con còn tu được thì con nghỉ chừng khoảng độ năm phút, 10 phút rồi bắt đầu con tu trở lại. Thì bắt đầu con cũng tính tới 15 phút, đúng cái 15 phút của con đó, hoàn toàn nó không niệm, nó an trú nhiếp tâm thì con lại nghỉ xả rồi con tu tiếp 15 phút nữa. Cứ như vậy con lại nghỉ, xả rồi con tu tiếp. Hoặc là con nghỉ con tu Tứ Niệm Xứ giữ tâm thanh thản, an lạc và vô sự. Nghĩa là lúc bấy giờ con để tâm mình nghỉ ngơi hoàn toàn không có tu gì hết. Do đó đến khi mà con ôm vào pháp Thân Hành Niệm thì con tu 15 phút nữa.

Nghĩa là cứ mỗi lần mà tu là phải có chất lượng nhiếp tâm và an trú, không được kẽ hở, không được cho một niệm nào vô, thời gian tu như vậy thì Thầy mới nâng cái sự tu tập của con lên trong một tuần lễ Thầy kiểm

tra trên này hoàn toàn chắc chắn rồi Thầy cho con tăng lên. Ví dụ như từ 15 phút con tăng lên 20 phút, thì con tu tập dần dần như vậy có ích, chất lượng cho đến khi mà con muốn tu hồi nào là con vào trong 30 phút hoàn toàn con đầy đủ chất lượng không có một niệm gì xen vô.

Bây giờ thì con xét lại cái thời gian mà nhiếp tâm đó, dù con đi suốt con vẫn thấy khỏe, con không thấy gì mỏi mệt buồn ngủ gì hết, nhưng vì nó chưa an trú được, buộc lòng con phải trở về cái thời gian nó an trú được, lấy cái mốc thời gian an trú được đó để bắt đầu mình tập cho nhuần nhuyễn để rồi mình tăng lên mà lúc nào cũng được nhiếp tâm và an trú một cách chắc chắn 100%. Không có sơ sót một chút nào cả. Đó như vậy thì cái sức định tĩnh của con nó mới tiến bộ chứ không khéo thì nó dậm chân tại chỗ mất. Mặc dù mình tu nhiều, nhưng mà nó không được phải không? Các con còn phải tu tập nhiều.

[Tu sinh]: Mô Phật! Bạch Thầy, khi mà trong lúc, trong cái giờ tu thí dụ như Chánh Niệm Tĩnh Giác, trong cái lúc đi Chánh Niệm Tĩnh Giác, ví dụ như con đi 5 phút, 10 phút tuy rằng nó không có một niệm khởi nào hết

và cái tâm con nó vẫn biết trong cái bước đi, cái cảm giác chân, thì nó cảm giác rằng là con còn nhiếp tâm vào nó, tuy vậy nhưng mà nó không có một niệm khởi nào hết trong khoảng thời gian đó. Như vậy thì nói rằng là đã an trú hay là vẫn còn trong nhiếp tâm.

[Trưởng lão]: À nó nhiếp tâm mà không niệm khởi là an trú rồi con, nó không có niệm nữa là an trú rồi.

[Tu sinh]: Con hiểu lầm là con nói là cái tâm này vẫn còn nhiếp ở trong bước đi, với lại cái cảm giác của chân thì không có một niệm khởi nhưng mà cái chân nhiếp đó nó vẫn còn trong cái trạng thái là nhiếp tâm chứ không phải là an trú.

[Trưởng lão]: Không phải con. **Nãy giờ Thầy nói, nhiếp tâm là con nhiếp con biết được cái bước đi của con, là con biết, nhưng mà nó có một cái niệm vô, nhưng mà cái niệm đó con vẫn biết mà vẫn biết bước đi thì đó là con nhiếp tâm.** Còn bây giờ nó **không có niệm nào xen vô trong đó hết thì đó là con đã an trú.** Biết rõ ràng bước đi của mình và không có niệm nào xen vô tức là mình an trú được ở trong cái niệm của thân hành của mình rồi. Còn có niệm thì nó chưa an trú. Bởi vì có niệm, nó bị

mất, có cái niệm khác nó xen vô cái niệm thân hành thì nó mất an trú rồi, cho nên vì vậy mà hoàn toàn con thấy không có niệm thì an trú, mà còn có niệm mà còn biết được cái bước đi của mình, như bây giờ con bị hôn trầm thì làm sao mà con biết, tức là quên cái bước đi thì đó là bị cái niệm, còn một cái niệm xen vô mà nó, nó lôi con, con mê man con tư duy cái niệm đó thì con cũng quên cái bước đi con thì lúc bấy giờ đó mà con đã không nhiếp tâm được, còn con còn biết là nhiếp tâm được, đó như vậy là con an trú được, chớ không phải là còn bước đi mà không có an trú.

[Tu sinh]: Dạ con kính bạch Thầy ! Con xin trình với Thầy, hai hôm nay con tu thì con thấy. Mọi hôm con tu con nhiếp tâm được 30 phút, con thấy là cái tâm con nó luôn luôn ở trên bước chân đi, tức là nó biết được bước đi, bước chân trái, bước chân phải, nó bước rất là rõ ràng, mà nó ở trên cái bước chân cho nên là nó không có khởi niệm thì con biết là con đã an trú được và con đi tất cả bốn thời con thấy là nó vẫn là luôn luôn ở trên bước chân đi.

Nhưng mà hai hôm nay thì con có thấy là tu cái nhân quả và thân hành thì con cũng

đi như vậy, đến khi dừng thì con đi kinh hành thì con đi được khoảng mười phút thì tự nhiên nó lại khởi một cái về thân hành, thì con lại đặt xuống và con lại biết bước chân đi. Con đi xong thì con lại để bước xuống con lại đứng lên con đi thì nó vẫn nhiếp tâm vào trong cái bước đi, nó không có gì hết. Nhưng mà nó đi tự nhiên như vậy thì nó lại khởi lên một cái niệm, con lại đặt xuống con lại đi, và con đi thì con thấy con đi được đến cả quãng xa như thế này thì tự nhiên trên đầu con mới thấy nó hơi có cái nhói nhói đau đau ở bên thái dương, thế con tự nhiên con không có đi kinh hành nữa mà con đi cái Thân Hành Niệm. Tức là tự nhiên như vậy, con không muốn đi Thân Hành Niệm, nhưng mà thân tự nhiên nó chuyển sang Thân Hành Niệm. Thì con đi được Thân Hành Niệm độ 2-3 vòng, cái đầu con nó mát và nó không có đau, không gì nữa và con thấy rằng là bình thường. Thì như vậy có phải con bị cái niệm phóng dật? Nó chưa an trú trên bước đi phải không?

[Trưởng lão]: Chưa an trú, con. Con cố gắng quá cho nên nó bị nặng đầu. Sau khi con đi cái pháp Thân Hành Niệm thì nó xả ra. Nó đem lại cái sự bình thường của con

nhưng mà điều kiện đó con chưa làm chủ được đâu. Con phải tập lại cái thời gian cho nó đúng với cái sức của con. Rồi lần lượt mình tập cho nó thích nghi, bảo đảm chắc chắn là nhiếp tâm và an trú cho được trong cái khoảng thời gian vừa với sức của mình. Nó không quá sức của con thì con mới tăng lên mới được. Chứ còn bây giờ con nhiều khi con không biết con tu nhiều quá, do bị pháp dẫn, cho nên con tu tập con thấy nó được an rồi con tu tập riết, do đó cuối cùng thì con mất cái sức làm chủ của mình.

Cho nên tu lại, phải hoàn toàn làm chủ, khi mình vào pháp nào thì cái thời gian mình biết là cái pháp này phải tu mấy phút mình biết liền, mà nó còn khởi niệm con ghi này kia thì không được. Bởi vì cái tu đó là mình biết là cái sức của mình phải tu trong mấy phút và sức làm chủ mấy phút ở trong đó con, và nó không quá cái sức của mình cho nên nó không gây ảnh hưởng cho cái đầu mình nặng, nó bị căng. Còn nó vừa thì không bị căng, tức là mình chế ngự tâm mình trong cái phương pháp Chánh Niệm Tỉnh Giác, chứ không phải là ức chế tâm. Còn mình ức chế mình rắng nhiều hơn thì nó bị căng đầu. Do cái trường hợp của con

thì con chuẩn bị lại cho nó hẳn hoi để không Thầy kiểm tra mà có bị sai.

[Tu sinh]: Chắc Thầy cho con làm lại

[Trưởng lão] : Rồi, được rồi con, con đến con coi cái tờ giấy con con rút lại. À mấy con còn hỏi Thầy gì thêm không? Rồi con. Con cứ ngồi nói đi con, đứng dậy khó khăn.

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy, con muốn hỏi Thầy cái chỗ, ví dụ như là con đi để an trú tâm đó, thì trong bốn thời nhưng mà con không đi một pháp. Bây giờ ví dụ như là buổi tối thì con đi Thân Hành Niệm, thì những lúc bước bốn thì an trú được khoảng 20 phút, thì cái buổi sáng thì con lại, con đi thân hành bước một, thì cũng an trú trong 20 phút, thế xong cho đến cái buổi sáng sớm tức là cái buổi 7h sáng thì con lại ngồi tu, thanh thân, an lạc trong 20 phút, nó coi như là không an trú. Thế xong rồi đến chiều thì con lại đi kinh hành nữa. Nghĩa là mỗi một cái pháp thì con đều đi, con chỉ đi một lần 20 phút xong rồi còn các cái giờ, còn 2 tiếng 30 phút sau thì con lại dùng các cái phương pháp khác có được không ạ?

[Trưởng lão]: Được con, không sao đâu con!

Rồi mấy con còn hỏi Thầy gì thêm không? Rồi con hỏi đi con. Con cứ hỏi đi.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy ! Con cũng đi thân hành Chánh Niệm Tĩnh Giác.... Nhưng mà nếu mà đi lúc nào cũng nhiếp tâm sợ đạp các con dế, trùng, kiến, các loại cỏ, cây tự nhiên con thấy nó bị ức chế.

[Trưởng lão]: À con sợ đạp trùng, dế, kiến phải hông? À con sợ như vậy. À theo Thầy thấy như con bây giờ về vấn đề mà tu tập Chánh Niệm Tĩnh Giác đó, thì con ngồi xuống đi con, con ngồi đi, Chánh Niệm Tĩnh Giác đó, thì con tập với cái khả năng của con thôi, đừng có tập quá sức của con, và đồng thời con sợ. Bởi vì tu tập mà sợ mình dẫm đạp trên trùng, dế, kiến rồi đó, là tu tập với cái tâm từ của mình, lòng thương yêu của mình đối với chúng sinh. Cái tập tâm từ này cũng rất hay lắm mấy con. Nhưng mà vì do mình sợ nó mình không dám đi đó, thì mình ở trong cái thất của mình, nhiều khi mình đứng tại chỗ ở trên giường của mình mình đi kinh hành cũng được đó, đứng tại chỗ mình dõ chân lên, dõ chân xuống mình đếm một bước đó, giở chân lên giở chân xuống để cho nó động thân mình, nó đừng có ngủ và mình tập những cái hành động giở chân, đưa lên

đưa xuống nữa thì đó là cũng là Chánh Niệm Tỉnh Thức ở trong cái thân hành của mình.

Còn nói mình cùng cực, cùng cực muốn tu tập về cái thân hành của mình, mà mình thấy mình không có buồn ngủ nữa thì con ngồi tại chỗ, con đưa tay ra, đưa tay vô như thế này, con nhiếp tâm ở trong cánh tay đưa ra vô cũng gọi là thân hành đó con, cũng là Chánh Niệm Tỉnh Giác ở trên thân hành rồi, cho nên nó tiện lắm. Bởi vì nói thân hành thì nó dễ tu lắm chứ nó không khó bởi vì thân hành ngoại nó nhiều cách lắm, nó nhiều cách lắm. Cho nên vì vậy mà mình đi kinh hành không được, do cái lòng thương yêu chúng sanh không có đi, dẫm đạp thì mình ngồi trong thất của mình, mình đưa tay ra, tay vô vậy. Nhưng mình sợ nó ngủ thì mình thay đổi mình đứng tại chỗ, rồi mình giở chân lên, mình để chân xuống, rồi mình giở chân này mình để chân xuống giống như mình đi vậy đó, mình đứng tại chỗ mình tu cũng được, miễn là có cái hành động của thân mình là mình tu tập được. Đó con nhớ. Cho nên nó rất tiện, mình không có khoảng không gian nó rộng mình đi kinh hành, sợ còn trùng nhiều, hoặc là mưa gió đó, mình đứng tại chỗ ở trong chính cái giường của

mình vậy cũng được. Còn nếu mình sợ muỗi nữa thì mình dăng cái mùng cho cao lên, đứng và đi ở trong mùng cũng không có sao, cho nên mình cũng bình an không có gì hết. Tránh mọi cái loài chúng sanh để làm cho mình khó tu. Do đó mình tìm mọi cách để mình khắc phục cho được, để mình tu cho được thì đó là một cái tốt, cái Chánh Niệm Tỉnh Giác của mình. Cho nên cái vấn đề mà tu tập cái Chánh Niệm Tỉnh Giác này, thiện xảo, khéo léo thì mấy con vấn tu được chứ không có gì khó khăn mấy con.

Mấy con còn hỏi Thầy gì thêm không con? Rồi con hỏi.

[Tu sinh] hỏi : (...)

Thầy: Con nói gì Thầy không nghe con, nói lớn lớn chút con. Con không ấy con lên trên này chút đi con. Con lên trên đi con. Con nói đi, nói lớn lên Thầy nghe.

[Tu sinh]: (vẫn nói nhỏ) Bạc Thầy, con làm bài thân hành...

[Trưởng lão] : Đó con, đưa ra một mẩu chuyện, rồi từ cái mẩu chuyện đó con mới đưa ra cái đặc tướng của nó, đặc tướng của nó, rồi cái duyên hợp duyên tan của nó, nó có hợp nó mới có thành cái nhân quả đó, rồi

nó có tan thì cái nhân quả đó nó đi đến cái kết quả của nó.

[Tu sinh]: Bài con làm vậy được không Thầy ? (Tu sinh nói với Thầy gì đó)

[Trưởng lão]: Được con, bài con làm cũng tạm được đó con. Không có gì đâu.

Có người xin Thầy muốn sắp cái lớp nào cũng được về cái phần nhiếp tâm vì lúc nào cũng bị cái tâm nó động nó khởi niệm, cho nên muốn sắp lớp nào cũng được. Vậy thì Thầy sắp cái lớp mà ngoại lệ đó, bởi vì nhiếp tâm không được thì phải sắp cái lớp ngoại lệ. Còn nhiếp được đó, bởi vì người ta còn nhiếp được 1 phút hay là 30 giây thì người ta còn được xếp theo cái dọc thời gian còn giờ con không có phút giây nào hết tức là ngoại lệ rồi, thì chắc chắn là ngoại lệ thì nói chung là phải bị phạt thôi. Nghĩa là không lý nào là mình, bây giờ thì con chỉ nhiếp cần phải đưa cánh tay ra vậy đó là một lần thôi chứ còn không được hai lần vì hai lần là có niệm rồi. Thì cho nên mình phải tập nó một lần. Do đó mà phải tập cũng như là đưa bé mà chưa biết đi vậy, phải tập dẫn nó từng bước một. À cho nên vì vậy mà con bước một bước là “*tôi đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành*”, bước một bước rồi con nghỉ, nghỉ nửa tiếng

rồi bước bước nữa thì chắc là nó không vọng tưởng đâu. Còn không thì ngồi hít thở “*hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra*” rồi con hít vô, thở ra một hơi thở rồi dừng lại không có tu nữa. Kêu là tu từng bước một, tu từng hơi thở, tu từng bước một, tu từng hành động tay của mình, nghĩa là bây giờ nó ngoại lệ rồi. Nghĩa là thay vì người ta nhiếp ít ra nó cũng 5, 10 hơi thở hoặc 5, 10 bước đi còn con bây giờ cứ 2 bước là có vọng tưởng, do đó thì coi như là tu một bước thôi.

Thì bây giờ phải tập coi như là đứa bé mới có tập trườn, tập bò, bây giờ mới có một bước đi, vì vậy phải tập. Đừng nghĩ rằng tôi sẽ tập không được, đừng nghĩ rằng Phật pháp dạy thì con người người nào cũng tu tập được hết, chứ không phải là không tu tập được. Nhưng tập, con bây giờ theo Thầy thiết nghĩ phải tập từng hơi thở, một hơi thở thôi, thay vì người ta 5 hơi thở thì con chỉ tập một hơi thở. Hít vô, thở ra rồi bắt đầu nghỉ. Rồi bắt đầu hít vô, thở ra lại. Đó thì cứ như vậy tập thì sẽ lần lượt tiến lên, lần lượt 5 hơi thở, 3 hơi thở hoặc là 10 hơi thở. Rồi mới tính được phút giây mới được chứ còn bây giờ một hơi thở mà tính giây nó khó tính quá. Cho nên tính một hơi thở. Tập từ từ

như vậy thì chắc chắn là con sẽ sắp xếp cái lớp mà ngoại lệ, bởi vì đầu có ai mà hít thở một hơi thở đầu, mà cũng không có ai bước đi một bước nữa. Cho nên vì vậy chắc lớp con có một mình con, không có ai tu với con hết. Có phải không? Cái lớp đó chỉ có một mình. [45:22]

Rồi bây giờ mấy con còn hỏi gì. Con hỏi Thầy đi con.

[Tu sinh]: Dạ thưa Sư Ông, cho con xin con hỏi, con đi kinh hành trong vòng 10 phút thì con không thấy có vọng tưởng hoặc có niệm khởi. Trong đầu con á thì cái bước chân của con nó cứ(?) thì cứ mỗi lần con bước đi vậy....[45:48]

[Trưởng lão]: À nó bị tưởng rồi, như vậy là bây giờ đó con chỉ tác ý bảo nó đừng đi, rồi con chỉ bước, chỉ cảm nhận cái bước đi con thôi, phải không? Mà nếu nó còn nữa, thì mai một á Thầy xếp lớp rồi , Thầy bắt con cúi xuống đây Thầy đánh cho nó văng ba cái tưởng này nó ra mới được.

Bây giờ cái tập này có phải của con không, con hỏi cô Út nè !

Con có phải Quảng Đạo không con? Không phải à, Quảng Đạo là đây phải g

không con? Rồi mấy con. Thì bây giờ cái đó con phải tác ý con dừng lại thôi.

[Tu sinh]: Thưa Sư Ông thì hai ngày, ngày mai thì con tác ý...mỗi lần tác ý thì con bước một bước thì con thấy khi mà con đi lại 10 phút thì nó cũng không bớt bây giờ con không biết phải làm sao.

[Trưởng lão]: À con nhớ cái pháp tác ý là rất hay. Nhưng mà để rồi Thầy sẽ kiểm tra lại cái trạng thái đó để xem coi nó sao. Con bây giờ cứ ôm pháp tác ý mà tác ý coi nó hết không. Còn không hết tới chừng mà Thầy sắp xếp lớp rồi đó, thì người nào có tật gì Thầy lòi ra hết, đó Thầy móc nó ra hết, không có để đâu. Đó bây giờ thì chưa, nó chưa sắp xếp lớp chứ sắp xếp lớp rồi, nếu mà có cái tướng, cái tật gì đó thì ở trong đầu của mấy con Thầy cũng moi ra hết chứ Thầy không có để ở trong đó nữa đâu. Không có để cái trạng thái kì lạ như vậy được.

Người ta đi người ta cảm nhận bước đi chứ ai đâu mà có cái chuyện lạ lùng vậy? Mà con lại sanh cái chuyện lạ lùng vậy thì nó trật rồi. Cho nên Thầy kiểm tra lại rồi Thầy sẽ tìm cách Thầy sẽ chỉ dạy để phá cái tật đấy không có được để. Nghe không? Yên tâm đi, cứ về tập coi nó có nhiều thì tốt, tụi

bây xúm nhau lại đi ít bữa thì Thầy móc ra Thầy đập chết hết, không có gì đâu. Hổng có lo đâu, tao có Thầy chứ không phải không có Thầy đâu mà sợ. Vì vậy con cứ tập đi, thử coi nó còn nữa không, mà nó nữa thì coi chừng nó bị á. À con hăm dọa nó đi, nói “mày mà còn nữa á, mai mốt là Thầy sắp lớp rồi, Thầy lôi đầu mày ra Thầy nện cho một trận, một trận mà nên thân đó, chứ đừng nói chuyện mà vô đây mà lái nhai trong cái đầu tao”. Phải không, con nhắc nó vậy đi. Con hăm dọa nó vậy đi. Mà nói thiệt nếu mà nó còn nữa là nó bị đòn đó. Phải không? Nó bị đòn đó mà chủ nó cũng bị đòn đó chứ không phải chỉ có nó đâu. À thôi bây giờ rồi bây giờ còn ai hỏi Thầy gì nữa không? Còn hỏi Thầy gì nữa không?

[Tu sinh]:....(?) [48:22] Sư Ông dạy con về làm như vậy cũng không chịu, bây giờ con phải

[Trưởng lão]: Bây giờ con cứ thấy nó có cái trạng thái gì đó con cứ nhớ tác ý thôi “Đi! Chỗ này không phải chỗ mày vô đây, mày chỉ cảm nhận bước đi, không có được mà lái nhai”. Nghe không? Con hiểu chưa? Con cứ tác ý vậy đi con.

[Tu sinh]: Thưa Sư Ông, con hỏi Sư

Ông là Sư Ông dạy con là về làm bài Nhân quả khẩu hành, bây giờ con làm làm sao Sư Ông dạy cho con.

[Trưởng lão]: À cái Nhân quả khẩu hành đó, trời ơi cái miệng mà nói nó quá trời mà không biết tại sao. Chính con nói cũng lung tung đó, đó là nhân quả khẩu hành. Cho nên vì vậy mà khi mà cái Nhân quả khẩu hành, chỉ có im lặng như Thánh là cái hành động của khẩu nó không có thôi. Ai nói gì nói mình cứ bảo: “Im lặng như Thánh!” thì con nên viết cái bài ở trong đó, có cái chỗ mà nó có cái Im lặng như Thánh đó thì đó là đúng cái bài ý: Nhân quả khẩu hành. Hiểu chưa?

Bởi vì con thấy cái nhân quả khẩu hành, con lấy Hành thập thiện, con lấy bốn cái chỗ mà về cái khẩu hành đó, thì con sẽ đọc cái đó rồi con triển khai cái đó ra. Bốn cái chỗ đó, để nói về cái một cái người nói dối, một cái người nói lật lọng, một cái người nói lời hung dữ, một cái người nói lời thù dật. Bốn cái khẩu hành của nó đó thì con sẽ triển khai cái đó ra. Thì đó là nhân quả khẩu hành.

[Tu sinh]: (nói không nghe rõ)

Nghĩa là mấy cái đó cái nào cũng quan trọng hết, nó là gốc cái khẩu hành của con đó, hổng có cái nào mà không quan trọng. Mà nói chung nhất là cái người nói láo là kẻ ý là không có xài được đó. Con có nghe Đức Phật dạy La Hầu La không? Đó là cái khẩu hành mà nói láo đó là kể như là không có xài được đâu. Người nào mà nói láo rồi là không có xài được.

Cho nên bây giờ mấy con mà, bây giờ thí dụ như bây giờ mấy con ghi mấy con tu 30 phút mà Thầy kiểm tra lại nó có 10 phút là mấy con đã nói láo rồi đó. Phải không? Vậy là mấy con không có xài được(Thầy cười). Thầy còn kiểm tra lại mà, đâu có, mấy con đâu có dối Thầy được đâu. Cho nên vì vậy đó thì mấy con nhớ kĩ, cái người nói láo là là không sài được. Như là nước rửa chân đó mấy con, như cái chậu mà rửa chân rồi thì không có xài được đổ bỏ thôi. Rồi mấy con có hỏi Thầy gì không? Hỏi đi.không con? À hỏi cô Út nè. À cái tập này, con có phải

054-(LCK-025C)

- * Vấn đạo Tứ Niệm Xứ
- * Nhân quả con người
- * Chánh niệm tĩnh giác
- * Sống vô sự

Rồi mấy con còn hỏi gì Thầy nữa không?

[Tu sinh]:...

[Trưởng lão]: con tập giữ tâm thanh thân, an lạc, vô sự phải không? Tu Tứ Niệm Xứ, con ngồi con cũng thấy nó an ổn con phải không, bắt đầu bây giờ con đứng dậy con đi con cũng tu tập giữ tâm thanh thân, an lạc, vô sự phải không? Chỉ có 1 pháp. Nếu mà con tập lại, bây giờ con tu pháp Tứ Niệm Xứ, trong Tứ Niệm Xứ, trong cái ngồi rồi tới cái đi, cũng vẫn giữ Tứ Niệm Xứ, cái tâm thanh thân, an lạc, vô sự thôi, còn nếu mà con chuyển qua một cái pháp khác là nó khác đó, bây giờ con đi để con cảm nhận cái bước đi của con, tức là Chánh Niệm Tĩnh Giác rồi, nó khác rồi con, còn cái

kia nó giữ tâm thanh thân, an lạc, vô sự, để nó quan sát 4 chỗ thân thọ tâm pháp của nó thôi. Mặc dù là con ngồi, mặc dù là con đi, con vẫn giữ tâm thanh thân được, đó là 1 pháp.

[Tu sinh]:...

[Trưởng lão]: tập Chánh Niệm Tĩnh Giác phải không? 1 lần thôi cũng được, đâu có sao, nhưng mà phải có chất lượng đang hoàng, tu mà nhiếp tâm an trú không được, 1 lần mà có niệm này kia xen vào đó thì không được, mà phải tập không có niệm.

[Tu sinh]: con tu 30 giây thì nó hồng có

[Trưởng lão]: 30 giây thì hồng có, đúng rồi, 30 giây thì chưa được. con cũng gần muốn là hạng chót rồi

[Tu sinh]: thưa Sư Ông, con đang ngồi giữ tâm thanh thân, thì cái ô con nó có mấy con chim nó bay qua,...

[Trưởng lão]: À, con thấy chim phải không? Thấy là thấy nó, nhưng mà điều kiện thấy mà: “Trời ơi, con chim hôm nay nó đẹp quá đi”, tức là tâm con nó bị phóng dật rồi, còn có mặt chim gì kệ nó, hồng biết, “À, con chim nay nó bay, sao con chim này

nó có bông hoa, thì lúc bấy giờ tâm con bị phóng dật rồi. còn trái lại, nó bay bay mà con vẫn biết thanh thân, an lạc, vô sự, tức là con không phóng dật. chứ nhiều khi riết rồi bây giờ bắt đầu nhìn trời luôn đó, thì chắc chắn là nó chạy thì thôi, không biết tứ tung ở đâu rồi. nó phóng tứ tung đó, chứ nó không có ở 1 chỗ, hiểu không? Cho nên bây giờ thấy con chim bay qua là thấy, nhưng mà vẫn biết cái tâm thanh thân, nhất là thấy 1 cái pháp ở bên ngoài, không phải là ác pháp đâu, nhưng mà pháp bình thường thôi, phải không, nhưng mà mình vẫn cố gắng mình nhắc tâm quay vô, giữ ý thanh thân, để không nó bị cái pháp đó nó lôi tâm con ra, là con bị phóng dật.

[Tu sinh]: thưa Sư Ông, con tu Tứ Niệm Xứ mà khi con thấy đau đầu thì...

[Trưởng lão]: tu Tứ Niệm Xứ mà đau đầu tại vì con nhiếp tâm ức chế đó, nó mới đau đầu, còn nếu mà con không nhiếp tâm ức chế thì không có đau đầu đâu, nhưng mà như vậy thì con khi mà đau đầu đó, con mới nhắc, bởi vì đau đầu là trên thân quán thân để khắc phục tham ưu, mà bây giờ đau đầu trên thân con nó có ưu phiền rồi, con hiểu

không? Vậy thì con phải nhắc cái tâm để đẩy cái ưu phiền đó ra. Mà nãy giờ, tại vì đau đầu không phải là cái bệnh đau, mà tại vì ức chế tâm nhiều quá cho nên nó nặng cái đầu con nó đau. Do đó con tu sai pháp, bây giờ xả nghỉ đi, chứ còn hổng có tu vậy được, tức là đừng có cố gắng giữ tâm thanh thản, an lạc, vô sự, mà chỉ quan sát 4 chỗ thân thọ tâm pháp mà thôi, cho nên vì vậy con ngồi chơi chứ con có làm gì đâu mà nhức đầu, mà cái này là cố gắng tui giữ cái tâm, tui kiềm, tui giữ tâm giống như mấy thiền sư Đông độ đó, giữ cái chỗ chẳng niệm thiện niệm ác đó cho nên nhức đầu là phải

[Tu sinh]:

[Trưởng lão]: vậy nó đã đau sẵn rồi phải không? Vậy thì tu Tứ Niệm Xứ mới đẩy lui nó mới được chứ, tâm thanh thản, an lạc, vô sự, thọ là vô thường, cái đầu mà đau này phải đi, chỗ này là chỗ thanh thản, an lạc, vô sự, chứ không phải là chỗ mày ở, mày đi, rồi con giữ tâm thanh thản của con.

[Tu sinh]:

[Trưởng lão]: con hổng biết cách áp dụng vào vi tế. Bây giờ con xét coi bảo mình ở trong cái thân hành, thì coi cái thân mình

coi nó còn muốn lấy đồ ăn nó ăn không, nếu mà nó còn muốn lấy đồ ăn, thì tức là nó còn tham ăn đó, thì nó bị cái hành đó rồi, con hiểu không? Quan sát được cái vi tế của mình coi, bây giờ giờ này coi nó có muốn đi ngủ không? Nếu mà đi ngủ chặt giò nó đi, bởi vì nó còn đi ngủ đó là nó còn tham, tức là cái ác pháp của thân hành rồi. Cho nên con quan sát lại coi, tất cả những cái gì vi tế trong con, coi nó còn phạm vào cái thân hành không? Thân hành nó có 4 chỗ tham, sát sanh, tà dâm, coi trong những cái thân hành nó còn có thân hành vi tế, để mà con áp dụng để con ngăn ác, diệt ác pháp đó để cho nó đừng tác động vào thân tâm con. Con quan sát lại coi, bởi vì con áp dụng vào thân hành rồi, thì bắt đầu con nói thân hành ở ngoài, con đưa ra mẩu chuyện này kia, con nói cụ thể rồi, thì bây giờ áp dụng vào thân mình xem xét những cái vi tế, coi mình còn tham không? Tham ăn, tham ngủ, nó cũng là tham lam trộm cắp, phải không? Cho nên như vậy coi nó còn tham không? Rồi bắt đầu xem coi bây giờ tu thấy tốt, coi còn tham tu nữa không? Nếu mà nó ham nữa, nó cũng còn tham đó con, tức là nó bị cái tham.

Con xét, quán xét lại cái đời sống của

mình để xả tâm con. Bởi vì mấy con học về cái bài, mấy con viết rồi, thì mấy con suy ngẫm lại, xét lại coi mình còn những cái hành động nào của cái thân hành của mình không? Nó là vi tế rồi, mình phải coi kỹ lưỡng, xét từng chút từng chút, để xem coi, để cho mình xả được cái tâm của mình. Đó là cái tu học của mình, bằng cái tri kiến của mình, mà khi cái tri kiến nó đã thấm nhuần, hiểu rồi, thì bây giờ mới quan sát lại mình, từng chút để xem thử coi mình còn những cái gì vi tế ở trong mình, mình còn bị, thân hành tham sân si, 3 cái ác pháp của thân hành, để cho mình ngăn chặn, diệt từng cái mầm mống rất nhỏ trong tâm của chúng ta. Cho nên cái bài Định Vô Lậu rất là quan trọng mấy con, chứ không phải mấy con làm bài rồi thôi đâu, không phải đâu. Còn quan sát nhiều về nhân quả của thân hành của mình, rồi tới khẩu hành của mình, cho nên khi mà mấy con quan sát khẩu hành của mấy con, mấy con không bao giờ nói một cái lời nói, làm cho người khác buồn phiền đâu. tu tập đến mức độ đó mới gọi là tri kiến giải thoát đó mấy con, đó mới là Chánh Kiến đó, chứ nó hồng ễ ỏi đâu. Cho nên bây giờ áp dụng thì Thầy bảo áp dụng vào bản thân con

liên, quan sát từ vi tế của mình, thân hành, rồi mai một tới khẩu hành, mình xem xét coi những cái lỗi lầm đó, mấy con quan sát nó như thế nào mấy con biết không? Quan sát không phải trong hiện tại này, mà quan sát ở trong quá khứ, các con thấy những cái thân hành của con, coi nó có xảy ra gì trong quá khứ, để mình lấy cái đó mình hiểu và hiện tại này coi mình còn cái đó hay là hết, và tương lai nhất định là phải chấm dứt những cái thân hành này, phải quyết định rất rõ ràng cụ thể cho con đường tu của mình, bằng cái tri kiến bằng sự hiểu biết, cho nên gọi là thắng tuệ, chứ không phải là liệt tuệ, các con hiểu chưa? Bây giờ người nào hỏi Thầy con?

[Tu sinh]: Thưa Thầy, như vậy những cái lỗi lầm gì của mình là mình ghi mình viết ra hết hay là mình ghi tự tu những cái lỗi?

[Trưởng lão]: à không, bây giờ mình ghi ra 1 phần, rồi tự mình mình quan sát lại kỹ lưỡng cái nhân quả rồi đó con, mình mới tư duy lại những cái quá khứ của mình, chứ mình không cần viết ra, quá khứ của mình, rồi hiện tại của mình, coi cái sự hiểu biết nhân quả của mình, coi cái thân hành của

mình, thử coi mình còn có lầm lỗi gì không? Và hiện giờ nó còn cái vi tế lắm, những cái vi tế nó nói về cái tham lam trộm cắp đó, thì nó thuộc về thân hành rồi, nhưng mà bây giờ mình nhìn lại cái tham lam trộm cắp của mình coi nó còn thèm ăn thèm uống gì mình không? Nó có cái hình dạng của nó tham lam trộm cắp đó, nhưng mà nó thuộc về ý là tham, nhưng mà cái hành động của nó biến ra cái thân, coi nó còn không? Thí dụ như bây giờ con, tới giờ này chưa có phải là giờ ăn, nhưng mà nó muốn ăn, tức là nó tham, nhưng mà nó thuộc về ý, mà bây giờ con lấy cục kẹo con ăn hay hoặc là con lấy cái ly nước ngọt con uống đó, là con đã đi tới thân hành rồi đó, thì con ngăn chặn liền ngay tức khắc. Cho nên khi mà cái ý con khởi ra, đói bụng muốn ăn, hay giờ bụng nó còn cào nó muốn ăn, thì đó là cái thân hành con rồi, nó báo cho con biết nó đòi ăn rồi đó, nó tham ăn rồi đó, giờ này hồng phải giờ mà ăn. Cho nên mình quan sát lại coi, cái thân nó còn đói, nó còn mệt, nó còn có những cái điều kiện nó cũng thuộc về thân hành. Cho nên mình quan sát lại những cái vi tế đó mình mới thấy rằng cái tri kiến của mình, mình phải đặt thành, mình làm chủ

nó, mình không để cho nó sai mình được nữa. cho nên cái quy luật nhân quả không còn lỗi được mình nữa. cho nên áp dụng vào cái bản thân của mình, thì mình sẽ được giải thoát hoàn toàn, hiểu chưa? Rồi bây giờ bắt đầu con hỏi Thầy gì nữa, đứng lên đi con.

[Tu sinh]: kính bạch Sư Ông, con thì ngược lại con làm bài là từ lúc mà gần 2 tuần lễ rồi mà không bài nào con kết thúc được cái bài, tại vì Sư ông, mình áp dụng vào trong cuộc sống, mình cứ mỗi hành động mỗi cử chỉ vi tế con thấy là con ngày nào cũng bổ sung, ngày nào con cũng bổ sung hết, giờ con không bài nào mà con kết thúc được. tại vì mỗi ngày thì thân hành xảy ra liên tục, mà con phát hiện ra cái vi tế của nó là con cứ bổ sung bổ sung hoài, gần 2 tuần rồi mà, tuần đầu con viết có mỗi sát sanh thôi, rồi đến tuần thứ 2, con đọc bài Sư ông ra ráng viết cho nó xong, mà bây giờ mới được tới cái trộm cắp à, rồi nó đi tới cái mức giống như là ngay cả khi con ngồi con ham viết con cũng thấy nó từ cái ý ra, rồi con nói tất cả thân hành là do ý tạo, rồi con lại viết ý hành vô, rồi nó cứ vậy hoài, con không có nộp bài được

[Trưởng lão]: À, con viết vậy tức là quán, bắt đầu con quán thứ tự lần lượt, lần lượt con quán cái nhân quả của con, cho nên vì vậy mà, thường thường cái ý của chúng ta nó là cái nhân để nó gieo cái quả của nó là thân hành, nó là cái quả, cho nên cái khẩu của mình cũng vậy, và cái thân hành cũng vậy, do cái ý điều khiển nó, cho nên một cái gì nó cũng hoàn toàn không ngoài cái ý đó

[Tu sinh]: nhưng mà sư ông bảo là thân hành trước, còn bây giờ con viết thân hành trước, mà con thấy là ý hành trước, sau đó con mới ghi từng ý đó ra, xong rồi mới tới thân hành.

[Trưởng lão]: Bởi vì Thầy thì muốn theo cái lịch trình của đạo Phật, Phật nói thân, khẩu, ý, cái ý nó sau, để cho mình quán từ những cái thô, cái thân, thì cái quả nó thô, nó dễ thấy, còn cái ý nó vi tế cho nên nó đi sau, còn con bây giờ con thấy là mỗi cái gì cũng là do ý điều khiển, ý làm chủ ý tạo tác mà, cho nên con lấy ý mà con ra. Nhưng mà bây giờ mình nói cái chuyện mà cái hành động của cái thân trước rồi mới tới cái miệng, rồi mới tới cái ý. Cái ý sau này để mình kết luận nó là chủ chốt của mọi cái

động tác ác của nó, nó là cái ý. Nhưng mà bây giờ thì mình chưa có nói tới nó đâu.

[Tu sinh]: Nhưng mà cái vi tế thì nó từ ý ra.

[Trưởng lão]: nó là cái nhân là do ý đó con, mà cái nhân nó ở trong đầu chúng ta nghĩ, chúng ta nghĩ chúng ta muốn lấy trộm ăn cắp đi, nghĩ mà ở bên ngoài, chúng ta chưa làm, thì chúng ta chưa có quả đâu, nhưng mà đạo Phật muốn chỉ cái quả của mình. Con thấy rõ ràng đức Phật nói Tứ Diệu Đế, đức Phật nói cái khổ của người ta trước chứ, cái nguyên nhân nó sau đó thấy không. Cho nên nói thân hành, khẩu hành, ý hành thì cái thân nó trước con, vì vậy mà Thầy cũng theo cái kinh nghiệm, cái điều kiện của đức Phật dạy, dạy đúng, để mình đi từ cái thân hành của mình. Cho nên cái ý của mình mình chỉ nhắc sơ vậy thôi, chứ sau này chính nó là cái chỗ, nó là nguyên nhân sanh ra muôn vàn khổ, đó là cái ý.

[Tu sinh]: Như vậy thì con có phải làm lại không, chứ 1 xấp như vậy mà con làm lại, con viết lại thì con..

[Trưởng lão]: à, con cứ nói về thân hành con, thí dụ như mình thân hành thì

mình chen ý vô, mình nhắc cái ý, trong khi người ta chưa cho mình làm cái ý, nhưng mà biết là từ cái ý mà nó ra thân hành đó, nhưng mà chỉ biết cái hành động, à bây giờ mình nói cái hành động ăn trộm ăn cắp thì mình nói về vấn đề trộm cắp, cái vấn đề sát sanh thì nói về vấn đề sát sanh, thì thật sự ra ở trong đó có cái ý nó điều khiển rồi, nhưng mà mình không nói tới nó đâu, nhưng mà mình nói cái hành động, hành động là cái quả đó, à, người này bắt con gà cắt cổ, thì nói cái hành động mà cắt cổ con gà, con gà giãy giụa, đó là mình nói những cái hành động đó, rồi cái quả nó đi đến cái chỗ nào đó, mình nói

[Tu sinh]: dạ, không phải, tại vì khi mình nói 1 câu chuyện thì con không có nêu sát sanh ra không, thân hành khẩu hành ý hành mà con phân tích câu chuyện đó ra, thân khẩu ý và quá khứ hiện tại vị lai luôn, có nghĩa là câu chuyện đó, thân hành trong câu chuyện đó, và áp dụng trong đời sống của con kể cái chuyện của con thôi, còn cái khẩu con chưa có làm, ý con chưa có làm.

[Trưởng lão]: à, được thôi, ví dụ bây giờ người ta nói gợi ý cho con biết, cái thân

hành là cái đề tài chính, mà cái ý nó là phụ ở trong cái bài này, cái chính chứ đừng có để luôn cái ý ra làm chánh.

[Tu sinh]: con làm bài “Đường đi của nhân quả con người”, chứ con không có làm bài “Đường đi của nhân quả thân hành”, cái bài của con, Thầy kêu là phải làm về “Đường đi của nhân quả con người”, cho nên con nói “Đường đi của nhân quả con người” thông qua thân, khẩu, ý, là con cứ làm.

[Trưởng lão]: cái đó là đường đi của nhân quả, nó khác con. Bây giờ cái đường đi của nhân quả là cái đường đi của nó, là do thân hành khẩu hành ý hành, cho nên vì vậy mà dựa vào thập thiện để mà vạch ra cái đường đi của nó cụ thể, mình chỉ nói vậy thôi chứ mình hổng có nói cụ thể một cái thân hành hay cái ý hành, mà mình nói, à, bây giờ nhắc đến đó, cái đường đi đó, bây giờ cái thân hành thì nó có mấy, mấy hành động ác, mấy hành động thiện, mà khẩu hành nó mấy, ý hành nó mấy thôi, để mình tóm lược đây là cái đường đi của nhân quả của con người, con hiểu không? Để mà mình vạch ra được cái lộ trình của nó đi, sau đó người ta đưa vào cái chi tiết nó, người

ta nói thân hành, thì biết thân hành nó có 3 cái hành động ác, mà 3 cái hành động thiện của nó, rồi từ đó chúng ta mới đưa cái mẫu chuyện ra, nhưng mà chúng ta biết nó là đề tài chính, nhưng mà chủ động của nó là cái ý, nó điều khiển, nó mới ra cái hành động này, nhưng mà khi cái ý thì mình lờ qua, mình nhắc, không phải là xoáy vào chỗ đó, mà xoáy vào cái chỗ thân hành đó, bởi vì cái đề tài nó là cái thân hành chính

[Tu sinh]: con ghi rõ ràng chi tiết luôn

[Trưởng lão]: con làm luôn hết thì coi như là thân hành khẩu hành ý hành nó luôn, không phải vậy đâu. Thì như vậy nó không có xoáy được vào cái đề tài chính của mình, để cho mình muốn nói, bởi vì khi cho cái đề tài, là mình biết cái đề tài đó nói cái gì chính, mà cái gì phụ, cho nên cái ý nó chỉ là phụ. Hay hoặc là cái lời nói đó con, bây giờ thí dụ người đó muốn bắt 1 con gà để ăn thịt, thì họ bảo cái người vợ hay là bảo người đầy tớ: Con ra ngoài đó con bắt cho Bác con gà, bắt làm thịt, cái người đó chỉ là cái hành động sai (bảo), cái lời nói đó thôi, tức là nó khẩu hành, nhưng mà cái này chưa nói khẩu hành đâu. Mà mình nói cái vấn đề

là bắt con gà vô trói cột, rồi cắt cổ, cái chỗ mà cái thân hành đó, là nó chính, mà cái lời nói mà sai, nó là phụ, con hiểu không? Từ cái ý ở trong đó, nó có cái ý để bắt con gà làm thịt, vì một số bạn bè đến, hay hoặc là vì cái ngày giỗ, ngày tư, mà phải bắt con gà đó làm thịt, thì cái đó là cái ý làm chủ, cho nên mình không nói cái vấn đề đó, mình lướt qua. Hoặc là có khi mình nhắc cái ý, với cái khẩu, mà mình nhắc sơ nó qua thôi, còn cái thân hành, nó chính là cái bài mình nói về thân hành nhân quả, thì cái này xoáy rộng, nhấn mạnh cái chỗ này nó là cái nhân cái quả của thân hành.

Cho nên con nắm vững cái đề tài như vậy thì con viết hổng có lạc đề, mà nó không sai, chứ không khéo đó, thay vì mình nói thân hành, mà mình nói ý hành ở trong đó nhiều, thành ra người ta bị chú ý vào cái ý hành hơn là cái thân hành. Còn khi mình coi như nó phụ, thì cái ý biết, lướt qua thôi, rồi mình nói về cái thân hành đó, trọng tâm của người ta, thì cái đó là cái lợi ích của nó.

[Tu sinh]: dạ, còn như Chánh Niệm Tỉnh Giác đó thưa Sư Ông, con đi con có 1 cái niệm là ở dưới đất có nhiều côn trùng,

tỉnh thức tránh dẫm đạp, như vậy con vẫn còn có 1 cái niệm như vậy có phải là an trú không thưa Sư Ông?

[Trưởng lão]: an trú, bởi vì cái niệm đó là cái niệm gọi cái lòng thương yêu của con, cho nên con câu hữu mấy con đi kinh hành, con câu hữu với tứ vô lượng tâm đó, cũng như cái niệm mà con bước đi, cái Chánh Niệm Tỉnh Giác là cái bước đi của con, và đồng thời con câu hữu với tứ vô lượng tâm, tâm từ, cho nên con có cái niệm để nhắc con đừng có đạp chúng sanh, cái này là con an trú đó. Cái niệm đó là niệm tác ý của con rồi, cũng như là cái niệm thân hành của con rồi, tức là an trú, còn nó có cái niệm khác là hồng được, là mất an trú, con hiểu không? Cái đó là đúng. Căn cứ vào cái chỗ đó là con biết được cái thời gian của con nhiếp tâm, an trú

[Tu sinh]: thưa Thầy, nói về nhân quả, như con gà là do nhân ác nó tạo thành con gà, nhưng mà hồi nãy Thầy nói chết hàng loạt cũng như là bắt hết 1 nắm gà thả vô lửa đốt, hay hoặc là thả xuống hầm, thì trong khi đó, chết hàng loạt như vậy, thì nhân quả đó có trở thành con người được không, hay

là nó vẫn tiếp tục con gà nữa Thầy.

[Trưởng lão]: bởi vì trong cái nhân ác của nó, nó hổng có tiếp tục con gà nữa con, cái nhân ác nó thải ra những cái từ trường, khi mà nó bị diệt như vậy đó, nó chết, cái từ trường ác nó đau khổ, thì cái quả khổ, cũng như quả đắng rồi, con thấy con gà nó bị quăng vô lửa đốt, nó nóng nó la, nó sợ hãi lắm, thành ra những cái từ trường phóng ra cái sự sợ hãi đó, thành ra nhân quả của nó tiếp tục, cho nên tương ứng với những cái thời tiết của vũ trụ, nó trở thành những cái lũ lụt bão tố, nó trở thành sóng thần hay động đất, nó hổng thành ra con gà nữa, mà nó thành những cái thứ khác con, để tiêu diệt những cái ác mà mình đang làm ác, cho nên con thấy càng tiêu diệt nó lung thì bắt đầu thời tiết nó thay đổi, sóng thần, lũ lụt, bão tố, nó đủ loại mấy con thấy không, gần đây con thấy ghê gớm không? Tại vì ác pháp, trời ơi gà như vậy mà nó đem nó quăng, nó đốt trong lửa, nó đốt 1 cái đồng lửa như vậy, nó quăng vô, gà nó la áo áo, bị nóng nó, trời ơi nó chết hàng loạt, hàng loạt.

[Tu sinh]: vậy là nó chuyển nhân quả đúng không Thầy?

[Trưởng lão]: nó không chuyển đầu con, nó trả quả đó, nó trả quả rồi cái sự đau khổ của nó, nó thành cái từ trường ác, nó phóng xuất ra không gian, nó làm cho cái thời tiết nó thay đổi, nó bắt đầu nó lũ lụt, nó bão tố chỗ này chỗ kia, thời tiết chỗ này hạn hán, chỗ kia thì lũ lụt, chỗ nọ thì sóng thần, chỗ nọ thì động đất, nó đủ thứ đủ loại hết, bởi vì con người của mình, mình sống ác đó, nó mới sanh ra những loài, mình ăn thịt gà nó sanh ra gà, mình ăn cá nó sanh ra cá, cho nên nó đủ loại hết. Vì vậy cho nên từ đó những cái loài vật nó bị diệt đi, nó tưởng đâu nó trả quả, chứ sự thật đang trả đó, chính mình, con người của mình làm ác mà nó thành ra con gà để nó trả đó mấy con, nó trả quả thì cái nhân ác nó đau khổ nó tạo thành cái nhân ác nữa, cái quả ác nữa, cho nên nó thành ra cái từ trường, mà từ trường đó bây giờ nó không có sanh, bởi vì người ta diệt nó rồi, nó đâu còn sanh được nữa, nó đâu còn nuôi trại gà vịt nữa đâu mà sanh, tức là nó thành ra một cái khác nữa, thành một cái môi trường sống khác nó ác hơn nữa, nó tạo cho chúng ta hàng loạt. Sóng thần nó không những nó giết con người mà nó giết cả loài chúng sanh nữa. Thí dụ như

bây giờ con ở đây mà sóng thần nó vô đây, thì con thấy toàn là heo dê gà vịt con, nó lôi hết, nó lôi con đi xuống biển hết, nó cũng lôi đủ thứ xuống hết, chứ đâu phải giết có mình con đâu, của cải tài sản người ta tiêu tan hết, nhà cửa nó lôi xuống biển hết, sóng thần mà đâu có vừa, con hiểu không? Động đất trời ơi nó làm nhà cửa con tan tành hết, bây giờ con gián, con trùng, con dế gì ở trong cái khu vực con ở nó cũng tiêu, chuột, con vật gì cũng tiêu hết. Con chết thì nó cũng chết hết chứ đâu phải nó giết có mình đâu. Đó là cái từ trường ác mà con. Cho nên vì vậy mà con thấy đâu phải là con gà nó chết, rồi nó thành con gà nữa đâu, nó thành cái từ trường ác nó còn khác nghiệt hơn, bởi vì hồi nó chết nó la, nó đau khổ, thì nó phóng xuất ra cái từ trường đau khổ đó con, thành ra càng bị diệt nữa, con hiểu không. Cho nên mấy con nghĩ tưởng bây giờ chính mình bây giờ mình ăn thịt gà nè, mình giết cáт cổ nè, thì đó từ trường mình nó thành con gà, mà bây giờ nó không có duyên nó hợp để thành con gà nữa, thì nó thành cái khác, nó thành một cái loại khác ác độc hơn, nó cũng diệt mình trở lại à.

Rồi bây giờ mình hết ăn gà, rồi bây giờ

thì mình ăn rau cải, bởi vì gà hồng dám ăn, thì từ từ nó hiền lành trở lại, nó đỡ hơn, nó hồng có sự đau khổ, la lối. Thầy nói riết rồi bò nó cũng điên, heo nó cũng cúm nữa, rồi bắt đầu họ hồng dám ăn thịt bò, thịt gà, thịt heo hết, thì buộc lòng họ phải ăn rau cải thôi chứ làm sao.

Từ cái chỗ cực ác nó đi đến cái cực thiện, chứ không có gì hết. nhưng mà cái thiện phải bằng cái trí tuệ của chúng ta, nó mới bảo vệ được cái cực thiện, chứ không bằng trí tuệ, từ cái thiện đó nó sẽ trở thành cái ác, cái quy luật của nhân quả mà. Cho nên mình muốn vượt ra bằng cái tri kiến của mình. Cho nên mấy con hôm nay mới học, để mấy con vượt ra, còn nếu hồng học, bây giờ nó cực thiện thì người ta ăn rau cải, nhưng mà rau cải nó hiền lành rồi bắt đầu vạn vật nó sanh ra, cái bắt đầu chộp ăn thịt nữa, nó có tha đâu, nó có biết thiện đâu, thì nó thấy con vật đó ăn được thì nó cứ bắt nó ăn, chứ nó đâu có tha, bởi vì nó lớn hơn, nó có thể nó bắt được cái con vật đó nó ăn được nó ăn, nó đâu có tha. Cho nên từ cái thiện nó đi đến cái ác, từ cực ác nó diệt lại, nó làm cho tiêu diệt những cái đó, rồi bây giờ nó trở lại, nó còn lại, cái môi trường sống

nó không vắng người đâu, nó hồng vắng loài vật đâu. Rồi bắt đầu nó lần lượt, lần lượt nó thiện lại, rồi bắt đầu nó đến cực ác của nó. Chỉ có chúng ta tu thì mới thoát ra thôi, còn không tu thì không thoát. Chỉ có đạo Phật mới hướng dẫn chúng ta thoát ra khỏi cái quy luật của nhân quả. Bây giờ các con còn hỏi gì Thầy thêm nữa không?

[Tu sinh]: dạ thưa Thầy con xin hỏi ạ. Thưa Thầy,... nhưng mà loài người, người ta lại hay các loài thực vật, thế thì người ta sát hại họ như vậy thì liệu ra có khi nào họ thành thực vật không ạ?

[Trưởng lão]: thì mình sẽ thành thực vật chứ sao con. Nhân nào quả nấy chứ sao. Bởi vì con biết thực vật nó cũng có cái cảm nhận của nó, bởi vì Thầy chứng minh cho mấy con thấy, cái cây nó có sự cảm nhận mà, con đụng cái cây mắc cỡ coi, nó có sự co rút nó lại, nó có sự cảm nhận, mà có sự cảm nhận thì tức là nó có cảm nhận rồi, phải không?

Do đó trong cái môi trường sống mà con người sanh ra phải sống, mà sống phải có cái sự, uống nước cái sống của con, mà không uống nước đâu được, mà bây giờ con

không nỡ con thấy cái loài động vật, mà con cắt cổ nhỏ lông nó đau đớn nó la hét, còn cái loài thực vật nó đau, khi mà nó có cảm nhận, nhưng mà nó có la hét không? Không, nó không có rên la. Cho nên chúng ta bớt được cái sự nhìn thấy quần quai, đau thương của cái loài động vật, còn trái lại, thực vật chúng ta không thấy nó đau đớn khóc la, nhưng chúng ta biết thực vật nó héo úa, các con ngắt cọng rau đi, rồi các con đừng có tưới nước, thì nó lần lượt nó héo, nó cũng có cái sự héo úa của nó, nó tàn tạ, nhìn thấy rất rõ, chúng ta biết, nhưng vì cái cuộc sống chúng ta. Cho nên hôm nay chúng ta sống là phải có sự chết của cái loài vật khác, nghĩa là chúng ta biết tu, cho nên chúng ta không có giết hại cái loài động vật, mà chúng ta vì sống chúng ta phải ăn thực vật, cho nên chúng ta phải tiết kiệm thực vật, ăn không nên phí bỏ cái sự sống của loài thực vật, và đồng thời, chúng ta biết đời sống mà chỉ vì cái sự sống của chúng ta, mà lại có loài chết, thì chúng ta không nên sống ở trong thế gian này nữa, bởi vì trong thế gian này, nó là cái môi trường sống, cái vật này sống thì nó có cái sự hao mất của cái vật khác. Cho nên chúng ta thấy làm người

mà đi lẫn quẩn trong cái vòng luân hồi như thế này, ăn với nhau để mà sống, để như thế này, thì người mà tu theo đạo Phật, người ta không có nữa. Cũng như bây giờ Thầy thương con người, Thầy thương loài động vật Thầy ở đây, chứ mà Thầy tu rồi, Thầy làm chủ sự sống chết của Thầy rồi, Thầy hồng có muốn ở đây thêm 1 phút nữa mấy con. Bởi vì có sự sống thì Thầy phải ăn rau cải, thì rau cải kia phải chết, dưới cái sự sống của Thầy. Nhưng vì động vật, vì con người, nó có cái khổ đau gấp mấy trăm lần cái loài thực vật, các con hiểu không? Cho nên vì vậy mà cái sống của con người, chúng ta không còn ham muốn nữa. Bởi vì khi mà tu tập, quán xét được nhân quả, quán xét được cái sự sống này mà phải có sự chết kia, thì chúng ta không nữa tâm nữa. Cho nên chúng ta quyết tâm ra khỏi cái thế gian này, không còn sống ở trong cái môi trường sống này nữa.

Những con vật hiền như con bò, con trâu này kia, nó ăn cỏ, nhưng mà con biết bây giờ nó ăn cái vật đó nó sống là tại cái sinh nó ra. Cũng như mà con tu hành con ăn chay đi, ăn như vậy, tức là huân cái nghiệp ăn chay, nhưng mà con không có dừng được cái tâm sân của con, cái tâm tham của con,

diệt hết cái tham sân si của con, thì lúc bấy giờ con cũng thành con bò thôi, bởi vì con ăn chay, con ăn rau cải thì con phải thành bò thôi. Còn con thấy con bò, con trâu, khi mà húc nhau, nó cụng nhau, nó sân lắm, phải không? Nó còn sân, nó đâu có biết làm sao để nó ngăn được cái sân của nó không? Đời sống của nó sanh nó ra là tại vì nó huân cái ăn chay của nó, tức là ăn cái thực phẩm thực vật, cho nên vì vậy mà nó sanh ra con bò. Cho nên những cái người mà tu theo đại thừa mà ăn chay đó, Thầy đã nói rằng ăn chay như con bò ăn cỏ. chứ thật ra người ta ăn người ta có cái tâm thương yêu của người ta thật sự, từ cái lòng từ đó, mà nó xả đi cái tâm tham tâm sân.

Cho nên nói tâm từ nó diệt cái tâm sân của chúng ta. Cho nên chỉ trừ ra có con người mới biết, chúng ta ăn chay là vì chúng ta thương yêu, chứ không phải ăn chay để làm Phật, ăn chay để làm Phật thì nó hồng thành Phật mà nó thành con bò, con hiểu không? Cho nên vì vậy mà chúng ta ăn để mà chúng ta xả được cái tâm không còn giận hờn, không còn phiền não, không còn tham đắm, từ đó mà chúng ta giải thoát. Còn con bò nó hồng biết đâu, nó ăn là nó ăn. Tất

nhiên khi mà nó cụng với nhau, nó đánh với nhau, con thấy nó cũng dữ tợn lắm, nó hồng có vừa đâu, mà nó còn tham lam lắm, chứ hồng phải không. Cho nên vì vậy chúng ta biết con vật không thể nào tu được, mặc dù nó ăn cỏ như con hươu, con nai. Nhưng mà coi vậy chứ con vật đó nó hiền hơn là con vật ăn thịt, con thấy con mèo dữ lắm, con chó nó cũng dữ lắm, nó cũng ăn thịt, đó là những cái loài vật ăn thịt, là những loài dữ, con cọp dữ lắm. Còn con bò con trâu nó cũng dữ, nhưng cái dữ của nó hiền, nó không có dữ như những loài vật đó. Cho nên vì vậy mà con bò nó ăn cỏ thì nó cũng hồng phải thành người được đâu mấy con, nó hồng thành đâu. Bởi vì tâm sân nó cũng còn, chứ chưa phải hết, nó hồng phải đâu. Cho nên người ta nói con khỉ nó ăn trái cây nó sẽ được thành người, nhưng mà sự thật ra nó phải hiền thật kìa, còn nếu nó dữ, dùng đúng 5 cái tiêu chuẩn làm người, nhưng mà thật sự ra chúng ta thấy con người chúng ta chưa hẳn đúng 5 tiêu chuẩn, 5 giới chưa trọn vẹn, cho nên chúng ta còn ác lắm, còn làm loài động vật, mang cái lớp người chứ sự thật ra người của chúng ta là cái duyên của chúng ta thôi, để chúng ta có được cái bộ óc

thông minh. Nhưng mà sự thật ra thì con bò, con nai, con hươu, có thể trong 1 kiếp nó không có làm ác, nó có thể sanh làm người, chứ hồng phải không đâu, tức là cái duyên của nó hồng ác. Rồi mấy con còn hỏi Thầy thêm gì nữa không?

[Tu sinh]: ...

[Trưởng lão]: con muốn hỏi như thế nào? Có 2 người nói chuyện với nhau hả?

[Tu sinh]: dạ, 2 người đang nói chuyện với nhau, 2 người cùng lớn tuổi đang nói chuyện với nhau, xong rồi có người thứ 3 đến rồi có người chết luôn, hớp lên mấy cái rồi chết luôn, con bạch Thầy là con...

[Trưởng lão]: như thế nào, con muốn nói như thế nào? Có 2 người nói chuyện với nhau.

[Tu sinh]: 2 người nói chuyện như thế nào con không biết, con chỉ biết là có 2 người nói chuyện với nhau, vẫn đang nói chuyện thì có người thứ 3 đến, mà người chết luôn.

[Trưởng lão]: cái chuyện gì kì vậy?

[Tu sinh]: 2 người đang nói chuyện ạ

[Trưởng lão]: Có 2 người nói chuyện,

có người thứ 3 đến, trong 2 người này có người chết, có phải vậy không? Thì cái chết của 2 người này thì thôi chứ, đâu phải người thứ 3 đến mà người này đến bắt hồn ông ta chết sao? Nè, bây giờ thí dụ như 2 người này nói chuyện, họ nói chuyện gì hồng biết, nhưng mà lại có người thứ 3 đến rồi họ chết. Chẳng hạn, bây giờ như Thầy, con ngồi đây, Thầy ngồi đây nói chuyện với con, rồi có cô Huệ Ân đến, thì 1 lúc sau cô Huệ Ân về, thì con bật ngựa ra chết, có phải không? Có ý vậy phải không? Hay là Thầy bật ngựa ra chết?

[Tu sinh]:

[Trưởng lão]: Cái người mà đến, thí dụ như Thầy với con nói chuyện, cô Huệ Ân đến, là 3 người, rồi 3 người này mới bật ngựa chết luôn.

[Tu sinh]: dạ, có 1 người chết thôi ạ.

[Trưởng lão]: có 1 người chết. À, thì cái chuyện đó là bình thường thôi, còn cái chuyện gặp nhau nói chuyện rồi, ai đi về nấy thì cái người mà chết, đâu phải người thứ 3 đến để mà cái người đó dắt cái người này chết theo sao? Không phải. cái người này, cái người thứ 3 đến, họ có cái nói bực tức

như thế nào để làm cho người kia tức quá đó, rồi chết đi, thì có lý. Còn cái này con nói hồng biết họ nói gì, 2 người này nói chuyện, người này thứ 3 đến, có mặt rồi bật ra chết, trời đất ơi! Chứ phải mà cái người thứ 3 đến, nói chia 1 cái người trong 2 người đang nói chuyện mà xói xĩa 1 người: à, chị làm như vậy đó, là chị cướp giạt nhà tôi, hay hoặc là chị cướp chồng tôi, bây giờ đâm tui cho tui chết. Thật sự ra cái người này oan ức quá, tức quá, bây giờ đứt mạch máu não, đứt thần kinh, người này bật xuống rồi nằm ra chết, thì cái đó lý do có thể là trường hợp đó. Bởi vì mình không có làm cái điều đó, mà có cái cô này cổ đến cổ chửi mắng mình như vậy, cổ hồng bắt được chứng cứ gì hết mà cổ chửi mình như vậy, cô này tức quá, nói không được mà thần kinh mình lại yếu rồi, cho nên nó bực quá, cho nên vì vậy mà đứt mạch máu não mà ngã lẳng đùng ra chết. Thì như vậy là 2 người này đang nói chuyện, mà người này đến chửi người kia, mà tức quá, vừa xấu hổ với cái người bạn mình đang nói chuyện, nó đang tức quá mà người này chết, đứt mạch máu não mà chết, thì cái đó có. Chứ khi không mà người này đến, hồng nói gì hết mà bật ra chết, thì chuyện đó,...

[Tu sinh]:

[Trưởng lão]: hổng có nói gì hết, mà sao lại chết kì vậy, hoặc chết là tại cái người này bệnh gần chết rồi. cái trường hợp đó nó không có đâu. Rồi bắt đầu bây giờ con hỏi con.

[Tu sinh]: dạ, bạch Thầy con còn chỗ con chưa hiểu về nhân quả, vậy con người là do nhân quả sanh ra phải không Thầy? Ví dụ như thân của tụi con đi, là do nhân quả thiện ác của 1 người nào sinh ra, con thí dụ như cô Huệ Ân đi, con là 1 cái nhân quả của cô Huệ Ân, con ví dụ như vậy được không hả Thầy?

[Trưởng lão]: à, được chứ đâu có sao.

[Tu sinh]: nếu như vậy, cô Huệ Ân làm 1 cái điều ác thiện nào đó, rồi sanh ra con, nhưng mà ra con rồi, thì con thọ những cái đau khổ buồn vui gì của con là do cái thân của con, chứ cô Huệ Ân đâu có biết đâu Thầy.

[Trưởng lão]: à, đâu có biết, tại vì nhân quả mà, chứ làm sao của cô Huệ Ân? Nhưng mà của cô Huệ Ân, mà cái từ trường đó sanh ra con, trong quy luật của nhân quả. Bởi vì

cô làm cái hành động ác đó, con hiểu không, thì cô Huệ Ân đâu có ăn thua gì, cô Huệ Ân khổ 1 mình cổ, riêng của cổ, bây giờ cổ làm ác thì cổ khổ, cổ thọ quả ác thọ quả khổ, nhưng mà từ cái từ trường của cổ, nó sanh ra, trong cái quy luật của nhân quả đó mà thành ra con, cho nên con đâu có ăn nhập gì. Cho nên con đau cổ có biết không?

[Tu sinh]: ý con muốn nói, như vậy là cô Huệ Ân là người tạo ra con, nhưng mà con đau khổ buồn vui gì ở đây là...

[Trưởng lão]: ...là riêng con, bởi vậy bây giờ luật nhân quả mình mới thấy, trời ơi, từ cái hành động của mình mà để bao nhiêu người khác khổ, có phải không? Con khổ, người kia khổ chứ cổ có biết đâu? Nhưng mà chính cổ đã làm ra cái hành động đó mà đã bao nhiêu người đã sanh ra để thọ khổ. Cái đó mới là thấy cái nhân quả ghê gớm thật, ta sợ lắm con. Chính mình vô tình mình hổng biết mình làm cái chuyện tức giận mình la lối, mình đánh người ta, nhưng mà không ngờ nó lại sanh ra bao nhiêu cái người khác để ở trong cái sân si đó, mà để khổ người ta. Thì cái sân si đó nó sanh ra con người, thì nó cũng sân si thôi, mà sân si người ta

khổ không? Nhiều khi còn ác nữa, nó còn tăng cái cường của nhân quả đó, con hồng thể cầm dao giết người, cô Huệ Ân không cầm dao giết người được, cổ mới tức giận thôi, mà chính những cái người mà do cổ tức giận này, mà nó sanh ra, cái người này nó cầm dao giết người. Nó còn tạo cái nhân quả nó tăng lên con. Mà cổ đâu có thấy, biết con, nhưng mà từ trường của cổ, cái hành động của cổ, mà nó sanh ra con. Cho nên những người mà ngồi xung quanh đây, mình biết cái từ trường đó của mình hông? Các con biết không? Làm sao mấy con biết? Mà mấy con biết mấy con mới ngán, bởi vì mấy con biết rồi, mấy con có Tam Minh, mấy con mới nhìn được, trời ơi, như vậy chết rồi là cứ, những người này là do hoàn toàn những hành động thiện ác của tui mà ra đây nè, mà hờ 1 chút cái mình giận người ta, chửi người ta, mắng người ta, mà chính mình mình sanh ra người ta nữa, chính cái hành động thiện ác của mình mà ra. Bởi vì nhân quả mà, đã nói nhân quả, chứ đâu phải mình, tại vì mình làm cái nhân quả đó mà nó sanh ra, con hiểu không? Nó tương ứng nó sanh ra, mà chính mình làm mà bao nhiêu người sanh ra đó để người ta thọ khổ đó. Cũng

như bây giờ 1 cái hành động nào mình nghĩ, đây là cái người làm sai làm quấy, nhưng mà không ngờ đó là cái từ trường của mình rồi.

[Tu sinh]: còn cái ý của con muốn hỏi là tại sao cô Huệ Ân không khổ, mà lại sanh ra những người khổ?

[Trưởng lão]: bây giờ con biết chắc cô Huệ Ân không khổ không? cô Huệ Ân đang khổ mới có từ trường đó, và cô tiếp tục những cái hạt của cô đó, nó sanh ra nữa, cô đang khổ đó chứ, con biểu bây giờ phải dồn cái khổ của con cho cô Huệ Ân nữa sao? Nói, à tại cô sanh ra cho nên cô phải chịu khổ. Có bao giờ mà con sanh con tui ra tui biểu cái khổ của mày tao chịu cho, có bao giờ người cha mẹ chịu hết cái khổ của con đâu? Nó đau nó rên la thì con nó chịu chứ, sự thật ra cha mẹ thương nó thì chẳng qua là chạy bác sĩ thôi chứ có chịu đau cho nó đâu? Con hiểu cái chỗ đó không? Đâu có chịu đau thay đâu. Có bao giờ ai thay thế cho ai được sao? Nhưng mà chính mình đã tạo ra cái con người đó, để cho họ tự khổ lấy họ, mà mình bây giờ mình không biết gì hết, mình cứ sanh à. Tui sanh ra cả lảng rồi bây giờ tui để 1 chục đứa con tui quăng

nó, bây giờ nó đi xin ăn mày, kệ nó tui hổng biết. Rõ ràng là mấy con sanh ra, mấy con để con của mấy con ăn mày không đó, phải không? Mấy con phải hiểu điều đó. Mà bây giờ mình biết vậy, mình biết cái nhiệm vụ của mình, cái nhân quả đó nó sanh như vậy, tại sao mình làm cái này để sanh ra bao nhiêu người khổ như vậy? Mình không chấm dứt sao? Ai làm ra để cho mọi người khổ như thế này? Bây giờ mấy con nhìn ở trên cái thế gian này có mặt con người, có người nào không tham sân si không? Có giận hờn, có tức giận không? Người nào cũng khổ y như nhau. Bây giờ chúng ta hiểu biết chúng ta mới vô trong chùa chúng ta ngồi, chúng ta tu, là may mắn. Mà bây giờ vạch ra rõ ràng là chúng ta hiểu rồi, vậy chúng ta làm nữa hông? Thậm chí như Thầy vạch tới, thậm chí như cây cỏ đó, mà chúng ta ăn là chúng ta sống, cho nên vì vậy mà cái người tu, chúng ta không nở ăn, mà bây giờ không ăn thì mình lấy cái gì mình sống đây? Mà sống để cho mình thực hiện được sự giải thoát ra khỏi cái môi trường sống này, để cho mình ra khỏi cái sự đau khổ này. Còn bây giờ mấy con nói tôi ăn chay rồi thôi, tôi cứ ăn thôi, trời đất ơi, bộ cỏ cây nó không chết sao? Các

con thấy không?

[Tu sinh]: dạ, thưa Thầy, Thầy dạy chúng con là nhìn cái thực tế đang xảy ra trong cái cuộc sống của mình hàng ngày, thấy những điều để áp dụng vào cuộc sống thì giờ hiện tại ở trong tu viện này, mắt thấy tai nghe, những cái chuyện có thật, mình nêu đích danh người ta thì nó bị chạm, thì làm sao mình nói được Thầy, phải tránh né đi, cũng nói cái sự việc đó nhưng mà dùng cái tên khác, hay là mình nói thẳng vấn đề để cho mọi người cùng thấy 1 cách rõ ràng hơn Thầy.

[Trưởng lão]: Thật sự ra thì mình không có nên nói thẳng với người đó, thậm chí như bây giờ Thầy nói như thế này nè, mấy con dối gạt Thầy, Thầy biết, nhưng mà Thầy hồng có nói đâu, hồng có nói tên của người đó đâu. Thầy là Thầy, Thầy phải nói thẳng mấy con đó, nhưng mà Thầy còn hồng nói, bởi vì Thầy biết cái tự ái, cái ngã mạn của mấy con. Bây giờ con người còn mang cái ngã của mấy con, nhiều khi nói thẳng mấy con thấy bực mình, mấy con không tu được, mấy con bỏ cuộc đi, thì cũng tội cho mấy con. Cho nên Thầy còn hồng nói thẳng,

huống hồ là mấy con huynh đệ với nhau mà mấy con vạch ra cái người này vậy vậy, bây giờ mình phải giữ mình. Chẳng hạn bây giờ cái người đó nói chuyện với mình, con đừng có nói người đó nói chuyện hay hoặc là con nói, mà con phải thấy 2 cái người nói chuyện với nhau, mình cảnh giác, mình đừng có nói chuyện, khi người ta đến, mình phải cúi đầu. Và mình phải sáng suốt, trong khi cái thất mà người ta cho mình ở, Thầy nói, ở đây tu viện cho mình ở, nhất định là đừng có sửa sang cái gì khác ở trong đó hết, mình sửa sang tức là mình chạy theo cái dục, mà mình không thấy. À, bây giờ tui sửa cửa ngõ, mình làm hàng rào, mình sửa lại chỗ này, tức là mình không tu được. Mục đích của mình đến đây là để cho mình tu giải thoát thôi, nó phải cái sự giải thoát không? Thậm chí như Thầy nói, ngày xưa đức Phật không có điện, không có nước, người ta đi xuống suối người ta múc, mình ở đây, nhiều khi hở 1 chút không điện cái mình thôi, đủ thứ chuyện. Đó là mình động tâm, mình không thấy được cái tâm giải thoát của mình. Cho nên vì vậy, chẳng hạn, giờ thức thì mình bật lên, mà giờ ngủ thì tắt không có để. Bởi vì cái đó là mình tiết kiệm của mồ hôi nước

mắt của đàn na, bởi vì điện nhà nước đâu có cho mình đâu, các con hiểu không. Còn nước mình mở, vì cái chỗ của mình nước nó yếu, mình mở mình chứa 1 thùng, 2 thùng hay 1 xô, 2 xô nước để dành, khi nó không có nước, để cho mình sử dụng, đội vệ sinh đồ, đó là mình dự phòng thôi. Chứ còn mình, khi mà hết nước cái mình chạy quỳnh quang, mình đã dự phòng rồi thì mình không sợ, mình xài nước để sự sống mà mình xài rất tiết kiệm, do đó vừa đủ chứ không phí. Còn mấy con có nhiều người mở chạy sáng đêm, để nước chảy, rồi phải bơm, bơm thì phải tốn điện, nó đủ cách, do đó mình phí điện. Trong khi mình tu hành, mình rất tiết kiệm từng mồi hôi nước mắt của đàn na thí chủ. Giờ mình thức mình bật lên mình tu, giờ mình ngủ là mình tắt. Cho nên mình giữ gìn bảo vệ tài sản chung, và đồng thời tắt cả rào đạo không được khoét lỗ khoét hang, vì khoét lỗ khoét hang tức là người ta nghi ngờ mình bằng cách này bằng cách khác. Mình có thể đi làm chuyện gì đó gian, cho nên vì vậy người ta sẽ xem xét, coi cái người, người ta xem xét kĩ lưỡng hết, nghĩa là người ta coi thử coi mình có những hành động gì ở trong đó. Bởi vì cái lớp học người ta tìm hiểu hết

mọi người, để mà người ta truy ra người tốt, người xấu, để người ta hướng dẫn cho cái người đó hoàn toàn trở thành người tốt. Còn nếu mà mình có những hành động gì, mà nó không tốt, thì người ta sẽ đặt mình 1 cái vấn đề, bởi vì mình có cái sự gian, cái sự không tốt, thì người ta sẽ đặt mình ngoài vòng, ngoài cái sự hướng dẫn của lớp học. Bởi vì dù bây giờ mình có nỗ lực, mình có giúp đỡ họ, họ là cái người xấu, họ gian như vậy, thì hổng làm sao mà mình hướng dẫn họ được. người ta không nói ra, nhưng mà người ta biết hết từng mọi người. Các con biết không, trời mưa dầm mưa dề, mà Thầy phải đi từng cái thất để mà xem xét người này ngủ hay thức như thế nào, cách thức quý Thầy ở đó như thế nào, quý Thầy làm theo cái kiểu của quý Thầy như thế nào. Khi mà người ta trao cho mình cái thất, mà mình là người tu, thì mình vô sự, mình không có nhiều sự, mà mình nhiều sự, thì nay rào chỗ này, mai rào chỗ kia, mai khoét cái lỗ nọ, mai làm cái này cái kia, cái người này người ta biết tu không được. Tu không được vậy mình ở cái nhà mình, mình sửa sang cái nhà mình mình ở theo cái ý của mình đi, còn đến đây chỉ cần mình ở, may là bây giờ mình ở đây thành cái

lớp học, chứ mai kia một nợ như thời đức Phật du tăng khát sĩ, họ đến ở đây có 1 tuần lễ, sau đó họ đi chỗ khác, mà sửa sang đây làm gì đây? Thì mình tập làm sao mà như vậy, chứ nay mình khoét cái cửa này, mai mình làm cái rào kia, một mình sửa sang cái nợ, đâu phải là cái nhà của mình? Một người tu sĩ sống không nhà cửa, không gia đình, các con hiểu cái giới luật của Phật, cạo bỏ râu tóc, đắp áo cà sa, xuất gia sống không nhà cửa, không gia đình, nghĩa là luôn luôn lúc nào mình cũng giữ đúng những cái đức hạnh này, mà không đúng được hạnh này thì mình tu hỏng tới đâu. Đó là cái tiêu chuẩn để mà chúng ta đạt được giải thoát. Còn bây giờ chúng ta nay sửa sang cái này, mai sửa sang cái kia, sự thật mấy con tưởng mấy con sửa sang người ta không biết sao? Người ta biết hết chứ, làm cái gì Thầy biết, khoét cửa, làm cái lỗ kia, làm cái chỗ nợ, đều là Thầy biết hết, không có chỗ nào mà Thầy hỏng biết. Minh tu thì tu, còn không tu thì về gia đình của mình, sống như thế nào, chứ mình đừng có làm trong cái lớp học mà đào tạo, mà mình trở thành mình làm động như vậy thì không tốt. Bởi vì mọi người người ta có cái trách nhiệm, người ta biết theo dõi từng

chút từng chút để giúp đỡ cho mình tu đúng, để cho mình xả bỏ cho được rốt ráo, để cho mình đạt được cái kết quả, làm chủ sự sống chết của mình, đâu phải là một chuyện dễ. Các con thấy nè, cái thân của mình như thế này, cái tâm của mình như thế này, mà nó bất động, nó không bao giờ hờn giận, phiền não ai hết, là 1 việc làm khó chứ đâu phải dễ, đó là về cái tâm. Còn về cái thân phải làm chủ được bệnh nè, phải làm chủ được sự sống chết. Mà làm chủ được bệnh, làm chủ được sự sống chết là hạnh phúc, quá hạnh phúc mà tại sao mà mình đến đây, cơm thì có người cho mình ăn đàng hoàng, bữa nào cũng không thiếu, các con thấy không, rồi bút viết mực nè, đầy đủ cho mình học tập nè, rồi bàn ghế người ta sắm cho mình đầy đủ. Mình thấy cái công lao của người đàn na thí chủ, người ta thương xót người ta giúp đỡ mình đến như thế nào? Nhà cửa mình như thế này, người ta cất cho mình ở, mình chẳng có gì hết. Hoàn toàn mình phải nỗ lực mình tu chứ, tại sao mình còn đi tạo tác cái này cái kia? Mình muốn theo cái ý của mình, à bây giờ phải làm cho sạch sẽ chỗ này chỗ kia. Không! Tùy theo cái điều kiện của phật tử, tùy theo cái điều kiện tu tập của

mình, cái phước báo của mình, thì phật tử người ta lo lắng, người ta đề nghị, phải giúp đỡ cho cái này cái kia thì Thầy sẽ làm hết tất cả mọi cái này cho mấy con, để cho mấy con tự nhiên mấy con tu tập. Còn bây giờ, mình đặt thành vấn đề như thời đức Phật, vô cái khu rừng đó ở trong khu rừng đó, nhiều khi ở dưới gốc cây mưa gió cũng phải chịu thôi, các con thấy chưa? Còn mình bây giờ nó quá tiện nghi, tại sao mình không tu, mà mình còn nay làm cái này, mai làm cái kia? Sửa sang nhà cửa, Thầy nói nhà tầm vông gốc tre này mà sửa làm cái gì? Thầy thấy bên quý thầy cũng có cái chướng đó, cứ lo sửa sang cái nhà. Giờ ngồi tu thì tu, tới hết giờ thì chạy vô mượn cửa mượn đồ cô Út ra làm, làm cái này hết rồi làm cái kia. Thầy thấy luôn lúc nào mấy ông thầy đó, không bình an vô sự. Còn bây giờ bên mấy con cũng vậy, có người thì khoét rào, có người thì làm cửa, có người thì làm cái này cái kia. Mà trong khi đó, cô Út cố tạo những cái điều kiện cho tụi con được tiện lợi mà tu tập. Do cái sự cúng dường, do cái sự lo lắng của phật tử, bây giờ mấy con được cái đường mà nó ráo rẻ, khi mưa rồi, mấy con cũng có thể đi kinh hành nó cũng tiện lợi. Do đó, thì

mấy con biết cái phước báo của người tu rất lớn, cho nên mình phải cố gắng mình khắc phục mình, tu tập để đền đáp công ơn đó. Chứ không khéo mấy con cứ động hoài như thế này thì không bao giờ tới đâu. Con hỏi gì không con?

[Tu sinh]: con hỏi dùm cho 1 sư cô ạ, kính thưa Sư Ông, ban ngày con không bị buồn ngủ, con có thể rút bớt thời gian đi kinh hành, để làm bài được không ạ? Hay con vẫn giữ thời gian tu Chánh Niệm Tỉnh Giác và Định Vô Lậu như cũ, kính thưa Sư Ông chỉ dạy cho con.

[Trưởng lão]: bây giờ về vấn đề Định Vô Lậu, đặt thành vấn đề là con sẽ dành nó trong khoảng thời gian buổi nào? Thí dụ như bây giờ con lấy cái buổi sáng này, giờ nào mà nó buồn ngủ, thì con sử dụng giờ đó đi kinh hành chánh niệm. Con đặt thành vấn đề như bây giờ buổi chiều, đặt thành vấn đề là toàn bộ buổi chiều đó tui đặt, tui tu Định Vô Lậu, là suốt liên tục ba, bốn tiếng đồng hồ đó, tui ngồi đó tui tư duy tui suy nghĩ, nghĩa là tui tu Định Vô Lậu tui tri kiến cái tri kiến của tui, suốt trong cái thời gian đó. Hay hoặc là nói về ban đêm, thí dụ như bây giờ

buổi tối, tui ngồi tui suy nghĩ, tui viết bài tui làm bài tui tư duy suy nghĩ về Định Vô Lậu, tui tu Định Vô Lậu không, tui không cần tu mấy cái kia, tui tu 1 cái định này, cũng được, đâu có sao đâu. Bởi vì cái Định Vô Lậu mà mấy con dồn hết mấy con tu để triển khai tri kiến mình vẫn tốt, mà sợ mình buồn ngủ hôn trầm cho nên mình tu định Chánh Niệm Tỉnh Giác mà thôi. Bởi vì nó buồn ngủ hôn trầm mấy con ngồi đó mấy con gục, chứ mấy con làm sao viết được nữa, đâu có viết được nữa. Cho nên mấy con ngồi viết đi, mấy con sẽ thấy nó mỗi mệt lắm, chứ nó hồng phải hồng mỗi mệt, mà khi mỗi mệt mấy con gục. Có nhiều người nói với Thầy như thế này, con ngồi con viết con hồng buồn ngủ. Biết là khi mình say mê, khi dòng tư tưởng mình có, là mình không buồn ngủ, nhưng mà khi nó hết dòng tư tưởng rồi, bắt đầu moi óc tìm hồng ra nữa, lúc bấy giờ nó mới gục đó, nó hồng đơn giản đâu mấy con. Cái dòng tư tưởng của mấy con còn, là nó say mê, nó thích, là nó còn, là mấy con không buồn ngủ, mà nó hết rồi, bây giờ nó hết, kêu là hết ý rồi, bây giờ ngồi bóp trán 1 hơi nó hồng có gì nữa, bắt đầu nó gục đó, nó hồng phải không đâu. Cho nên vì vậy mà mấy con thấy, bây giờ

nếu mình đặt thành vấn đề là trong 1 ngày đó, mình cho là 1 buổi đi, mình sẽ ngồi tư duy, mình viết Định Vô Lậu thì con sẽ nộ. Nhưng mà Thầy nói mà con viết như vậy, nếu mà cái dòng tư tưởng của con mà như vậy. Con viết một hơi đi, rồi con đi ra đi, đi 1 vòng đi, rồi con đọc lại cái câu mà con đã viết, con sẽ thấy khác, chứ chưa hẳn đúng đâu, nó làm cho chúng ta tư duy rất chính chắn. Còn con ngồi con viết 1 loạt, chưa hẳn đúng, nghĩa là con viết 1 loạt rồi, con ngồi 1 tuần lễ con chỉnh lại, nó mới có khả năng mới là hay. Chứ còn không, con viết tầm bậy tầm bạ, lộn xộn, Thầy nói thật sự mà. Bởi vì Thầy từng cầm cây viết, Thầy biết như thế nào Thầy biết. Cho nên mấy con nghĩ, chứ Thầy nói thật sự ra mấy con cứ viết đúng giờ của nó đi, bởi vì 1 giờ tu Định Vô Lậu này đi, hay 30 phút, các con ngồi viết, rồi mấy con bỏ đi mấy con đi, rồi 1 lúc sau mấy con ngồi trở lại cái giờ Định Vô Lậu con ngồi lại con tư duy con sửa nội cái câu con viết thôi, chứ con đừng có nói con viết thêm, thì khi mà sửa, chỉnh rồi, đàng hoàng con đọc con thấy, nó có những cái ý thâm sâu hay thật, thì bắt đầu con mới viết cái thứ khác. Cái đó là cái sự tư duy quán xét nó chín chắn

để làm cho chúng ta triển khai được cái tri kiến chúng ta nó sâu sắc, còn nếu mà mấy con viết 1 loạt, thì Thầy nói nó cạn cợt, nó hổng có sâu, nó triển khai trật. Các con hiểu không? Vậy bây giờ mấy con còn hỏi Thầy gì thêm không?

Coi như Thập thiện là cái căn bản để chúng ta viết nó, những cái điều thiện điều ác của cái thân hành thôi, còn cái vấn đề con viết ra, thì con căn cứ vào cái điều thiện ác để mà con nói ra cái thân hành của con thôi, mình căn cứ vào cái kia để làm cái chỗ dựa thôi, chứ nó hổng phải là vậy, nhưng mà cái sự kiện nó xảy ra, nó đưa đến cái quả khổ, cái nhân nó làm, thì cái quả nó khổ, qua cái sự việc mà con nêu lên, thì nó cụ thể nó rõ ràng để nói lên cái thân hành, nhân quả của nó

[Tu sinh]:

[Trưởng lão]: 3 cái thằng đó, nói ra, hể nó có cái gì tham, trộm cắp, không phải lấy của không, mà nó có những cái tham. Thí dụ như có 1 cái ông đó ổng làm giám đốc đi, mà ổng tham, tức là ổng lường công của công nhân của ổng. Thì đó cũng là tham lam trộm cắp đó, trộm công sức của công nhân,

cũng được nữa, chứ hông phải là mình phải nói là cái người đó đi ăn trộm ăn cắp rồi công an bắt bỏ tù, người ta đánh, nhưng mà nói đến ông giám đốc. Hay hoặc là nói cái ông thầy giáo, ổng đi dạy học, mà ổng cho học trò làm bài rồi ổng ngồi ổng đọc báo. Ông thầy giáo ổng ăn cắp thời gian của học trò đó, nghĩa là ổng cho bài học trò làm bài, thì ổng phải đi tới đi lui coi học trò làm được hay không, kiểm tra coi nó như thế nào, hay hoặc là nó ngồi nó copy cái đưa khác, mà nó cứ ngồi đọc báo ở đây thì nó ở dưới kia nó quèo thằng khác, mày đưa cho tao chép. Thì như vậy ông thầy giáo không hết nhiệm vụ của giờ học, thì ổng cũng là ăn trộm cắp đó. còn cái ông bác sĩ, có quà biếu ổng mới lo bệnh nhân, mà không quà biếu thì hông lo bệnh nhân. Còn cái người lao công, có cho tiền mới đẩy cái xe êm, mà đẩy lúc lắc cho người ta đau nhức. Thì như vậy đó là những cái tham lam, trộm cắp. Mấy con thấy mấy cái đó đều là qua cái thân hành này, nó đi đến cái chỗ mà Thầy nói cái nhân, cái quả của nó, nó nhiều chuyện lắm, nhưng mà có điều kiện là các con sẽ chọn lấy cái nào nó thực tế, và nó gây được xúc động cho người khác. Cũng như cái cuốn giới luật mà 10

giới đức thánh sa di, Thầy đem luôn cái câu chuyện của La Hầu La, bởi vì La Hầu La là con của đức Phật mà khi đức Phật giáo giới La Hầu La đó, thì có những cái bài dạy giới. Do đó thì chúng ta đưa cái câu chuyện, cái mẩu chuyện của La Hầu La, thì trong khi đức Phật về thăm gia đình, thì nói lên cái tình cảm của Da Du Đà La với đứa con trai của mình. Thì lúc bấy giờ mấy con gây người ta có được cái xúc động tự nhiên, mà con người ai lại không xúc động, không có đau xót. Mấy con đọc thấy cái bài đó, người ta gây được cái xúc động, người ta viết người ta gây được cái sự xúc động. Còn mấy con viết nhân quả này, mấy con gây được cái xúc động để cho mình ngăn chừa mình không có làm cái hành động ác đó, thì đó là cái hay.

Khi mà viết bài, Thầy gợi ý cho mấy con để trở thành những cái điều kiện để cho mình ngăn chặn được cái lòng ác của mình, cái hành động ác của mình, bằng cách mình gây cho người ta, mà mình đọc mình xúc động, người khác đọc xúc động, để từ đó, mình không làm cái điều ác nữa. Chính cái đó là áp dụng vào đời sống của chúng ta thực tế. bây giờ hết giờ rồi phải không mấy con. Ngày một sẽ gặp Thầy, Thầy sẽ sắp xếp

lớp rồi chúng ta sẽ có lớp lang đàng hoàng. Cái bài nào con? À cái bài hồi nãy thì vào sáng sớm ngày mai, khi chư Tăng họ chưa đến, thì mấy con sẽ xếp ở đây con, tuần sau càng tốt con, để nó kỹ lưỡng hơn, kì sau mấy con góp.

